

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

H HARLEQUIN[®]
TM

Special Edition

2
Roman

REBECCA
WINTERS
Ölene Kadar

SUSAN MALLERY

Kırık Kalpler Şehri

SEVGİLİLER
GÜNÜZ
KUTLU
OLSUN

HQN SE 2016/02

Special Edition

USA TODAY bestselling authors

SUSAN MALLERY - KIRIK KALPLER ŞEHİRİ

Nişan gecesini şehri terk etmesinden sekiz yıl sonra Possum Landing'e kısa bir ziyaret için geri dönen Kari Asbury, genç kızlığının pembe dünyası içinde âşık olduğu yakışıklı polis memuruyla er ya da geç karşılaşacağını biliyordu. Bu karşılaşmanın bir banka soygunu sırasında, kafasına silah dayanmışken olacağı hiç aklına gelmemişti.

Gage Reynolds, bir genç kızın, daha doğrusu bir kadının bir erkekte isteye-bileceği bütün özellikleri taşıyordu. Ama aralarında kalp kırıklığıyla geçen yıllar ve söylenmemiş sırlar vardı. Acaba Kari, her zaman âşık olduğu adamın yanında duracak cesareti bulabilecek miydi?

REBECCA WINTERS - ÖLENE KADAR

Zoe Zachos yenilmez denilen hastalığını yenmiş ve hastaneden çıkmaya hazırlanıyordu. Annesi ve babasını bir yangında kaybetmiş, bu dünyada kimsesi kalmamıştı. Artık tek amacı hayatını kendisine bağışlayan bu vakfa hizmet edip borcunu ödeyebilmektir...

Vasso New York'taki hastaneyi denetlemeye gittiğinde başına geleceklerden habersizdi. Babasının anısına açtığı hastanede tedavi gören Zoe'nin kalbini çalabileceğini asla düşünemezdi. Ama aşkın gücü her zorluğu yenebiliyordu, kanseri bile...

Fiyatı: 14.90 TL / Kıbrıs: 18.90 TL

HARLEQUIN
Special Edition

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5'inci maddesi çerçevesinde bu yayının bandrol taşıması zorunlu değildir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

15.04.2016/02

ROMANIN KARATERLERİ

Gage Reynolds

Possum Landing'in şerifi

Kari Asbury

Terk ettiği küçük şehre dönen eski bir manken

Ida Mae Montel

Bankanın emektar veznedarı

Edie Reynolds

Gage'in annesi

John

Edie'nin nişanlısı

Aurora Asbury

Kari'nin annesi

Daisy

Possum Landing'teki yerel gazetenin sahibi

Ralph

Gage'in babası

Quinn

Gage'in küçük erkek kardeşi

Earl Haynes

Gage'in biyolojik babası

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

KARİ ASBURY, orada şubesi olmayan bankanın çekini bozdurmakta sorun yaşayacağını tahmin ediyordu. Hayatını bu çekten elde edeceği peşin parayla bir düzene koymak zorunda kalacağını tahmin edememişti.

Büyük ve berbat bir şehir olan New York'tan ona kalan sadece oradaki bir bankadan aldığı çek değildi.

Ehliyetini de Doğu Yakasının en korkunç eyaletinden almıştı.

Ida Mae Montel, Texas Possum Landing'te doğan ve büyüyen bir kızın neden Yankeelerle* dolu bir yere kaçtığını öğrenmek isteyecekti.

Bir kız bunu yapmak zorunda kalsa bile, neden Texas'tan aldığı ehliyetini değiştirme ihtiyacı hissetmişti?

Nereden geldiğini kimsenin öğrenmesini istemediği için mi?

Şüphesiz, bankanın müdürü Sue Ellen Boudine de çeki elinde sanki zehirli bir yılan varmış gibi tutacak ve çeki kontrol

* Kuzey Amerikalı

etmek için ortalıkta dolanıp duracaktı.

İkisi birden birkaç yere, büyük ihtimalle arkadaşlarına telefon edecek ve onlara Kari'nin şehre geri döndüğünü, tüm ayrıntılarıyla, söyleyeceklerdi. Her şeyi incik cıncık inceleyecek, derin derin iç geçirecek ve sonunda Kari'ye parayı vereceklerdi.

Ah, ama tabi önce Possum Landing'in ilk bankası olan burada hesap açması için onu ikna etmeye çalışacaklardı.

İçeriye girmeden önce geniş cam kapının önünde tereddüt ederek, bu paraya gerçekten ihtiyacı olup olmadığını bir kez daha gözden geçirdi.

Belki de servis bedeli ödeyerek parayı ATM'lerden çekmesi çok daha iyi olacaktı. Ama hemen ardından, şehre yaptığı bu ziyaretin geçici olduğunu herkes ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olacağını kendine hatırlattı.

Bütün sorular cevaplandıktan sonra belki biraz olsun huzur bulabilirdi.

Belki!

Acaba Ida Mae'nin saçları hâlâ arı kovanı şeklinde miydi? Saçlarının şeklini korumak için ne kadar saç spreyi harcadığını hep merak etmişti. Ida Mae'nin saçlarını haftada bir kez yaptırdığını, ama bütün hafta boyunca sanki o gün yapılmış gibi durduğunu biliyordu.

Ida Mae'nin saç şeklini düşününce yüzüne bir gülümseme yayıldı. O gülümsemeyle cam kapıyı açarak içeri girdi. Birkaç adım attıktan sonra durdu ve bankadaki grubun çığlıklar atıp onu kucaklayarak karşılamasını bekledi.

Ama hiçbir şey olmadı.

Kari kaşlarını çatarak, etrafına bakındı.

1892 yılında kurulmuş olan banka aynen bıraktığı gün gibiydi.

Sanki zaman burada durmuştu. İnce uzun pencereler, ahşap bankolar, birbirinden ayrılmış bölmeler... Hatta Ida bile her

zamanki gibi girişin hemen solundaki veznedeki yerindeydi.

Ama yaşlı kadın ne konuşuyor ne de gülümsüyordu. Küçük gözleri korkuyla açılmıştı ve eliyle anlam veremediği garip bir işaret yapıyordu.

Kari neler olup bittiğini anlayamadan şakağına dayanmış sert metalin soğukluğunu hissetti.

“Bakın kim gelmiş... Çocuklar, yeni bir müşterimiz daha oldu. En azından bu genç ve güzel. Annemin her zaman sırık gibi dediği tiplerden.”

Kari’nin kalbi duracak gibi oldu. Dışarısı neredeyse gölgede otuz beş derece olmasına rağmen bankanın içi buz gibiydi.

Yavaşça, çok ağır hareketlerle elinde silah tutan adama döndü. Kısa boylu, tıknaz, kar maskeli biriydi. Tanrı aşkına, burada neler oluyordu?

“Bankayı soyuyoruz,” dedi adam sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi.

Kari şaşkın gözlerle etrafına bakındı. Ona silah doğrultmuş olan adamla birlikte dört kişiydiler. İki müşteri ve bankanın çalışanlarını bir köşede gözetim altında tutuyordu. Geriye kalan bir tanesi de bankonun arkasında, Ida Mae’nin ona verdiği paraları bir çantaya koyuyordu.

“İlerle ve cüzdanını yere bırak,” dedi önünde duran adam. “Sonra da kadınların bulunduğu yöne yürü. Sana söyleneni yaparsan kimseye bir şey olmayacak.”

Kari göğsünün sıkıştığını hissetti. Neredeyse konuşamayacak kadar gergindi.

“Ben... Şey... Cüzdanım yok.”

Gerçekten de yoktu. Bankaya sadece çek ve ehliyetiyle gelmişti ve ikisi de şortunun arka cebindeydi.

Soyguncu birkaç saniye onu süzdükten sonra başını salladı. “Öyle görünüyor. Şimdi oraya git.”

Bütün bunlar benim başıma geliyor olamaz, diye düşündü

Kari, bankonun diğer ucunda korkuyla bekleyen gruba doğru yürürken.

Tam kalabalığın güvenli ortamına varmak üzereyken, bankanın arka kapısı açıldı.

“Hay aksi şeytan!” dedi derinden gelen kısık bir ses. “İçimizden birinin zamanlaması gerçekten çok kötü, çocuklar. Sizde bu siz misiniz, yoksa ben miyim?”

Birkaç kadın çığlık attı. Maskeli adamlardan biri grubun içindeki yaşlı bir kadını kavrayarak sertçe yanına çekti ve silahı kafasına dayadı. “Geri çekil,” diye bağırdı. “Geri çekil, yoksa bu yaşlı kadın ölür.”

Kari hareket edecek zaman bile bulamamıştı. İçeri girdiği anda kafasına silah dayayan adam onu kolundan çekerek önüne siper etti. Kari bir kez daha şakağında buz gibi demirin baskısını hissetti. Adam kolunu onun boynuna dolayarak Kari’yi kalkan olarak tutmaya devam etti.

“Görünüşe göre bir sorunumuz var,” dedi, Kari’yi tutan soyguncu. “Bu yüzden, neden geldiğin yere geri dönmüyorsun, şerif. Böylece kimsenin canı yanmaz.”

Şerif sanki acı çekiyormuş gibi abartılı bir şekilde iç geçir-di. “Keşke bunu yapabilseydim, ama yapamam. Nedenini öğrenmek ister misin?”

Kari, sanki farklı bir dünyanın içine düşmüş gibi hissediyordu. Bütün bunlar onun başına geliyor olamazdı.

Olamazdı değil mi?

Bir an korkudan nefes alamazken, bir sonraki saniyede Gage Reynolds yeniden hayatına girivermişti. Hem de bir banka soygununun tam ortasında.

Sekiz sene önce, hâkî üniformasının içinde uzun boylu, yakışıklı, genç bir polisti. Hâlâ insanı günaha davet edecek kadar yakışıklı görünüyordu. Üstelik gömleğinin cebinin üzerinde parıldayan rozete bakılırsa şerif olmuştu. Ama kanunları uygulamakla mükellef biri olarak o anda hiç de önünde gerçek-

leşen soygunla ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Toprak rengi kovboy şapkasını çıkartıp, bacağına vurdu. Esmer saçları parlıyor, gözleri ilgiyle bakıyordu.

“Beni onu öldürmeye zorlama,” dedi silahlı adam. Sesi kısık ve kontrollüydü.

“Kimi rehin tuttuğunu biliyor musun, dostum?” Gage, sanki bankada neler olup bittiğinin farkında değilmiş gibi doğal bir tavırla konuşuyordu. “O, Kari Asbury.”

“Geri çekil, şerif.”

Soyguncu silahı daha sert bir şekilde şakağına bastırınca, Kari irkildi, ama Gage bunu fark etmemiş gibiydi.

“Kaçan kadın.”

Kari, soyguncunun terlediğini hissedebiliyordu. Rehin almak gibi bir durumla karşılaşmayı beklemediği belliydi.

Ama onun boyunu aşan bir durumla karşı karşıya kaldığını bilmek Kari'nin daha kolay nefes almasına ya da rahatlamasına yardımcı olmuyordu.

Gage ne yapmaya çalışıyordu?

“Doğru,” diye devam etti Gage. Şapkasını masanın üzerine koyarak gerindi. “Bu güzel kadın, sekiz sene önce beni kilisenin mihrabının önünde bırakıp gitti.

Şakağına dayalı silaha rağmen Kari öfkesine engel olamadı. “Ben seni mihrabın önünde bırakıp gitmedim. Biz nişanlı bile değildik.”

“Olabilir, ama bu küçük bir ayrıntı. Sana evlenme teklif edeceğimi biliyordun ve birden çekip gittin. Yani pratikte aynı şey. Sence de öyle değil mi?”

Soruyu soyguncuya yöneltmişti. Adam cevap vermeden önce ciddiyetle düşündü.

“Ona evlenme teklifinde bulunmamışsan, o zaman seni kilisede bırakıp gitmiş olmaz.”

“Doğru, ama yine de mezuniyet balosunda beni ekti.”

Kari, olanlara inanamıyordu.

Büyük annesinin yedi sene önceki cenazesi hariç, lise mezuniyet balosunun verildiği günün öğleden sonrasından beri Gage'i hiç görmemişti.

Possum Landing'in, onunla er ya da geç yeniden karşılaşacak kadar küçük bir yer olduğunu biliyordu, ama aklındaki kesinlikle böyle bir karşılaşma değildi.

"Biraz karışık bir durum," derken, soyguncuların gözü önünde kendini savunmak zorunda bırakıldığına inanamıyordu.

"Söyledin mi yoksa hiçbir şey söylemeden mi kasabadan tüyüp gittin? Bir not bile bırakmadan çekip gittin, Kari? Kalbimle bir top gibi oynadın."

Soyguncunun bakışları Kari'ye yönelmişti. "Bu hiç hoş olmamış."

Kari de adama baktı. "O zaman daha on sekiz yaşındaydım, tamam mı? Bir not bırakarak özür diledim."

"Ama ben o notu hiçbir zaman almadım," dedi Gage, bütün hücrelerinden sızan duygusal bir acıyla. Göğsündeki cebe uzanarak bir kutu sakız çıkarttı. "Arkanda kalbi paramparça olmuş bir adam bırakıp gittin."

Kari gözlerini yuvarlamamak için kendini zor tuttu. Gage'in nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordu, ama bu oyunu başka biriyle oynamasını tercih ederdi.

Gage kutudan kendisi için bir sakız aldıktan sonra soyguncuya da ikram edince, Kari'nin şaşkınlığı yerini öfkeye bıraktı. Sanki buradan çıktıktan sonra birlikte bira içmeye gidecekmiş gibi bir halleri vardı.

Gage, Kari'nin gözlerinin öfkeden çakmak çakmak olmasını izledi. Gözlerinden ateş saçabilseydi, şimdiye kadar çoktan yanıp küle dönmüş olurdu. Farklı koşullar altında olsalardı, Gage bu sonuç için endişelenebilirdi, ama şimdi değil.

Soyguncu kendine ikram edilen sakızı aldı, ama bu önemli değildi. Yaptığı jest amacına ulaşmış, soyguncuyla neredeyse ahaba olmuştu.

“New York’a gitti,” diye devam etti Gage, sakız kutusunu yeniden gömleğinin cebine koyarken. “Manken olmak istiyordu.”

Soyguncu dikkatle Kari’yi inceledikten sonra omzunu silkti. “Yeterince hoş ve güzel, ama geri döndüğüne göre amacına ulaşamamış.”

Gage abartılı bir şekilde içini çekti. “Öyle görünüyor. Bütün o acılar ve sıkıntılar bir hiç uğrunaymış.”

Kari onun sözleri karşısında gerilmiş, ama uzaklaşmak için bir hamle yapmamıştı. Bütün hücreleriyle adamın üzerine atılıp Kari’yi kurtarmak istemesine rağmen, Gage kendine sakın olması ve yaptığı işe odaklanması gerektiğini telkin ediyor, Kari’nin birkaç saniye daha kendisiyle ortak hareket etmesini diliyordu. Sonuçta burada Kari dışında koruması gereken başka insanlar da vardı. Banka çalışanları ve müşterilerle birlikte on beş masum insan bankanın yaşlı duvarları arasına sıkışıp kalmıştı. Böyle bir duruma hazırlıksız on beş insan ve dört silahlı adam.

Ve Gage işini ihtimallere bırakmayı hiç sevmezdi.

Yan gözle binanın dışına bakarak, binayı çevreleyen federal polis timinin durumunu kontrol etti. Bir iki dakika içinde içeriye gireceklerdi.

“Onu vurmamı ister misin?” diye sordu soyguncu.

Kari inlemekten kendini alamadı. İri mavi gözleri daha da irileşmiş, yüzündeki bütün kan çekilmişti.

Gage birkaç saniye sakızını çiğnedikten sonra omzunu silkti. “Bu çok dostça bir teklif, ama sanırım onunla kendi yöntemlerimle ve yalnızken ilgilenmeyi tercih ederim.”

Tim neredeyse yerini almıştı. Gage’in kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu, ama bunu belli etmedi. Birkaç saniye düşündü. Birkaç saniye daha...

“Hey, bak!”

Arkadaki soygunculardan biri aniden döndü. Herkes onun

söylediği yöne baktı. Polis timinin üyelerinden biri bir anlığına görünmüş, ama hemen gözden kaybolmuştu. Kari'yi tutan silahlı adam öfkeyle hırladı.

“Lanet olsun! Hepiniz geri çekilin!”

Ama söyleyebildiği tek söz bunlar oldu.

Gage öne doğru atıldı. Sertçe çekerek Kari'yi serbest bıraktı ve ona bağırarak yere yatmasını söyledikten sonra soyguncunun karnının ortasına okkalı bir tekme attı.

Adam ciğeri sökülmüş gibi inleyerek yere düştü. Geri geri birkaç metre kadar süründü. Aynı anda polis timinden iki kişinin silahını üzerinde hissettiği anda kaçacak bir yeri olmadığını anlayarak umutsuzlukla inledi.

Ancak Ida Mae'nin yanındaki adamı yakalamak o kadar kolay olmadı. Bir silah sesi duyuldu.

Gage hiç düşünmeden hareket etti. Arkasını döndü ve hemen Kari'nin üzerine yatarak bedenini ona siper etti. Bunun peşini arka arkaya patlayan silahlar izledi. Gage, silahını çıkararak olası hedeflere bakındı. Ama bu arada boşta kalan koluyla Kari'nin yüzünü korumaya devam ediyordu.

“Sakin hareket etme,” dedi onun kulağına eğilerek.

“Edemem zaten,” diye karşılık verdi Kari.

Büyük ihtimalle sadece birkaç saniye süren, ama bir ömür kadar uzun gelen sürenin ardından bir adamın sesi duyuldu.

“Teslim oluyorum. Beni vurdun.”

Birkaç mırıltıyı bir ses izledi. “Temiz.”

Bunu beş kez daha söylenen *temiz* sesleri takip etti.

Gage, Kari'nin üzerinden kalkarak, diğer insanları kontrol etmek için etrafına bakındı.

Herkes iyiydi. Yaralanan soyguncu tarafından tekmelenen Ida Mae bile iyiydi.

Polis timinin şefi ilerleyerek Gage'e baktı. Baştan aşağı siyahlar içindeydi. Yüzünde kar maskesi ve üzerinde Küba'yı yok edecek kadar ekipman vardı.

“Soygun yapılan bir bankaya girecek kadar cesur musun yoksa çok mu aptalsın, karar veremiyorum.”

Gage oturduğu yerde sırttı. “Birinin bunu yapması gerekiyordu. İçinizden hiç kimsenin buna gönüllü olmayacağını düşündüm. Ayrıca hepimiz bunun küçük bir suç kapsamında olduğunu biliyoruz. Adamlar etraflarında benim gibi birini görmeye alışkın. Sizin gibi Darth Vader^{*} elbiseleri içindeki biri onları korkutur, aptalca şeyler yapmalarına neden olurdu. Biri ölebilirdi.”

Adam başını salladı. “Küçük şehir hayatından sıkılırsan, seni aramızda görmeyi çok isteriz.”

Gage adamın teklifini düşünmedi bile. “Teklifinizden gurur duydum, ama ben olmak istediğim yerdeyim.”

Adam başını sallayıp uzaklaştı.

“Onların dışarıda olduklarını biliyordun.”

Geri döndüğünde, Kari’nin dikkatle kendisine baktığını gördü. Hâlâ yerde yatıyordu. Bir zamanlar uzun olan sarı saçları kısa ve modern bir şekilde kesilmişti. Makyajıyla zaten çok güzel olan iri mavi gözlerini iyice vurgulamıştı. Zaman yüzünde bazı değişiklikler yaratmıştı, ama bu haliyle hatırladığından çok daha güzel görünüyordu.

“Polis timinin mi? Tabi ki biliyordum. Binayı kuşatıyorlardı.”

“Yani tehlikede değildim.”

“Kari, adam kafana silah dayamıştı. Doğrusu ben bu durumu tehlikesiz olarak nitelendirmezdim.”

Kari birden gülümsedi.

Yumuşak, seksi gülümseme aynen hatırladığı gibiydi. Zaman bunu değiştirmemişti.

* Yıldız Savaşları serisinin orijinal üçlemesi ve serinin sonradan çekilen öncül üçlemesinin üçüncü filmi olan Sith’in İntikamı filmlerinde yer alan Yıldız Savaşları karakteri.

Birden bütün bedeninin adrenalinele dolduğunu ve çok uzun zamandır seks yapmadığını fark etti. Sekiz sene önce Kari ile bu özel zevki hiç yaşamamışlardı. Şimdi bu tecrübeyi yaşama fikrine daha açık olup olmayacağını merak etti.

Ayağa kalktı. Kari, Possum Landing'e bir süreliğine de olsa geri döndüyse, bu merakını mutlaka giderecekti.

“Evine hoş geldin,” diyerek onun kalkmasına yardımcı olmak için elini uzattı.

Kari onun elinden tuttu. “Vay be, Gage, madem bana benzersiz bir şekilde hoş geldin demek istiyordun, sadece bir geçit töreni düzenleyemez miydin?”

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

“**ARTIK** gidebilirsiniz, Bayan Asbury.”

Yaklaşık dört saat sonra dedektif bunu söylediğinde, Kari rahatlayarak bir oh çekti.

İfadesini vermiş, sorgulanmış, yemek yiyip suyunu içmişti ve artık sonunda evine gitmekte serbest kalmıştı.

Ortada sadece birkaç sorun kalmıştı.

Birincisi kalbinin normal ritmine dönmeyi reddetmesiydi.

Ne zaman bankada olanları düşünse, kalbi gümbür gümbür atmaya başlıyordu.

İkinci sorun evinden sadece iki kilometre uzaklıktaki bankaya yürüyerek gitmiş olmasıydı. Oysa şerifin bürosu şehrin diğer ucundaydı ve yaz aylarında Texas'ın ortasında olmak demek, sıcak ve nemle boğuşmak demektir.

“Eve gitmek için bir araç bulabilir miyim?” diye sordu. “Şehrin bu kısımlarında hâlâ Willy'nin taksisi çalışıyor mu?”

Genç dedektif onu baştan aşağıya süzdükten sonra gülümsedi. “Keşke sizi eve ben bırakabilseydim. Ne yazık ki yapmam gereken bir sürü iş var. Sizi eve bırakması için polisler-

den birini görevlendireceğim.”

Kari teşekkürünü gülümsemesiyle gösterdi. Yalnız kaldığında cam duvarlı ofisin dışına bakındı. Sadece etrafa bakıyorum, dedi kendine.

Özel birini aramıyordu.

Hele Gage’i hiç aramıyordu.

Ama arının en güzel çiçeğe yönelmesi gibi, kendini Gage’e bakarken buldu.

Büyük ofisin karşısında, kendisine ait cam odada oturuyor, federal polis timi üyeleriyle konuşuyordu.

Acaba adamlar Possum Landing’ten ayrılıp kendilerine katılması için onu ikna etmeye mi çalışıyordu?

Kari başını salladı. Sekiz sene önce gitmiş olabilirdi, ama burada bazı şeyler hiç değişmiyordu. Gage Reynolds’un Possum Landing’ten ayrılma ihtimali, NASA’nın Ida Mae’yi uzay mekiği ile aya gönderme ihtimalinden daha azdı.

Gage’in bir şeyler söylediğini ve diğer adamların kahkahalarla güldüklerini gördü.

Zaman onu sert bir erkeğe dönüştürmüştü. Sert derken, olumlu bir anlamda söylüyordu. Kaslı bedeni, oturmuş yüz hatları...

Hâlâ onun soygun sırasında bankaya girdiğine inanamıyordu. Hem de kasıtlı olarak!

İnanılmaz derecedeki soğukkanlı ve sakin tavrı, Kari’yi çileden çıkartmıştı.

Dedektif yeniden odaya geldi. “Bayan Asbury, girişte beklerseniz, birkaç dakikaya kadar polis memuru yanınıza gelecek.”

Kari bir kez daha teşekkür ederek gülümsedi ve bekleyeceği yere kadar ona eşlik eden dedektifi takip etti. Ida Mae de, ellerini kucağında kavuşturmuş orada oturuyordu. Kari’yi görünce kırışıklarla dolu yüzü gülümsemeyle aydınlandı.

“Kari.”

Yaşlı kadın ayağa kalkarak, kollarını açtı. Kari de onun yanına giderek kucaklamasına karşılık verdi. Her şey ne kadar tanıdıktı. Ida Mae'nin kemikli kolları, tek bir saç telinin bile yerinden çıkmadığı arı kovanı şeklindeki saçları, her zaman sürdüğü gardenya parfümünün kokusu.

“İyi görünüyorsun, çocuğum.” Kari'yi bırakıp yeniden banka oturdu.

Kari de onun yanına yerleşti. “Hiç değişmemişsin,” diyerek onun elini okşadı. “İyi misin?”

Ida Mae elini göğsüne götürdü. “Bankanın ortasında kalp krizi geçireceğimi sandım. Adamlar silahlarını üzerimize doğrultunca gözlerime inanamadım. Sonra sen içeri girdin. Sanki bir hayalet görmüş gibi oldum. Sonra Gage içeri girdi. Ne kadar cesurdu, değil mi?”

“Evet,” diye ona katıldı Kari. Kendisi, riske aldirmeden soygun yapılan bir bankaya bile girer miydi, emin değildi. Ama Gage her zaman doğru olduğuna inandığı şeyi yapardı.

Ida Mae bilmiş bilmiş ona baktı. “Üstelik hâlâ çok yakışıklı. Sence de öyle değil mi? Gittiğin zamankinden daha mı uzun?”

Kari gözlerini yuvarlamak istedi, ama böyle çocukça bir tepki vermek için fazla yaşlıydı. Neyse ki Ida Mae bir cevap beklemiyordu.

“Geri geleceğini kimse bilmiyordu,” dedi yaşlı kadın. “Tabi, er ya da geç gelmek zorunda olduğuna biliyorduk. Sonuçta büyük annenin evinin sahibi hâlâ sensin. Yıllar önce kasabayı terk ettiğinde çok dedikodu yapıldığını söyleyebilirim. Zavallı Gage. Onun kalbini çok kırdın. Tabi, sen de çok gençtin ve hayallerinin peşinden gitmek zorundaydın. Ama hayallerinin Gage'i içermemesi çok kötü oldu.”

Kari ne diyeceğini bilemiyordu. Onun kalbi de kırılmıştı, ama şimdi yeniden bu konunun içine girmek istemiyordu. Geçmiş geçmişte kalmıştı. En azından tam olarak inanmasa

bile kendine böyle söylüyordu.

Ida Mae gülümsedi. "Geri dönmen iyi oldu."

Kari yavaşça içini çekti. "Ida Mae, Ben geri dönmedim. Sadece yaz boyunca buradayım."

Sonra bu küçük kasabanın tozunu ayakkabılarından silecek ve bir daha asla arkasına bakmayacaktı.

"Hı-hı." Ida Mae ikna olmuş görünmüyordu.

Neyse ki o sırada polis memuru geldi. Kari, Ida Mae'ye eve bırakılmaya ihtiyacı olup olmadığını sordu.

"Hayır. Büyük ihtimalle Nelson kapıda beni bekliyordur. Sen gelmeden az önce onu çağırmıştım."

Polis memurunun eşliğinde birlikte dışarıya çıktılar ve kaldırıma inen merdivenlere yöneldiler. O sırada Kari, Nelson'un gerçekten de karısını beklediğini gördü. Kari ter içinde kalmıştı ve sıcaktan nefes alamıyordu.

"Küçük Kari Asbury." Nelson ona sırtarak yaklaşırken, bir yandan da elindeki mendille alnını siliyordu. "Ne kadar da büyümüşsün."

Kari gülümsedi.

"Çok güzelleşmemiş mi?" dedi Ida Mae sevgiyle. "Ama sen zaten hep güzel bir kızdın. Miss Texas yarışmalarına katılmalıydın. O unvanla daha fazla ilerleyebilirdin."

Kari zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. Nazikçe, "İkinizi gördüğüme çok sevindim," dedikten sonra polis memurunun getirdiği devriye arabasına yöneldi.

"Gage birkaç ciddi ilişki yaşadı, ama hiçbiri onu rahibin önüne götüremedi," diye seslendi Nelson arkasından.

Kari cevap niteliğinde el salladı. Bu hassas konuya değinecek değildi.

"Geri dönmen iyi oldu," diye bu kez daha yüksek bir sesle bağırdı Nelson.

Bu kez Kari cevap vermekten kendini alamadı. Yaşlı adama dönerek başını salladı. "Geri dönmedim."

Nelson'un cevabı ise umursamazca el sallamak oldu.

"İşte bu harika," diye mırıldandı, polis memuruyla birlikte arabaya binerken.

Memur ismini söylemiş, ama Kari çoktan unutmuştu. Büyük ihtimalle çok genç görüldüğü için. Henüz yirmi altı yaşında olmasına rağmen bu adamın yanında kendini eski zamanlardan kalmış biri kadar yaşlı hissediyordu.

Adresini söyledikten sonra, arkasına yaslanıp, klimanın serinliğiyle rahat bir nefes aldı.

Aklını meşgul eden birlerce ayrıntı vardı, ama onlarla ilgilenmek yerine kendini Gage ile ilk kez karşılaştığı anı hatırlarken buldu.

O zamanlar daha on yedi yaşındaydı. Gage de yirmi üçündeydi. Kari'nin gözüne çok yaşlı ve çok olgun biri olarak görünmüştü.

"Aptalca bir soru olduğunu biliyorum," diyerek yanındaki genç adama baktı. "Ama sen kaç yaşındasın?"

Sarışın, mavi gözlü ve solgun yanaklı genç, şaşkın gözlerle ona baktı. "Yirmi üç."

"Ya."

Sekiz sene önce, Gage'in olduğu yaşıydı. Ama nedense bu imkânsızmış gibi geliyordu. Gage, yanındaki bu adam kadar gençse, ona karşı gelmekte hiç sorun yaşamamış olması gerekirdi.

Çıktıkları zaman, duygularını onunla paylaşmakta neden bu kadar zorlanmıştı?

Ona gerçeği söylemenin düşünccesinden bile neden dehşete düşmüştü?

Bu kolay kolay cevabı verilecek bir soru değildi. Zaten bir cevap bulmaya zaman bulamadan eve gelmişlerdi.

Kari, polis memuruna teşekkür ederek arabadan indi. Vakit epey ilerlemişti. Önünde, büyüdüğü eski ev duruyordu. Kırklı yıllarda inşa edilmiş geniş verandalı ve büyük pencereli bir

evdi. Hemen yanındaki de dahil olmak üzere, caddeye sıralanmış benzer evlerin farklı renkteki bir versiyonuydu.

Etrafına bakınarak, komşusuyla bir sonraki karşılaşmasının nasıl olacağını merak etti. Yaz için Possum Landing'e dönmesi yeterince karmaşık değilmiş gibi, hemen yanında oturan komşusu Gage Reynolds'du.

Büyük annesinin evinden içeri girdi ve büyük oturma odasının ortasında durdu. Burası asla bir oturma odası olmadı, diye düşündü gülümseyerek.

Veranda oturmak için uygun olmadığı durumlarda, insanların dedikodu yaparak zaman geçirdikleri bir odaydı burası. Büyük annesi arkadaşlarıyla kimin hamile olduğunu, kimin kimi aldattığını konuşurken, onları dinleyerek geçirdiği saatleri hatırladı.

Dün gece geç bir saatte, karanlıkta gelmiş, içeri girdikten sonra da fazla ışık yakmamıştı. Nasıl olduysa kendini evin farklı olduğuna inandırmıştı.

Ama şimdi, farklı olmadığını görüyordu.

Eski kanepeler aynıydı. Büyük annesine onun büyük annesinden kalan döşemesi at kılından olan sandalye bile aynıydı.

Kari bu sandalyeden hep nefret etmişti. Kaygan ve rahatsız bir sandalyeydi. Ama şimdi bu antika parçaya dokunduğunda, anıların su yüzüne çıktığını hissetti.

Belki de soygun sonrası duygularının tavan yapmasının sonucuuydu. Ya da sadece evde olmanın verdiği bir etkiydi. Ancak nedeni her ne olursa olsun, birden evin hayaletlerini etrafında hissetti. En azından dost hayaletler, dedi kendi kendine, eski mutfığa yönelirken. Büyük annesi onu her zaman çok sevmişti.

Kari ceviz dolaplara, ocağa ve fırına baktı. Hepsi en az otuz yıllık olmalıydı. Bu eski evi iyi bir değerinde satmak istiyorsa, ciddi değişiklikler yapmak zorunda kalacaktı. Zaten yaz için buraya gelmesinin nedeni de buydu.

İçi huzursuzlukla doldu. Aceleyle üst kata çıkıp elbiselerini çıkarttı. Duş aldıktan sonra üzerine pamuklu bir elbise geçirdi ve yeniden, çıplak ayaklarıyla aşağıya indi. Evi baştan aşağıya dolaştı.

Sanki bir şeylerin olması için bekliyordu.

Ve beklediği oldu.

Kapı çalınıyordu.

Kimin geldiğinin anlaması için kapıyı açmasına gerek yoktu. Midesine kramplar girdi.

Kalbi yeniden çılgınca atmaya başladı.

Sakinleşmek için derin bir nefes alarak açmak üzere kapının koluna uzandı.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

KARI'NİN verandasında duran kişi Gage idi. Şaşırmış gibi davranma gereği görmedi.

Bankada onunla birlikte fazlasıyla koşuşturmalı ve heyecanlı dakikalar geçirdiğinden, onun nasıl görüldüğüne ve ne kadar değiştiğine pek dikkat edememişti. Ama şimdi daha normal koşullar altındaydılar ve uzaklarda olduğu yıllar içinde onda ne gibi değişiklikler olduğunu rahatça inceleyecek zamanı vardı.

Hatırladığından daha uzundu.

Hatta biraz daha iri.

Daha doğrusu şimdi tam bir erkek gibi görünüyordu.

Hâlâ aklını karıştıracak kadar yakışıklıydı.

Çok çekiciydi. Ama zaten her zaman çekici bir erkekti.

“Başka bir banka soygununa katılmam için beni davet etmeye geldiyse, kusura bakma ama teklifini es geçeceğim,” dedi gülümseyerek.

Gage gülümseyerek ellerini havaya kaldırdı. “Önleyemediklerim dışında başka suç yok.” Kapının eşiğine yaslandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Heyecanlı günün ardından iyi olup olmadığını görmek için uğramıştım. Ayrıca, beni akşam yemeğine davet ederek, hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmek isteyeceğini biliyordum.”

Kari düşünüyormuş gibi başını hafifçe yana doğru eğdi. “Ya kocam buna karşı çıkarsa?”

Gage endişelenmiş görünme nezaketine bile katlanmadı. “Evli değilsin. Ida Mac böyle şeylerin izini takip eder. Evlenmiş olsaydın mutlaka bana söylerdi.”

“Doğru.” Girmesi için geriye çekildi. Kapıyı kapatırken Gage çoktan odaya girmişti bile. “Alışverişe gidecek zamanım olduğu fikrine nereden kapıldın?”

“Alışveriş yapmadıysan, buzlukta iki parça etim var. İster sen onları çıkarabilirim.”

Kari başını salladı. “Aslında bu sabah alışveriş yaptım. Zaten çeki bozdurmak için bankaya gitmek zorunda kalmamın nedeni de buydu. Param bitti.” Kısa bir duraksama yaşarken kaşları çatıldı. “Sahi, çeki bozduramadım.”

“Yarın yapabilirsin.”

“Doğru. Zaten mutlaka çeki bozdurmak zorundayım.”

Mutfığa doğru yönelirken, Gage’in burada olması çok garip, diye düşündü.

Geçmişin ve şimdiki zamanın garip bir karışımıydı.

Sekiz sene önce kim bilir kaç kez akşam yemeği için buraya gelmişti?

Masalarında her zaman bir yeri vardı. Büyük annesi onu her zaman mutlulukla karşılardı.

Kari de öyle büyük bir aşk içindeydi ki, Gage’in yemek zamanlarını bile onunla birlikte geçirmek istemesinden tatlı bir heyecan duyardı.

Aslında o kadar gençti ki, Gage arabasını yıkarken yanında olmasını istese bile yine çok heyecanlanırdı.

O zamanlar Gage’in varlığıyla dolu birkaç saat daha ge-

çirmek mutlu olmak için ihtiyaç duyduğu tek şeydi.

Tanrım, o günlerde hayat ne kadar basitti.

Gage tezgâha yaslanarak havayı kokladı. “Çok güzel kokuyor. Ve çok tanıdık bir koku.”

“Büyük annemin sos tarifi. Bu sabah, alışverişten döndükten sonra hazırlamıştım. Ayrıca eski ekmek yapma makinesini de çıkarttım. Ama üzeri toz kaplıydı. Çalışacağının garantisini veremem.”

Gage’in koyu renk bakışları onun üzerine kenetlenmişti. “Endişelenme. Gayet güzel çalışacaktır.”

Gage’in sözleri içinde anlam veremediği bir heyecan yarattı. Ama bu çok saçmaydı. Gage sadece, Possum Landing’teki eski bir dost gibi nazikçe konuşuyordu.

Tanrı aşkına, yıllarca New York’ta yaşamıştı. Gage Reynolds’un onun canını sıkması, ona bir rahatsızlık vermesi imkânsızdı. Zaten öyle bir şey de yapmıyordu.

“Bütün kâğıt işlerini ya da soygundan sonra yapman gereken her ne varsa o işini bitirdin mi?” diye sordu, bir yandan makarnanın sosunu kontrol ederken.

“Her şey halledildi.” Mutfak masasının yanına gelerek, Kari’nin daha önce bıraktığı şarap şişesini aldı.

“Kari Asbury, yoksa bu bir içki mi? Şeytan işi bu içkiyi, bizim kutsal şchrimize mi getirdin?”

Kari ona bakarak kıkırdadı. “Burada içki satışına izin verilmediğini hatırladım ve kendi içkimi getirmemin daha iyi olacağını düşündüm. Hava alanından sonra yolumun üzerinde bir yerde durup aldım.”

“Çok şaşırdım. Resmen şok geçiriyorum.”

Kari sırtarak ekledi. “O zaman dolapta bira olduğunu da bilmek istemezsin.”

“Olamaz,” dedi Gage abartılı bir şekilde. Dolabın kapağını açarak kendine bir şişe aldı. Kari’ye de teklif ettiğinde, genç kadın başını salladı.

“Ben şarap içmek için yemeğe kadar bekleyeceğim.”

Gage çekmecelerden birini açtı ve ilk denemesinde şişe açacağını buldu. Ortalıkta, bulunduğu yere çok aşına birinin rahatlığıyla hareket ediyordu.

Ama zaten öyleydi.

Kari'nin lise sona başlayacağı yılın yaz aylarında yanlarındaki eve taşınmıştı. Kutuları ve birkaç parça eşyasını taşıırken onu izlediğini hatırladı. Büyük annesi onun yeni polis memuru olduğunu söylemişti.

Gage Reynolds.

Orduda bulunmuş ve tüm dünyayı gezmişti. Onun gibi on yedi yaşında bir kızın gözüne, yirmi üç yaşında fazlasıyla yetişkin ve olgun biri olarak görünmüştü.

Sonbaharda çıkmaya başladıklarında, görmüş geçirmiş biri olarak görünmüştü ve Kari de...

“Hâlâ komşu muyuz?” diye sordu ona dönerek.

“Hâlâ yan komşunum.”

Ida Mae'nin, Gage'in rahibin önüne çıkmamasıyla ilgili söylediklerini düşündü. Demek nasıl oyduysa Gage yakalanmamayı başarmıştı. Ona bakınca, hâkî üniformasının vurguladığı geniş omuzları ve kaslı bacaklarıyla gerçekten çok etkileyici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Possum Landing'te onu kapmaya çalışmış kaç kadının olduğunu merak etti.

Ama tabi ki bu onu hiç ilgilendirmiyordu.

Ekmek makinesinin saatini kontrol ettiğinde daha on beş dakikası olduğunu gördü. Buna ek olarak soğuması için de beklemeleri gerekecekti.

“Hadi, salona gidelim. Orada daha rahat ederiz.”

Gage başıyla onaylayarak salona yöneldi.

Kari de onu takip etti.

Ancak onun peşinden giderken, bakışlarının aşağıya doğru kaydığını fark etti. Şaşkınlık içinde sendeledi.

Tanrı aşkına, neyi vardı böyle?

Daha önce erkeklerin popolarına hiç bakmamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, erkeklerle ilgili hiçbir şey ilgisini çekmemişti. O ana kadar.

İçini çekti. Gage ile kapı komşusu olarak yaşamanın tahmininden daha karmaşık olacağı ortadaydı.

Kari kanepeye otururken, Gage berjer koltuğa yerleşti. Birasından birkaç yudum aldıktan sonra şişeyi dantel bardak altlığının üzerine bıraktı ve arkasına yaslandı. Her detayıyla kadını olan bu odada huzursuz olması, kendini bu ortamda uygunsuz hissetmesi gerekirdi, ama öyle hissetmiyordu. Belki de bulunduğu ortamlarda her zaman rahat olmasından kaynaklanıyordu.

“Ne düşünüyorsun?”

“Büyükannevin evinde kendi evindeymiş gibi görüldüğünü.”

Burada çok zaman geçirdim,” diye hatırlattı Gage. “Sen gittikten sonra bile büyükannele aramızdaki yakınlık hiç azalmadı.”

Kari bunu... Onların paylaşmış olabilecekleri sırları düşünmek istemiyordu.

Gage dikkatle onun yüzünü inceliyordu. “Değişmişsin.”

Kari bu yorumun olumlu mu yoksa olumsuz mu olduğundan emin değildi. “Uzun zaman oldu.”

“Geri geleceğini hiç düşünmemiştim.”

Üç saatten az bir süre içinde ikinci kez biri geri döndüğünden bahsediyordu. “Geri dönmedim,” diye açıklığa kavuşturdu. “Yani geçici bir süre için buradayım.”

Gage onun açıklamasına şaşırılmış görünmüyordu. Onun kendini savunmaya geçmiş olmasına da yorum yapmadı. “Öyleyse neden aniden buraya geldin? Büyükanne öleli yedi yıl oldu.”

Kari’nin öfkesi parladığı gibi söndü. İçini çekti. “Satabilmek için evi biraz elden geçirmek istiyorum. Sadece yaz süre-

since buradayım.”

Gage hiçbir şey söylemeden başını sallamakla yetindi.

Kari yargılandığı ve hatalı bulunduğu hissiyle huzursuz olmuştu. Bu hiç adil değildi. Hem Gage insanları nedensiz yere yargılayan insanlardan değildi. Öyleyse oturduğu yerde kıpırdanma ihtiyacının onunla bir ilgisi yoktu. Tamamen hâletiruhiye-siyle ilgiliydi.

Kişisel yetersizlikleriyle uğraşmamayı, hatta mümkünse onları hiç ortaya çıkartmamayı tercih ederek konuyu değiştirdi. “Possum Landing’te bir banka soygunu olduğuna inanamıyorum. Bu olay şehirde haftalarca konuşulacak.”

“Büyük ihtimalle. Ama bu olay o kadar da şaşırtıcı değil-di.”

“İşte buna inanmam. Buralar o kadar da değişmiş olamaz.”

Gage başını salladı. “Küçük şehirlere has bir sürü problemimiz var tabi, ama bunlar büyük şehirlerdeki suçlarla kıyaslanamaz. Bu çocuklar eyaletteki küçük bankaları soyuyorlardı. Er ya da geç buraya da geleceklerini düşünerek onları takip ediyordum. Dört gün önce federaller aradı. Bir plan doğrultusunda operasyon yapmak istediler. Ben de bunu uygun görüp kabul ettim. Bankadaki herkesle konuştuk. Bir çekmece dolusu para işaretlendi. Sonra olayın gerçekleşmesi için beklemeye başladık.”

Kari duyduklarına inanamıyordu. “Bütün bu heyecan burada yaşandı. Üstelik ben de olayın en civcivli anında kendimi başıma silah dayanmış halde buldum.”

Gage’in gözleri kısıldı. “Ama senin de gördüğün gibi işler kontrolden çıktı. Tembellikten mi yoksa daha önceki soygunlarda yakalanmamış olmanın verdiği kibirden mi, bilmiyorum, ama soyguncular bu kez bankayı içeride müşteriler varken soymaya karar verdiler. Oysa daha öncekilerde hep bankayı soymak için kapıların kapanmasını beklemişlerdi.”

“Öyleyse böyle nahoş bir durumla karşılaşmayı beklemi-

yordun?”

“Kimse beklemiyordu. Federaller beklemek istediler, ama içerdeki benim insanlarımdı. Birinin bir şey yapması gerekiyordu.”

“Sen de onların dikkatini dağıtmak için içeriye girdin, öyle mi?”

“İşin sonlandırılabilmesi için en kolay yol buymuş gibi geldi. Ayrıca, kimsenin çılgınca bir şey yapmadığından ve vurulmadığından emin olmak için orada olmak istedim. Tabi içerde olan insanları kastediyorum. Yoksa suçlular umurumda bile değil.”

Tabi... Gage’in düşünce yapısına göre, içine düştükleri durumdan tamamen soyguncular sorumluydu. Possum Landing’e gelip banka soymalarından Gage sorumlu değildi.

“Federal yetkiliyle aynı fikirdeyim,” dedi Kari. “Aptal mı yoksa çok mu cesur olduğuna karar veremiyorum.”

Gage gülümsedi. “Her iki savın da savunulacak yanlarını bulabilirsin.” Birasından bir yudum daha aldı. “Sana gerçekten kızgın olmadığımı biliyorsun, değil mi? Sana kötü bir şey yapmaması için adamın dikkatini dağıtmaya çalışıyordun.”

Kafasına silah dayalı olan anı hatırlayınca ürperdi. “Ne yapmaya çalıştığını anlamam birkaç dakikamı aldı.”

Ama yine de söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu merak etmekten kendini alamamıştı. Acaba Gage gerçekten onun kaçtığını mı düşünüyordu?

Peki, Kari hakkında böyle düşünülmesini mi istiyordu?

Eskiden olsa buna hemen evet derdi. Şehri terk etmeden önce Gage onun tüm dünyasıydı. Gage istese, hiç düşünmeden kendini hareket halindeki bir trenin önüne atardı. Ona, genç kızlığının verdiği saflık ve bağlılıkla deli gibi âşıktı.

Zaten sorun da buydu.

Onu çok sevmişti.

Bazı problemler olduğunu fark ettiğinde, bunlarla nasıl başa çıkacağını bilememiş ve kaçmıştı.

Gage peşinden gelmeyince, hayattaki en büyük korkusuyla yüz yüze kalmıştı.

Gage'in onu gerçekte hiç sevmediği gerçeğiyle.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

YEMEK boyunca ortak arkadaşlarından bahsettiler. Gage ona bir sürü düğün, boşanma ve doğum havadisi verdi.

“Sally’nin ikizleri olduğuna inanamıyorum,” dedi Kari. Yemeğin ardından verandaya çıkmış, ahşap salıncağa oturmuşlardı.

“İki kız. Bob’a, çocuklar genç kız olduklarında işinin çok zor olacağını söyledim.”

“Neyse ki daha çok zaman var.”

Kari şarap kadehini, salıncağın yanındaki tozlu, eski masanın üzerine bıraktı ve arkasına yaslanarak gökyüzüne baktı. Karanlık çökmüş olmasına rağmen hava hâlâ çok sıcak ve nemliydi. Elbisesinin terden bedenine yapıştığını hissedebiliyordu. Başı dönüyordu. O gün yaşadığı korkunun ve biraz fazla kaçırdığı şarabın etkisi olmalıydı. Normalde, çok özel durumlarda bile yarım bardak şaraptan fazlasını içmezdi. Ama bu gece Gage ile birlikte neredeyse şişenin dibini bulmuşlardı.

Gage uzun bacaklarını uzattı. Şaraptan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Büyük ihtimalle yapılı bir bedene sahip olduğu

İçindi. Sonuçta yıllarını doğal olmayan bir şekilde zayıf kalmaya çalışarak geçirmemişti.

“Bana New York’taki hayatından bahsetsene.”

“Söylenecek çok fazla şey yok,” diye itiraf etti Kari. En sonunda Gage’in ona şahsi bir soru sormuş olmasına memnun mu olmalıydı yoksa endişe mi duymalıydı, bilemiyordu. “Oraya gittiğimde, manken olacak kadar güzel olduğu söylenen küçük kasaba kızlarının ajanslar önünde upuzun kuyruklar oluşturduğunu gördüm. Çekişmeli ve sert geçen rekabetlerin sonucunda çoğu zaman elinde kocaman bir sıfır oluyordu.”

“Ama yine de sen başardın.”

Kari ona baktı. Onun tahminde mi bulunduğundan yoksa her şeyi bilerek mi konuştuğundan emin değildi. “Bir yıl kadar sonra, bir iş buldum. Kendime bakabilecek ve üniversiteye gidebilecek parayı kazandım. Geçen ayın sonunda, her zaman istediğim öğretmenlik diplomamı aldım.”

Gage de ona baktı. “Beden eğitimi öğretmeni olamayacak kadar zayıfsın.”

Kari bir kahkaha attı. “Biliyorum. Diyet yaparak geçirdiğim o yılları özlemeyeceğimden eminim. Şimdiden otuz iki bedenden otuz altı bedene çıktığımı söylemekten gurur duyuyorum. Amacım kırk bedene çıkmak. Artık istediğim kadar çikolata yiyebiliyorum.”

Gage’in bakışları onun üzerinde gezindi. Kari onun bedeniyle ilgili bir yorum yapmasını bekledi, ama Gage, “Eee, ne öğretmenisin?” diye sordu.

“Ortaokullarda matematik öğretmeni.”

“Desene sana âşık olan bir sürü öğrencin olacak.”

“Üstesinden gelecektedir.”

“Bilemiyorum. Ben hâlâ Bayan Rosens’in özlemini çekiyorum. Sekizinci sınıfta sosyal bilimler dersi verirdi. Ondan önce kızlar hiç ilgimi çekmemişti. Ama o sınıfa girdiği anda birden kendimden geçtim. Resmen hapı yuttum. Lisenin futbol

koşuyla evlendiğinde, bunun üstesinden gelmem bir yılını almıştı.”

Kari içten bir kahkaha attı.

Bir süre sessizce sallandılar. Gecenin sessizliğinin keyfini çıkartan Kari, hayat burada ne kadar normal, diye düşündü. Sirenler, acı fren seslerinin yerine cırcır böceklerinin sesi duyuluyordu. Possum Landing’te yaşayan bütün insanlar, verandalarda gökyüzündeki yıldızları seyrediyor ya da komşularına gezmeye gidiyorlardı. Kimse yarım kadeh şarabın yaratacağı şişkinlik için ya da iç çamaşırı çekimlerinde fazla dolgun göründüğü için endişelenmiyordu. Sırf birkaç kilo aldığı için işlerini kaybetme ihtimalleri yoktu.

Normal olan bu hayat, diye kendine hatırlattı Kari. Bu hayatın nasıl olduğunu unutacak kadar uzun süredir uzaklardaydı.

“Neden öğretmenlik?” diye sordu Gage beklenmedik bir anda.

“Her zaman istediğim şeydi.”

“Modellikten sonra.”

“Doğru.”

Şimdi o konulara gitmek istemiyordu. Belki daha sonra geçmişlerinden bahsedip, birbirlerine suçlamalar yönelteceklerdi, ama bu gece değil.

“Nerelere başvurdun?”

“Texas civarındaki okullara. Dallas’ta ve Abilene’de yeni açılacak birkaç okul var. Onlarla birkaç görüşme ayarladım. Okullar açılana kadar olan zamanı, geri dönüp evi toparlamak için değerlendirmek iyi bir fırsat oldu. Sonrasında hayatıma yeni bir yön çizebileceğim.”

Kari onun bir şeyler söylemesini bekleyerek duraksadı. Ama Gage hiçbir şey söylemedi.

Gage’in onu ilk kez öptüğü yerde eski bir salıncakta onunla yan yana oturmak düşündüğünden daha zor oluyordu. Göğsünün sıkıştığını, teninin diken diken olduğunu hissetti.

Şarap yüzünden, dedi kendi kendine. Yoksa hayalet gibi etraflarında uçuşan eski anılar yüzünden miydi? Geçmişin çok güçlü bir etkisi vardı. Yeniden Possum Landing'te olmak için zaman ihtiyacı olduğu kesindi.

“Buralarda bir okula başvurdu mu?”

“Hayır.”

Kari bekledi, ama Gage nedenini sormadı.

“Benden bu kadar bahsetmek yeter,” dedi Kari. Oturduğu yerde ona doğru dönerek. “Senin hayatında neler olup bitiyor? Son duyduğumda hâlâ polis memuruydun. Ne zaman şerifliğe terfi ettin?”

“Geçen sene. Önceleri idare edebileceğimden pek emir değildim, ama başardım.”

Kari hiç şaşırmadı. Gage işinde her zaman çok iyiydi ve halk yararına onlarla birlikte çalışmayı seviyordu. “Yani her zaman istediğin şeyi elde ettin.”

“Evet.” Gage ona baktı. “Amaçlarım hep çok açıktı. Burada büyüdüm. Beş nesildir Possum Landing'te yaşıyoruz. Dünyayı görmek istediğimi ve sonrasında buraya geri dönüp hayatımı burada kurmak istediğimi biliyordum. Öyle de yaptım.”

Kari onun ne istediğini bilme yeteneğine ve isteğinin perşinden gitmesine hayran oldu. Kari hiçbir zaman böyle olmamış, amacına odaklanmakta hep zorluk yaşamıştı. Bunun en güçlü nedeni de şu anda yanında oturuyordu. Gage her zaman onun aklını karıştırmıştı.

“İstediğin yerde olmana gerçekten çok sevindim. Ama hiç evlenmemişsin.”

Gage gülümsedi. “Birkaç ciddi ilişkim oldu.”

“Kadınlar arasında her zaman popüler biriydin.”

Gage'in yüzündeki gülümseme kayboldu. “Birlikte olduğumuz süre içinde seni üzecek en küçük bir şey bile yapmadım. Ben seninle gönül eğlendirmedim, Kari.”

“Zaten aksini hiç düşünmedim.” Omzunu silkerek devan

etti. "Ama senin dikkatini çekip çekemeyeceğini görmek isteyen yığınla güzel kadın vardı. Bizim çıkıyor olmamızı zerre kadar umursamıyor gibi görünüyorlardı."

"Ama ben umursuyordum."

Gage'in sesi, sert bir okşayış gibi tenini kazıdı. Hafifçe ürperdi.

"Evet... Şey... Ben..." Ne söyleyeceğini bilemediği için sustu. Seçkin nezaketin sonucu, diye düşündü içinden. Evet, öyle uzun bir zamandır büyük şehirde yaşıyordu ki, dışı pırıl pırıl cilalı bir kabuğa dönmüştü.

"Vakit geç oldu." dedi Gage.

Ayağa kalktığında, Kari onun gidecek olmasına üzülmüş müydü yoksa rahatlamış mıydı, bilemiyordu.

Bir yanı bu gecenin sona ermesini istemiyordu. Diğer yanı ise, aptalca başka şeyler söyleme fırsatı bulamayacağı için minnettardı. Tamam, büyümüş ve olgunlaşmıştı ama insan bazı alışkanlıklardan kolay kolay kurtulamıyordu.

Kari de ayağa kalktığında bir kez daha onun ne kadar uzun olduğunu fark etti. Özellikle de eskimiş kovboy çizmeleriyle. Çıplak ayakla ondan sadece on santim kadar uzundu. Ama şimdi onun gözlerine bakabilmek için başını arkaya eğmek zorunda kalıyordu.

Gage'in gözlerindeki ifade neredeyse nefesini kisti. Bu bakışlardaki tutku ve güven karışımı, Kari'nin içini eritmiş, nefesini sıklaştırmıştı.

Tanrı aşkına ona neler oluyordu?

İçinde, bir şeylerin olması gibi bir beklenti olamazdı değil mi?

Bu çılgınlıktı. Bu... Bu...

"Possum Landing'in en güzel kızı hâlâ sensin," dedi Gage ona doğru bir adım atarak.

Kari birden Texas sıcaklığını daha yoğun hissetti. "Ben... Şey... Bana artık pek kız denemez."

Gage'in, 'Burada asıl söz sahibinin ben olduğumu unutmuyor musun,' dercesine yüzünde beliren keyifli gülümseme, Kari'nin dengesini korumasını zorlaştırıyor, nasıl nefes alacağını unutturuyordu.

Gage, "Biliyorum," diye mırıldanırken bir elini onun ensesine koyarak kendine doğru çekti. "Saçlarının kısa halini beğendiğimi söylemiş miydin?"

Kari cevap vermek için ağzını açtı, ama bu büyük bir hataydı. Belki de değildi. Bakış açısına göre değişirdi.

Çünkü aynı anda Gage eğilmiş ve dudaklarını onun dudakları üzerine kondurmuştu. Kari hazırlanmak için zaman bulamamıştı ki bu büyük ihtimalle iyi bir şeydi. Zaten onun dudaklarını hissettiği anda itiraz etmek çok aptalca gelmişti. Özellikle de Gage onu ne kadar güzel öpeceğini bilirken.

Gage'in bunu kasten yapıp yapmadığını bilemiyordu, ama dudaklarının yumuşak fakat kararlı baskısı ve tutkulu temasıyla Kari kendinden geçmişti. Sanki gecenin sıcaklığı yeterli değilmiş gibi, aralarında suyu kaynatmaya yetecek yoğunlukta bir sıcaklık oluşmuştu.

Ama başka bir şey daha vardı.

Kari'yi umutsuzluk ve özlem içerisinde bırakan bir kim-yaydı bu. Kollarını onun boynuna dolaması için onu dürtten bir şeydi.

Belki de bu yüzden, Gage onu daha yakına çekip de, bedenleri olması gerektiği gibi en önemli noktalardan birbirine dokunduğunda geri çekilmedi.

Gage ağzını ağır ağır onun dudakları üzerinde dolaştırdı, sonra hafifçe alt dudaklarını yaladı. Kari içinde hareketlenen zevk kıpırtılarını hissedebiliyordu. Bedenine değen beden sertliğini hissetmenin hazzını daha fazla yaşamak istercesine onu güçlü omuzlarından kavradı. Onun ellerini kalçalarının üzerinde gezindiğini, göğsünün göğüslerine süründüğünü hissetmekten hoşlandı.

Başını hafifçe geriye attı. Gage de buna hazırlıklıydı. Öpüşmeleri gittikçe daha tutkulu hal alıyordu. Bir sonraki adımın ne olacağı konusunda Kari'nin hiçbir şüphesi yoktu.

Bu yüzden Gage bir kez daha alt dudaklarını hafifçe ısırdığında, Kari dudaklarını araladı. Gage dilini yavaşça içeriye soktuğunda, Kari de onunla birlikte bu özel dansı yapmaya çok istekli idi.

Gage çok tatlı ve seksi bir adamdı. Bir kadını nasıl eğlendireceğini, mutlu edeceğini bilen biriydi. Gage ile ilk öpüşmelerini hatırladı. Gage kendinden çok emindi, Kari ise kendini aptal gibi hissetmişti. Gage'in dilini hissettiği anda kızgın ateşin üzerindeki yağ gibi erimişti.

Şimdi de aynı şey olmak üzereydi. Bedeni geçmişin tozlu yollarında bir gezintiden çok daha fazlasına hazırlıklıydı.

Gage'in elleri kalçasının iki yanından hareket ederek sırtına yöneldi. Sırtından yukarıya doğru çıktı ve en sonunda başını kavradı. Parmaklarının onun kısa saçlarının arasından geçirirken, ismini fısıldadı.

Kari onu tutmaya devam ediyordu. Çünkü bıraktığı takdirde düşmekten korkuyordu.

Gage dudaklarını ondan ayırıp küçük öpücük ve ısırıklarla dudaklarını bütün yüzünde dolaştırdı.

O anda Kari, Gage yakaladığı sürece nereye düştüğünü hiç umursamadığını anladı.

Gage onun kulak memesini emmeye başladığında, Kari'nin tüm bedeni onunla seks yapmak için haykırıyordu. Gage Reynolds ile seks yapmak, mükemmel bir eve dönüş hediyesi olacaktı.

Neyse ki seçim sadece ona ait değildi.

Tam üzerlerinde çok fazla giysi olduğunu düşünmeye başladığı sırada, Gage geri çekildi. Gözleri parılıyordu. Dudakları öpüşmelerinin nemini taşıyordu.

Kari, onun da nefes nefese olduğunu görünce sevindi. De-

mek ki Gage de onunla aynı şeyi istiyor, aynı şeyi hissediyordu.

Bir süre birbirlerine baktılar. Kari ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Gage ile öpüşmenin hatırladığından daha iyi olduğunu görmek, üç anlama geliyordu: Ya anıları sağlam bir temele dayanmıyordu, ya o uzaklardayken Gage çok fazla pratik yapma imkânı bulmuştu, ya da aralarındaki çekim sekiz yıl öncekinden çok daha güçlüydü.

Ve Kari hangisinin olmasını istediğinden emin değildi.

Gage de konuşmadı. Aksine ona yaklaştı ve bir kez daha tutkuyla öptü. Sonra verandanın merdivenlerinden inerek karanlığın içine doğru yürüdü.

Kari bir süre sessizce onun arkasından baktı. İçini saran huzursuzluk, onun peşinden gitmesi için Kari'yi zorluyordu. Onun peşinden gidip...

Ama isteklerini bir kenara bırakarak derin derin nefes aldı. Sonra yavaşça döndü ve eve girdi.

Görünüşe göre, Possum Landing'e geri dönmek ilk anda düşündüğünden çok daha karmaşık olacaktı.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

ERTESİ sabah Gage, Possum Landing Gazetesinin ofisine gitti.

Normal şartlar altında bu görüşmeyi olabildiğince ileriye atmaya, hatta atlatmaya çalışırdı. Ama dün gece yaşananlardan sonra bir türlü işine odaklanamamıştı.

Bu yüzden vaktini pencereden dışarıya bakıp geçmişte olanları hatırlayarak geçirmektense buraya gelmenin çok daha iyi olacağını düşünmüştü.

Kari'nin günün birinde Possum Landing'e döneceğini biliyordu. Bunun olacağını yüreğinde hissetmişti. Zaman zaman bu olay gerçekleştiğinde tepkisinin ne olacağını düşünmüştü. Nazikçe onun ne kadar değiştiğine şöyle bir bakacak, gelecekle ilgili planlarını sadece öylesine öğrenecekti. Aralarında hâlâ yoğun bir çekimin olacağı hiç aklına gelmemişti.

Bu çekim onu aptal biri mi yoksa iyimser biri mi yapıyordu?

İşte bu konuda hiçbir fikri yoktu.

Gerçek olan tek şey aralarındaki çekimin fazlasıyla yoğun

olduğuydu. Tıpkı kabul etmek istemediği bir sürü eski duygunun varlığı gibi.

Kari'nin etrafındayken, onu istemenin nasıl bir his olduğunu hatırlamıştı. Üstelik sadece yatakta istemekten de bahsetmiyordu. Bütün hayatını onunla birlikte geçirme özlemiyle dolu zamanları olmuştu. Bebeklerinin olacağı, birlikte gurur duyacakları bir geçmişi inşa ettiklerini hayal etmişti. Ama bütün bunları yapmak yerine, Kari gitmişti. Gage de kendisine hoşnut olabileceği bir hayat kurmuştu.

Dün geceki öpüşmeleri ona hâlâ Kari ile ilgilenen bir yanı olduğunu göstermişti. Ama diğer yarısının buna dayanamayacağını da anlamıştı.

Kari çok güzel bir kadındı. Onu yatağında hissetmek mantıklıydı. Bunun dışında beklentiler içinde olması, onu gitmek istemeyeceği yollara götürebilirdi.

O yollardan daha önce geçmiş ve sonucunda vardığı noktadan hiç hoşlanmamıştı.

Yani, Kari Possum Landing'te kaldığı sürece ona iyi bir komşu olacak, arkadaşlığından keyif alacaktı, o kadar. Eğer aralarındaki çekimin sonucu kendilerini yatakta bulacak olurlarsa, buna da bir itirazı yoktu. Sonuçta son birkaç aydır karşı cinsle pek alakası olmamıştı.

Ama nedense bu düşünce Gage'i daha çok huzursuz etti. Adlandıramadığı, tarif edemediği başka isteklerin içinde uyanıldığını fark etti.

Hiçbir şey olmasa bile, Kari dikkatini dağıtabilecek hoş bir eğlence olabilirdi.

Gage, gazetenin ofisine girip, danışmada bulunan kadını başıyla selamladı. "Yolu biliyorum," diyerek uzun koridorun diğer ucuna doğru yürümeye başladı. "Daisy'e geldiğimi söylersen çok sevinirim."

Kadın hemen gazeteciyi aramak için telefonunu kaldırdı.

Gage, kovboy şapkasını çıkartıp, bacağına vurdu. Burada

olmayı hiç istemiyordu, ama tecrübeleri görüşme için buraya gelmesinin, Daisy'nin ona gelmesine izin vermesinden daha güvenli olacağını öğretmişti. Bu şekilde tüm sorumluluk kendisinde oluyor, kaçma ihtiyacı hissettiğinde çıkıp gidebiliyordu.

Daha önce bir keresinde Daisy'i toplantı salonunda kabul etmişti. Yeni takılan diafonun düğmesine basabilmek için salonun sandalyelerinden birine yaslanmıştı. Ancak ne yazık ki alet çalışmamıştı. Ama Gage hiç bozuntuya vermeden boş ekrana bakıp, acilen gitmesi gerektiren bir durum varmış gibi davranmıştı. Üstelik bu ani kesintiye gerçekten çok üzülmüş gibi rol yapmayı da unutmamıştı.

Yeniden bir araya gelmelerini gerektirecek koşullar olacağını biliyordu. Ama Daisy'nin cüretkâr yaklaşımlarını görmezden gelmekte kararlıydı.

Aslında Daisy çok hoş bir kadındı. İri yeşil gözlü, kızıl saçlı, bir erkeğe cennet vaat eden dudakları olan, ufak tefek bir kadındı. Lisede aynı sınıfa gitmiş, ama hiç çıkmamışlardı. Yeni boşanmış biri olarak Daisy o anda Gage ile daha yakın bir ilişki kurma eğilimindeydi.

Gage bu ilgiden hoşlansa da, Daisy ile bir kadın olarak neden ilgilenmediğini bir türlü çözemiyordu. Onu üzmeden bu işe bir nokta koymaya karar vermişti. Bunu yapmanın en kolay yolunu da onunla baş başa kalacağı ortamlardan ve özel durumlardan uzak durmakta bulmuştu.

Gazete bürosunun büyük odasındaki bir sürü masanın arasından geçerek, arkada duran Daisy'nin yanına yöneldi.

Daisy pencerenin yanındaydı. Onun geldiğini görünce gülümsedi. Uzun kızıl saçlarını dağınık bir topuz yaparak toplamıştı. Topuzundan düşen seksi dalgalar omuzlarına değiyordu. Kolsuz bluzunun göğüs dekoltesi, görünenin yapay bir müdahalenin sonucu değil Tanrı vergisi olduğunu ispatlayacak kadar açıktı. Gülümsemesinde ise sıradan bir karşılamadan çok daha fazlası vardı.

Gage bu gülümsemeye karşılık verirken, bedeninin alt tarafındaki hareketliliği dikkatle gözlemledi.

Yıllar içinde bedeninin bu kısmının, kadınlara yönelik ilgisinin ne boyutta olduğuna çok iyi ve net bir şekilde karar verdiğini öğrenmişti.

Ne zaman Daisy'nin yanında zaman geçirse hep aynı şey oluyordu. Bedeninde ona karşı en küçük bir kıpırtı bile yoktu. Daisy aksini istiyor olabilirdi, ama bunun hiçbir önemi yoktu. Ona göre Daisy ile bir geleceklerinin olması söz konusu bile değildi.

"Gage," diye mırıldandı Daisy, o yaklaşırken. "Bu sabah harika görünüyorsun. Anlaşılan kahraman olmak sana yaramış."

"Daisy," diye karşılık verdi Gage. "Eğer yazında kahramanlığım ile ilgili bir şey yazacaksan, ben bunda yokum. Ben sadece işimi yapıyordum."

Daisy içini çekerek başını hafifçe yan yatırdı. "Hem cesur hem mütevazı. Bir erkekte en çok hoşlandığım iki özellik." Uzun kirpiklerini kırıştırarak ona baktı. "Yapmam gereken bir telefon görüşmesi var. Bu arada neden beni toplantı odasında beklemiyorsun. Birazdan oraya gelirim."

"Tamam."

Daisy'nin onu gönderdiği penceresiz, sadece tek bir kapısı olan arka oda bulunmak istediği en son yer olmasına rağmen, Gage rahat bir tavırla konuşmuştu. Dün, dört banka soyguncusuyla yüz yüze geldiğinde bile kalbi bu kadar hızlanmamıştı. Ama av peşindeki Daisy ile küçücük bir odada sıkışıp kalma düşüncesi içindeki her şeyi bir anda kurutmuştu sanki.

Ama kaşışı yoktu.

Ayrıca gerektiği anda elinin altındaki telsizin test düğmesini kullanarak oradan kaçabilirdi.

Koridordan yürüyerek toplantı salonuna geldi ve içeri girdi. Ama boş bulmayı umduğu odada başka birinin daha bekledi.

diğini gördü. Uzun boylu, kısa sarı saçlı, Mississippi'nin rengi kadar güzel mavilikte gözleri olan, zayıf biri.

"Günaydın, Kari," dedi odaya girerken.

Kari yapmakta olduğu listeden başını kaldırdığında yüzünde şaşkınlığın verdiği bir gerginlik vardı. Ama sonra gülümse-di. "Gage. Burada ne işin var?"

"Daisy'i bekliyorum. Dünkü banka soygunuyla ilgili olarak benimle röportaj yapacak." Oturmadan önce tereddüt etti.

Bazı kararlar diğerlerinden daha ağırdı. İşte bu da onlardan biriydi.

Parfümünün kokusunu daha rahat soluyabilmek için yanına oturmakla, onun güzel yüzünü ezberleyebilmek için karşısına oturmak arasında kalmıştı.

En sonunda önündeki manzaranın keyfini çıkartmaya karar vererek, Kari'nin karşısındaki bir sandalyeye oturdu.

"Peki, seni sabah sabah gazeteye getiren şey ne?" diye sordu, şapkasını masaya koyarken.

Kari'nin dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oynadı. "Daisy aradı ve banka soygunu hakkında benimle röportaj yapmak istediğini söyledi. Ama ikimizi de aynı saatte çağırmış olmasına bir anlam veremedim."

Gage'in bu konuda birkaç fikri vardı, ama bu fikirlerini açığa dökmenin zamanı değildi. Ona bakmamaya çalışan Kari'yi dikkatle inceledi.

Acaba dün akşam yüzünden me bakışlarını ondan kaçırmıyordu? Öpüşükleri için mi?

Yaktıkları ateş, Gage'i neredeyse bütün gece uyutmamıştı. Daisy'e karşı böyle bir tepki vermiyor olabilirdi, ama Kari'nin etrafında olmak bile içini kıpır kıpır ediyordu. Doğru koşullar altında bir arada olsalar neler yaşanabileceğini tahmin etmek hiç zor değildi.

Bu sabah üzerine, narin bedeninin vurgulayan, beyaz, yazlık bir elbise giymişti. Kulaklarının arkasına attığı kısa saçları-

na dikkatle baktı.

“Ne?” Kari onu seyreden Gage’e bakıyordu. İstemsizce eli saçına gitti. “Biraz kısa olduğunu biliyorum.”

“Hoşuma gittiğini söyledim.”

“Yalan söyleyip söylemediğinden emin değilim,” diye itiraf etti Kari, gülümseyerek. “Senin uzun saç seven erkeklerden olduğunu düşünmüştüm.”

Gage arkasına yaslandı. “Aslında, esnek davranmaya çalışıyorum. Güzel görünüyorsa, hoşuma gider. Uzun ya da kısa olmasının bir önemi yok.”

Gage onun yüzünü incelemeye devam etti. Değişiklikleri ve benzerlikleri dikkatle kafasına not ediyordu.

“Ne düşünüyorsun?”

Gaga sırttı.

Onu yatağa götürmeyi ne kadar çok istediğini düşünüyor-du. Hayatın en muhteşem zevklerinden birini paylaştıktan sonra, onu nasıl bir kadına dönüştüğünü görmek hoşuna gidecekti.

Ama bunu ona söyleyecek değildi. Zaman zaman koşullar gereği bir erkek küçük beyaz yalanlar söylemek zorunda kalabiliyordu.

“Büyük annenin evinde neler yapmayı planladığını merak ediyordum.”

Kari gözlerini kırpıştırarak Gage’e baktı. Onun birçok şey söylemesini beklemişti, ama bu bekledikleri arasında değildi.

Gage ona, öğle yemeğini bulmuş, aç bir kurt gibi bakıyordu. Bu öyle bir bakıştı ki bedenini sıcak basmış, kalbi her zamankinden daha hızlı atmaya başlamıştı.

Yani kendisi dün geceki öpüşmelerini düşünürken, Gage’in aklından boya badana işleri geçiyordu, öyle mi?

Görünüşe göre, gittiğinden bu yana Gage’in aklından geçenleri okuma yeteneğinde ve konuyu zarafetle ele alma tarzında en küçük bir ilerleme olmamıştı.

“Hâlâ düşünüyorum. Evi daha yaşanılır bir halde tutmak

için haftada iki kez gelecek bir temizlik servisi ayarladım. Ama ev çok eski ve demode. Her şeyi yeniden yapabilirim, ama bu pek mantıklı olmaz. Sonuçta zamanım da param da sınırlı. Bu yüzden bir öncelik sırası belirlemek zorundayım.”

Gage düşünceli bir tavırla başını salladı. Ah, Tanrım, hâlâ çok yakışıklı görünüyor, diye düşündü Kari, tıpkı dün olduğu gibi. Onu görmüş olmanın yarattığı mutlulukta henüz hiç azalma olmamıştı. Günün birinde bu mutluluğunun azalıp azalmayacağını merak etti. Yazın sonunda, yakışıklı kapı komşusundan daha fazlası olacak mıydı? Bu kadar şanslı olabilir miydi?

Kendi sorusuna cevap veremeden, Daisy rüzgâr gibi toplanti salonundan içeri girdi. Bluzu, dudaklarındaki kırmızı rujla aynı renkti. Takvim güzeli kızlar gibi, alımlı tavırlarla yürüyordu. Kari onun yanında kendini çalı fasulyesi gibi uzun, iskelet kadar zayıf hissetti.

“Geldiğiniz için çok teşekkür ederim,” dedi Daisy, kapıyı kapatırken. Sonra da Gage’in yanındaki sandalyeye oturdu. “Gazete için bir yazı dizisi yazıyorum. Bunun için ikinizle bir den görüşmemin eğlenceli olacağını düşündüm. Umarım sizin için de bir sakıncası yoktur.”

Kari başını salladı. Daisy’nin Gage’in ne kadar yakınına oturduğuna dikkat etmemeye çalışıyordu. Kolunu Gage’in koluna sürten kadının yüzünde arkadaşça olmaktan çok daha fazlasını düşündüren bir gülümseme vardı.

En azından Kari böyle düşünmüştü.

Ama bu hiç mantıklı değildi. Gage, ilgilendiği bir kadın varken başka bir kadınla öpüşecek türden bir erkek değildi. Belki de gördükleri, Gage ve Daisy’nin eskiden birlikte oldukları ve hâlâ birbirleriyle flört etmeyi sürdürdükleri anlamına geliyordu. Her iki durum da Kari’nin tüylerini ürpertiyordu.

Daisy elindeki not defterini masanın üzerine koydu, ama açmadı. Kari’ye doğru uzandı. “Sence de hayret verici değil mi? Yani PL’deki banka soygunundan bahsediyorum.”

Kari şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “PL mi?”

“Possum Landing. Burada heyecanlı hiçbir şey olmaz.” Gülümseyerek Gage’e baktı. “Yani toplumsal olaylar açısından. Dün yaşananlar gerçekten de insanı hayrete düşürecek cinstendi. Ve Gage, kendini kurşunların önüne atman da hayret vericiydi. Ayrıca çok cesurcaydı.”

Gage dişlerini sıkarak homurdandı.

Daisy, Kari’nin aklını karıştıran bir hızla ona döndü ve konuyu değiştirdi. “Demek geri döndün. New York’ta geçirdiğin bunca yılın ardından. Orada hayat nasıldı?”

“İlginç,” dedi Kari temkinli bir tavırla. “Dünkü soygunla bunun ne ilgisi olduğunu kestiremiyordun. “Buradan farklı.”

“Her yer buradan farklı değil mi?” Daisy bir kahkaha atarak ekledi. “Bir süre ben de şehirde yaşadım, ama aslında içimde küçük bir kasabasının olduğunu söylemeliyim. PL mükemmel bir yer ve burada isteyebileceğim her şey var.”

Çoğunlukla dikkatini Gage’e yönelterek ciddiyetle konuşuyordu. Birkaç saniye daha Gage’e baktıktan sonra Kari’ye döndü.

“Bunca yıldan sonra Gage’i yeniden görmek nasıl bir şey?”

Kari şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Ben... Şey... Bunun banka soygunuyla nasıl bir ilişkisi olduğunu anlayamadım.”

“Bence çok açık olduğunu düşünüyorum. Eski nişanlının hayatını senin için tehlikeye atıyor. Seni mermi yağmurundan koruyor. Bunu romantik bulmadığını söyleyemezsin herhâlde? Sence de eve hoş geldin demek için mükemmel bir yol değil mi? Yani, artık geri döndün.”

Kari yan gözle Gage’e baktığında onun da en az kendisi kadar şaşkın olduğunu gördü.

Tanrı aşkına, Daisy’nin bu konuyu açmaktaki amacı neydi?

Kari, gazeteyi tüm kasabanın okuyacağını biliyordu. Bu

yüzden konu dışında söyleyeceği şeylerin basılmasını istemiyordu. Bu yüzden dikkatle düşünerek konuşmaya çalıştı.

“İlk olarak,” diye söze başladı, ağır ağır. “Gage ile hiçbir zaman nişanlanmadık. Biz çıkıyorduk. İkinci olarak, geri dönmedim, yani buradaki varlığım sürekli değil.”

“Hı-hı.” Daisy not defterini çıkartmış, bir şeyler karalamaya başlamıştı. “Gage, bankaya girdiğinde aklından neler geçiyordu?”

“Annemin sözünü dinleyip, mühendis olmam gerektiği.”

Kari belli belirsiz gülümsedi. Rahatladığını hissediyordu. Gage’in, odadaki gerilimi azaltacağına güveniyordu. Ama yeni bulunduğu bu huzurun keyfine varamadan, odada Daisy’nin şuh kahkahası yankılandı. Daisy kalemını masanın üzerine atarak, Gage’in kolunu yakalamıştı.

“Sen ne esprili şeysin böyle,” dedi ona gülümseyerek. “Zaten senin mizah anlayışından hep hoşlanmışımdır.”

Yüzündeki ifade başka şeylerden de hoşlandığını söylüyordu, ama Kari bunların üzerinde durmak istemedi. Masanın karşısında oturan çifti görmezden gelmeye çalıştı.

Ama Daisy’nin onu uzak tutmaya niyeti yok gibiydi. Dikkatini yeniden Kari’ye yönlendirerek, arkadaşça bir ilgiyle baktı.

“Uzun süre kalmayacağını duyduğuma gerçekten çok sevindim. Sen ve Gage’in arasında, sizin aranızda özel bir şeyler vardı. Ama gördüğüm kadarıyla o ateş ikinci kez aynı yoğunlukta parlamıyor. Daha çok sönmek üzere olan bir kor gibi görünüyor.”

Kari dişlerinin arasından gülümsedi. “Bu kadar ilgilenmen ne hoş!”

Daisy de ona neşeli bir gülümseme ile karşılık verdi.

Röportajı çabucak tamamladılar. Bu süre içinde Daisy’nin verdiği mesaj çok açıktı.

Onları aynı odada birlikteyken görmek için Kari ve Gage’i

aynı anda çağırılmış ve uzak durması için Kari'ye net bir uyarıda bulunmuştu.

Sanki Kari eski erkek arkadaşıyla yeni bir başlangıç yapmakla ilgileniyormuş gibi.

Küçük şehir hayatı, diye düşündü Kari. Burada herkesin herkesi tanıdığını nasıl unutabilmişti?

Daisy, Gage'in üzerine tünemeye, Gage de onun çabalarını görmezden gelmeye devam etti.

İnanılmaz derecede rahatsız olmasına rağmen, Kari onların ilişkilerinin gerçek boyutunu merak etmekten kendini alamadı. Cesaretini topladığı bir ara bunu Gage'e sormaya karar verdi. Bu arada Daisy'den kaçmak için de elinden geleni yapacaktı.

Nihayet o odadan kaçıp dışarı çıkabildiğinde, büyük şehirlerdeki insanlar küçük şehirlerde hiçbir şeyin yaşanmadığını düşünür, diye aklından geçirdi.

Büyük şehirlerdeki o insanlar ne kadar yanıldıklarını bilemezdi.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

“**B**ENİ şımartıyorsun, anne.”

Gage birkaç akşam sonra annesinin evindeki masayı topluyordu.

Edie Reynolds, ellili yaşlarının sonlarında, çekici, esmer bir kadındı. Gülümseyerek oğluna baktı.

“Haftada bir akşam yemek pişirmenin seni şımartacağını hiç sanmıyorum, Gage. Ayrıca, en azından haftada bir kez düzgün bir öğün yediğinden emin olmam gerek.”

Gage tabakları sıyrıp, bulaşık makinesine koydu. “Her akşam pizza yemek için fazla yaşıyım,” diye annesine takıldı. “Geçen hafta biftek ve sebze yedim.”

“Senin adına sevindim.”

Gage çalışmasını sürdürürken annesine göz kırptı. Annesi başını sallayıp, şarap kadehini kaldırdı.

“Hâlâ sana çok kızgıyım. Soyguncularla dolu bankadan içeri dalarken ne düşünüyordun?” Serbest olan elini kaldırarak onun cevap vermesine engel oldu. “Sakın bana düşünmediğini

söyleme. Bunu zaten tahmin edebiliyorum.”

“Sadece işimi yapıyordum. Sivil insanlar tehlikedeydi ve benim de onları korumam gerekiyordu.”

Edie bardağını masaya koyarken, dudakları şüpheyle kıvrıldı. “Sanırım bu, sana sorumluluklarını öğretme konusunda babanla iyi iş çıkarttığımız anlamına geliyor.”

“Başka türlüünü yapamazdınız.”

“Haklısın.”

O sırada telefon çalınca, annesi iç geçirdi.

“Hastaneden Betty Sue, şu yardım işi için yirmi dakikada bir arayıp duruyor. Onun kesintilerine rağmen bu yemeği halledebilirsek çok şaşıracağım. Fazla sürmez, hemen gelirim.”

Sehpanın üzerindeki ahizeyi kaldırıp neşeli bir sesle konuşmaya başladı.

“Alo? Betty Sue, bu ne sürpriz! Hayır, hayır, yemekten yeni kalkmıştık. Hı-hı. Tabi.”

Edie oturma odasına yöneldi. “Stantların yerlerini yeniden ayarlamak istiyorsan, bunu komite ile görüşmek zorundasın. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü sana söylediklerini biliyorum, ama...”

Gage gülümseyerek annesinden uzaklaştı. Annesinin yardım işleri, parfümü kadar onun bir parçası olmuştu.

Tabakları toplama işini bitirip masa örtüsünü silkeledi. Sonra tezgâhı sildi.

Her zaman olduğu gibi annesi yine yemekten sonra ona yardım etmesine gerek olmadığını söyleyip itiraz edecekti, ama Gage onu hiçbir zaman dinlemezdi. Kardeşi Quinn ile büyürlerken, annesi üzerine düşen görevi fazlasıyla yerine getirmişti. Tabakları bulaşık makinesine yerleştirmek onun yaptıklarını geri ödemek için çok küçük bir jestti.

İşini bitirip tezgâha yaslandı ve annesinin Betty Sue ile konuşmasını bitirmesini bekledi. Mutfak yedi sene önce yenisinden yapılmış olmasına rağmen basit yapısını koruyordu. Bu

eski evde bir sürü anısı vardı. Doğduğu günden orduya katıldığı güne kadar bu evde yaşamıştı.

Tabi, Possum Landing'in her köşesinde bir anısı vardı. Bu, kasabada en sevdiği şeylerden biriydi. Kendini buraya ait hissediyordu. Ailesinin izini babasının soyundan beş nesil geriye kadar takip edebiliyordu. Koridorda bir sürü eski fotoğraf vardı. Possum Landing yeni yeni kuruluyorken çekilmiş, Reynoldsların önceki yüzyıldan kalma fotoğrafları.

Annesi mutfığa geri döndü ve telefonu yerine koydu. "Bu kadın beni delirtmek için clinden geleni yapıyor. Para işleriyle ilgilenmesi için onu önerdiğime ne kadar üzgünüm, anlata-mam. Geçici olarak şuurumu kaybetmiş olmalıyım."

Gage içten bir kahkaha attı. "Merak etme, yaşayacaksın. Bu arada banyonun lavabosu ne âlemde?"

"Artık sızdırmıyor. Merak etme, Gage. Bu hafta uğraşman gereken başka bir iş yok."

Oturma odasına yöneldi. Karşılıklı kanepelere oturdular.

"Seni buraya çalışasın diye davet etmiyorum."

"Biliyorum, anne. Ama yardım etmekten mutlu oluyorum."

Edie başını salladı. "Bu işleri halletmek John'a kalınca senin için sorun olacak mı?"

Annesi asla bir sorunun etrafından dolanmaz, bir problem gördüğünde doğrudan onun içine dalardı. Gage öne doğru eğildi ve yavaşça annesinin elini okşadı.

"John'un varlığına ne kadar sevindiğimi sana daha önce de söyledim. Babam öleli beş yıl oldu. Mutlu olmak için önünde ikinci bir şans var."

Edie ikna olmuş görünmüyordu.

"Doğru söylüyorum."

Sözlerinde gerçekten samimiydi.

Babasının kaybı onlar için büyük bir darbe olmuştu. Edie ilk yılı sersem gibi geçirmişti. Sonunda kendini toparlamış,

hayatına kaldığı yerden devam etmeye çalışmıştı.

Paraya ihtiyacı olduğundan değil, bir şeylerle meşgul olmak için yarı zamanlı bir işe girmişti. Arkadaşlarıyla zaman geçirmişti. Yaklaşık bir yıl önce de emekli bir müteahhit olan John ile tanışmıştı.

İlk zamanlar Gage, annesinin biriyle çıktığı düşüncesinden biraz rahatsız olmuş, ama bu duygunun üstesinden çabuk gelmişti.

John, Edie'ye prenses gibi davranan, güvenilir bir adamdı. Kendisi bile annesi için ondan daha iyi birini bulamazdı.

"Yine yemeğe geleceksin, değil mi? Yani biz evlenince?"

"Söz veriyorum."

Orduyu bırakıp, Possum Landing'e geri döndüğünden beri haftada bir kez annesine akşam yemeğine geliyordu. Hayatındaki birçok şey gibi bu da gelenek halini almıştı.

Annesinin koyu renk bakışlarının keskinleştiğini görünce, kendini gelecek sözlerle hazırladı. Annesinin çok daha ilginç bir konuya gireceğine hiç şüphe yoktu.

"Kari Asbury'nin şehre geri döndüğünü duydum."

"Çok kurnazsın, anne." Gage sırıtarak annesine baktı. "Kari'nin söylediğine göre geri dönmemiş. Sadece kısa bir süre için, büyük annesinin evine biraz çeki düzen verip satana kadar burada."

Edie'nin kaşları çatıldı. "Peki, sonra ne olacak? New York'a geri dönmeyecek mi? Çok hoş bir kız, ama manken olamayacak kadar yaşlandı."

"Öğretmenlik yapacak. Diplomasını almış. Texas'ın çeşitli yerlerinde işe başvurmuş."

"Ama aralarında Possum Landing yok, öyle mi?"

"Bildğim kadarıyla, evet."

"Peki, senin açıdan bir sorun var mı? Yani iyi misin?"

"Tabi ki iyiyim."

"Bana yalan söylüyorsan, sopamı çıkartırım, ona göre."

Gage sırtıttı. “Önce beni yakalaman gerek. Hâlâ çok hızlı koşuyorum, anne.”

Edie’nin yüzü sevgiyle yumuşadı. “Dikkatli ol, Gage. Yeniden senin kalbini kırdığını görmek istemem.”

“Öyle bir şey olmayacak,” diye cevap verdi Gage, kendine güvenerek.

Bir erkek, bir kadın için hayatında yalnızca bir kez aptallık yapabilirdi. İkinci kez aynı hatayı tekrarlamazdı.

“Biz her zaman arkadaş olarak kalacağız. Sonuçta aramızda kaçamayacağımız bir geçmiş var. Ayrıca komşu olduğumuz için onu sık sık göreceğim. Ama bunun özel bir anlamı olmayacak.”

Bu sadece beyaz bir yalan, diye düşündü neşeyle. Çünkü asıl amacı Kari’yi yatağa götürmekti. Aralarındaki etkileşim tahmin ettiği kadar ateşli olursa, bu olay kesinlikle çok özel olacaktı. Ama bu, şu anda annesiyle paylaşmak istediği bir konu değildi.

“Son zamanlarda Quinn’den haber aldın mı?” diye sordu konuyu değiştirerek.

“Bir ay önce gelen mektup dışında bir haber almadım.” Edie içini çekti. “Onun için endişeleniyorum.”

Gage, Quinn’in otuz yaşında olduğunu ve askeri casus olarak yetiştirildiğini söyleme gereği duymadı. Annesi için oğlunun aldığı yılların bir önemi olmadığını biliyordu.

“Birkaç ay içinde yeni bir haber çıkacağına eminim.”

“Umarım düğüne gelecek zamanı bulur. Gerçi gelip gelmeyeceğini bile bilmiyorum ya.”

Gage de bunu bilmiyordu.

Quinn ile bir zamanlar birbirlerine çok yakınlardı. Ama zaman ve şartlar birçok şeyi değiştirmişti. İkisi de liseden sonra orduya katılmıştı, ama Quinn, Gage’in aksine orduda kalmaya devam etmişti. Özel Kuvvetlere girmiş, nerede sorun varsa dünyanın o köşesinde çalışmalar yapan özel bir gruba katılmış-

tı.

Gage ile aynı aileden gelmiş olmasına rağmen, Quinn hiçbir zaman ailesine uyum sağlayamamıştı. Gerçi bunda onun hayatını cehenneme çeviren babasının da büyük bir rolü vardı.

Bu konuyu her düşündüğünde olduğu gibi Gage huzursuz oldu. Neden kendisinin ailenin altın çocuğu, Quinn'in ise istenmeyen bir yabancı gibi olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Son zamanlarda bunu daha fazla düşünmeye başlamasının nedenini de bilmiyordu.

Belki de Kari'nin dönüşü bazı şeylerin fitilini ateşlemişti. Belki de uzun zaman önce sorulması gereken bir soruyu sormak için şimdi çok uygun bir zamandı.

“Babam Quinn'i neden sevmeydi?”

Edie belli belirsiz gerildi. “Sen ne söylüyorsun, Gage? Baban iki oğlunu da aynı şekilde sevdi. O iyi bir babaydı.”

Gage annesine bakarken, onun neden yalan söylediğini merak etti. Bu kadar aleni olan bir şeyden neden kaçırıyordu?

“Geçen hafta çiftçilerin marketi açıldı. Bu hafta oraya gidip neler olduğuna bakacağım. Belki ahududu bulursam, haftaya pasta yaparım.”

Annesinin konuyu değiştirme çabası çok açıktı. Gage konuyu burada bırakıp bırakmama konusunda kısa bir tereddüt yaşadı, ama sonunda ileri gitmemeye karar vererek onun pastalarını her zaman çok sevdiğini söyledi.

Yine de, yazın ne kadar sıcak geçtiğinden, kimlerin burarlarda tatil yaptığından bahsederlerken, Gage görünen yüzeyin altında çok büyük sırlar olduğu hissinden bir türlü kurtulamadı.

Acaba o sırlar hep orada mıydı? Daha önce onların varlığını hiç mi fark etmemişti?

Yirmi dakika sonra, annesini kucaklayıp veda etti. Sonra her zaman yaptığı gibi, mutfaktaki çöp torbasını alıp dışarıya taşıdı. Çöpü, garajın yanındaki büyük çöp kovasına attı ve kamyonetine binmeden önce arkasını dönüp el salladı.

Annesi de ona el sallayıp, eve girdi.

Gage bir süre kapalı kapıya baktıktan sonra kamyonetine bindi ve eve doğru yola koyuldu.

Bu gece ne olmuştu? Farklı bir şeyler var mıydı? Yoksa buluttan nem mi kapıyordu?

Possum Landing'in tanıdık sokaklarından ağır ağır ilerledi. İçinde büyük bir huzursuzluk vardı. Geriye dönüp annesinden bazı cevaplar almakta ısrar etmemek için kendini zor tutuyordu. Aslında asıl sorun, sorulması gereken soruların ne olduğundan emin olamamasıydı.

Belki o cevapların yerine bir kadına ihtiyacı vardı. Çok uzun zaman olmuş ve bu ihtiyacında azalma olmamıştı. Arayabileceği bir sürü kadın vardı. Kadınların onu tatlı ya da kahvaltı için davet edeceklerinden emindi.

Dur işaretinin yanında durdu. İlgisine karşılık verse Daisy'nin çok mutlu olacağına hiç şüphesi yoktu. Ona kahvaltıdan daha fazlasını vereceğine de...

Daisy mutlu sonlar arayışında olan bir kadındı. Gage onun aradığını bulacağından emindi, ama onunla değil.

Parmaklarıyla direksiyonda ritim tutmaya başladı, sonra ağzının içinden homurdanarak eve doğru yöneldi. Bu gece başkalarının yatağı ona hiç çekici gelmiyordu. Gerçi uzun zamandır çekici gelmediğini itiraf etmeliydi.

Daha önce çekici gelen değişiklik fikri artık onu yoruyordu. O daha tanıdık bir yüzün varlığını istiyordu. Bir yere kök salmak, evlenmek, en az yarım düzine çocuk sahibi olmak istiyordu.

Peki, neden yapamıyordu?

Neden âşık olmamış ve bu soruları kafasından atmamıştı?

Neden...

Evinin yoluna doğru döndü. Farları yandaki evin önünü de

aydınlatıyordu. Merdivende biri oturuyordu. Farların keskin ışığından korunmak için elini yüzüne siper etmişti.

Tanıdık biri...

Gage birden bütün dikkatinin istemsizce ona yöneldiğini fark etti.

Oraya git ve yap, dedi kendi kendine, motoru kapatırken. Arabanın kapısını açtı ve gecenin sessizliğine adım attı.

Sessizlik ona doğru yürümesine engel olmadı. Çimlerin üzerinden yürüyerek ona doğru ilerlemeye başladı.

İçi beklentiyle doldu.

Acaba Kari yumurtasını nasıl seviyor, diye düşündü birden.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

KARİ, Gage'in yaklaşmasını izledi. Kendi bedeniyle barışık bir erkeğin doğal zarafetiyle hareket ediyordu.

İnsanların *adam gibi adam* dediği, kadınların yüreğini hoplatan biriydi.

Ne ironi bir durumdu.

Neredeyse sekiz yıl boyunca dünyanın en yakışıklı, en çekici erkek modelleriyle bir arada olmuş, ama hiçbirinin hareketini seyrederken böylesine kendinden geçmemişti.

Gage'de bu kadar özel olan ne vardı?

Onu bu hale getiren nasıl bir özelliği vardı?

Yoksa üniformalı erkeklere karşı bir zaafı mı vardı?

Gage'i özel yapan bu muydu?

"Eee, randevun nasıl geçti?" diye sorarken belinden kasıklarına doğru inen ateşi görmezden gelmeye çalışıyordu. "Erken döndün? Yoksa Daisy zor kadını oynamaya mı karar verdi?"

Daisy'nin, vaat edilmiş toprakları ziyaret etmeden onun gitmesine izin vermesine şaşırdığım söylemeyi düşündü, ama sonra bunun fazla iğneleyici bir yorum olacağından korkarak

vaz geçti.

Gage merdivende, onun yanına oturarak kollarını dirseklerine dayadı. "Sen lisedeyken de hep başkalarının işlerine burununu sokan meraklı biriydin. Bakıyorum bu özelliğinde hiçbir değişiklik olmamış."

"Hem de hiç," dedi Kari gülümseyerek.

Gage cevap olarak ona bakarak gülümseyince, Kari'nin kalbi yerinden hopladı.

"Annemle yemek yedim. Her hafta bunu yaparım."

"Ya."

Esprili bir cevap bulmaya çalıştı, ama bulamadı. Bu itiraf onu pek şaşırtmamıştı. Gerek kendi annesi gerekse büyükannesi olsun, Gage, hayatındaki kadınlara karşı her zaman iyi davranırdı.

Bir yerde, erkeklerin annelerine davranışının eşlerine nasıl davranacağını bir göstergesi olduğuyla ilgili yazı okuduğunu hatırladı.

Gage Reynolds ile evlenmeyi düşündüğünden değildi. Ama onun iyi erkeklerden biri olduğunu doğrulayacak bir şeyler görmek güzeldi.

"Annen nasıl?"

"İyi. Babamın ölümünden sonra zor zamanlar geçirdi. Çok uzun zamandır birlikteydiler. Babam olmadan ayakta durabileceğini düşünemiyordu. Ama bir şekilde üstesinden geldi. Geçen sene yeniden biriyle çıkmaya başladı. John adında biriyle tanıştı. Nişanlandılar."

Kari oturduğu yerde dikleşti. "Vay be. Bu harika." O anda Gage'in babasıyla ne kadar yakın olduklarını hatırladı. "Peki ya sen? Bu konuda rahat mısın?"

Gage başını salladı. "Evet. John çok iyi biri."

"Peki, düşün ne zaman?"

"Sonbaharda. John emekli bir müteahhit. Dallas'ta çok geniş bir ailesi var. Bu hafta oraya gitti. Torunlarından birinin

doğum günü vardı ve parti için orada olmak istedi.”

“Başarılı bir evliliği olan insanların ikinci evliliklerinde de aynı başarıyı yakalayacağı söylenir.”

Gage bakışlarını göğe çevirdi. “Doğru olduğuna inanıyorum. Annem ve babam birbirlerini çok seviyordu. Tamam, kavgaların ve zor zamanların yaşandığı dönemler oldu, ama bütününde birbirlerine âşık bir çiftlerdi. John’un ölen eşi hakkında söylediklerine bakılırsa, onlarınki de çok güçlü bağı olan bir evlilikmiş. İkisinin de bu evliliği başarıyla yürüteceğini düşünüyorum.”

“Annemi yeniden görmeyi çok isterim. Onu her zaman sevmişimdir.”

“Nalburda çalışıyor. Evden dışarı çıkmasına bir vesile olsun diye yarım gün orada çalışıyor. Bir ara uğrayıp merhaba dersin.”

“Uğrayacağım.”

Kari ve Gage’in çıktıkları dönemde Edie onu hep sevgiyle kucaklamıştı. Gage’in bütün kız arkadaşlarına aynı şekilde davranıp davranmadığını bilmiyordu, ama Edie ile yakın olduklarını düşünmek hoşuna gidiyordu.

Gerçi, bir not bile bırakmadan Gage’i bırakıp kaçıp gittiği için Edie’nin kendisine karşı olumsuz duygular besliyor olması da muhtemeldi.

“Sana yaptıklarım için hâlâ bana kızgın mı?”

Gage’in ona bakan koyu renk gözlerinde kahkahalar oynatıyordu. “Atlatmış görünüyor.”

“Tamam. O zaman bir ara ona uğrar ve yaklaşan düğünü için tebrik ederim. Birini bulmuş olması harika. Kimse yalnız kalmamalı.”

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez, sözlerini geri almak istedi. O da Gage de yalnızdılar.

Kari kendi durumunu biliyordu, ama peki ya Gage’in yalnız olmasının nedeni neydi?

Her zaman kadınların ilgisini çeken bir erkek olarak neden bekâr kalmayı tercih etmişti?

Tam bunu ona sormak üzereyken, düşündüğü hamleyi Gage yaptı.

“Peki, sen neden evlenmedin, Kari?”

Ancak Kari cevap veremeden, Gage omzunu silkti. “Neyse, boş ver. Bir an için unuttum. Sen bir yuva sahibi olmakla ilgilenmiyordun. Yapman gereken işler, bulunman gereken yerler vardı.”

Kari dişlerini sıkarak tısladı. “Bu doğru değil. Tabi ki evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyorum. Her zaman istedim.”

“Ama benimle değil?”

Gage konuşurken ona bakmıyordu. Kari onun aklından neler geçtiğini bilemiyordu.

“Sadece senin kendi programınla aynı zamanlama içerisinde değil,” dedi, içini çekerek. “Sekiz sene önce sen hayatının yönüne karar vermiştin. Dünyayı görmüştün ve artık bir yere yerleşip yuva kurmaya hazırdın. O sırada ben daha hayaller dünyasında yaşayan ve o hayalleri gerçekleştirmek isteyen lise son öğrencisiydim. Sana çok değer veriyordum, ama bir o kadar da genç ve umut doluydum. Ancak senin hayatınla ilgili yaptığın planla birden dehşete düştüm. Sen benden çok daha olgun ve kendinden çok daha emindin. Söylediğin her şey çok mantıklı olmasına rağmen, o sırada bana yanlış geliyordu. Annem ve büyükannem gibi, okulu bitirir bitirmez evlenmek ve hemen çocuk sahibi olmak istemiyordum. Dünyayı kendi gözlerimle keşfetme şansımı kullanmak ve hayallerimi yaşamak istedim.”

“Senin hayallerinden biri olduğumu sanıyordum.”

“Öyleydin. Ama o sırada bu çok doğru gelmedi. Bana evlenme teklifinde bulunacağını duyduğumda panikledim. Bu yüzden kaçtım. Düşündüm ki...” Bir süre tereddüt etti. “Sen her konuda çok netti. Neler yaşanacağını planlamıştın. Ben

bütün bu planların içinde kaybolmaktan korktum.”

Gage, ona biraz daha yaklaştı.

Kari onun bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyor, kokusunu içine çekebiliyordu.

Ona yaslanmakla kendini dağlara vurmak arasında gidip geliyordu.

Gecenin karanlığında yaptığı bu itiraf çok tehlikeliydi. Bunun sonucu ne olacaktı.

Gage söyledikleriyle onu şaşırttı. “Haklısın.”

Kari şaşkın gözlerle ona baktı. “Doğrusu bunu beklemiyordum.”

Gage omzunu silkti. “O zamanlar her şeyi bildiğimi sanıyordum. Sen istediğim eştin. Birbirimize âşıktık. Evlenip bir yuva kurmamamız için bir neden yoktu. New York’a gidip model olmak istediğinden bahsettiğinde senin ciddi olduğunu hiç düşünmedim.” Kari’ye bakarak yeniden omzunu silkti. “Doğrusu oldukça küstah davranmışım. Özür dilerim, Kari. Seni dinlemem gerekirdi. Ama ben bunu yapmak yerine sadece kendi istediklerime odaklandım ve bitiş çizgisine bir an önce varmaya çalıştım.”

Gage’in sözleri Kari’yi hazırlıksız yakalamıştı. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. “Keşke bu konuşmayı sekiz sene önce yapmış olsaydık.”

“Keşke. Belki o zaman bir çıkış yolu bulurduk.”

Kari başını salladı, ama bir şey söylemedi. Şahsen, bir çıkış yolu bulabileceklerini düşünmüyordu. Bunca zaman geçmiş olmasına rağmen gerçek hâlâ canını acıtıyordu.

Gage onunla evlenmeyi istemiş olabilirdi, ama onu peşinden gelecek ve kendisiyle birlikte eve geri dönmesini isteyecek kadar çok sevmemişti.

Onunla bağlantısını devam ettirecek ve hayallerinin peşinden giderken onu bekleyeceğini söyleyecek kadar çok sevmemişti.

Kari çekip gitmiş, Gage de hayatına kaldığı yerden devam etmişti.

“Ben dünyayı görmek istediğimde orduya katıldım. Sen ise New York’a gittin,” dedi yumuşak bir sesle. Konuşmalarının yönünü değiştirmeye çalışıyor gibiydi. “Orada iyi zaman geçirmiş olmalısın.”

Kari üzüntüsünü kahkaha atarak maskeleydi. “Bilemiyorum. En azından sen düzenli olarak yemeğini yiyebiliyordun.”

“Para sıkıntısı mı yaşadın?”

“Biraz. Başlangıçta. Ama bulduğum yarı zamanlı işlerle idare ettim. Sonra da modellik çalışmaları geldi. Model olarak çalışmak istiyorsan yemek sorun olmaktan çıkıyor. Kilo vermem gerektiği için yemek yemedim. Genç ve kararlıydım. Bu da aklımın başında olmadığı anlamına geliyor. Doğrusu pek sağlıklı bir yaşam şekli olduğu söylenemez.”

“Yemek yiyememen dışında, düşündüğün gibi bir hayat mıydı?”

“Bilmiyorum. Sanırım, çok gösterişli, parıltılı bir dünya olduğu için genç kızlar model olmak istiyor. Başka nasıl bir iş, on sekiz yaşında bir kızın hem para kazanıp hem dünyayı dolaşmasını sağlayabilir? Bir sürü davet vardı. Erkekler modellerle çıkmak istiyordu. Model olmak anlık bir kimlikti.”

Kari dizlerini iyice göğsüne çekerek kollarını bacaklarının etrafına sardı.

“Ama gerçek çok zor olabiliyor. New York’a gelen binlerce kızın yalnızca çok küçük bir yüzdesi süper model olma konumuna ulaşabiliyor. Bundan biraz daha fazla bir miktarı başarılı oluyor. Ben bu sıralamanın çok altındayım. Model olarak çalışarak ancak faturalarımı ödeyip, üniversiteye gidebildim. Geri kalanıyla da az da olsa bir birikim yaptım. İşin aslı, ben o dünyaya hiç uygun değildim. Gittiğim partilerin çoğunu korkunç yerler olarak görüyordum. Yemek yememe izin yoktu. Bir kadeh bile içki içemiyordum. Modellerle çıkan erkeklerin

tekbir beklentisi vardı ve ben bundan çok rahatsız oluyordum.”

Kari gülümseyerek ona baktı. “Sanırım bir kızı Possum Landing’ten dışarı çıkarabiliyorsun, ama Possum Landing’i o kızın içinden çıkaramıyorsun.”

“Buna sevindim.”

Gage onu incelerken, Kari onun aklından neler geçtiğini merak etti. Acaba yaşadığı tecrübeler Gage’i şoke mi etmişti? Çoğu arkadaşıyla kıyaslandığında Kari rahibeden farksız bir hayat sürmüştü. Ama bunu Gage’e söyleyecek değildi.

“Dallas civarında öğretmenlik işi bulduğundan bahsetmiş-tin? Peki, New York’u özlemeyecek misin?”

“Bazı şeyleri özleyeceğim, ama hayatımda bir değişiklik yapmak için hazırım. Texas’ta doğmuş ve büyümüş biri olarak ben buralara aitim.”

Gage elini boyası kalkmış tirabzanların üzerinde gezdirdi. “Evle ilgili planların ne?”

Kari onun sorusunu bir süre düşündü. “Hâlâ düşünüyorum.” Aniden hatırlayarak ekledi. “Ah, bu arada etrafı inceleyip mobilyaların listesini çıkarttım. Yani daha çok antikaların listesini.”

Gage ilgilenmiş görünüyordu, ama bir şey söylemedi.

Kari içini çekerek ekledi. “Büyük annemi çok seviyordum, ama biraz çöpçü ruhluymuş. Evine giren hiçbir şeyi atamıyordu. Neyse, elimde bir liste var. Çoğunun manevi değeri olan bazı eşyaları kendime ayırmak istiyorum. Kontrol ettim. Annem ve babam hiçbir şey istemiyorum. Bu yüzden geriye kalanları satacağım. Ama önce içlerinde senin istediklerin varsa onları ayıralım.”

Gage kaşlarını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Antikalarla ilgilenip ilgilenmediğini bilmiyorum, ama ilgileniyorsan büyükannemin eşyalarına önce senin bakmanı ve arzu ettiğini almanı isterim.”

“Neden?”

Bu yeterince açık değil miydi?

“Hadi ama Gage. İkimiz de ona ne kadar çok yardım ettiğini biliyoruz. Kırılan şeyleri tamir etmekte ve ilişkilerini yeniden gözden geçirmekte istekli davrandın. Ben gittikten sonra onunla olan arkadaşlığını sürdürdün. Bana kızmaya her türlü hakkın olmasına rağmen, bana çok kızmış olmana rağmen ona yardım etmeye devam ettin.”

“Bu durumun onunla olan ilişkiyi etkilemesine izin vermezdim.”

Kızgın olmasıyla ilgili sözlerine itiraz etmediğini fark edince, Kari huzursuz oldu. Bunca zaman sonra Gage’in hâlâ onu rahatsız edecek, korkutacak gücünün olması çok komikti.

“Ben de bunu söylemek istedim.” Dedi konudan sapmamaya çalışarak. “Durumu daha da zorlaştırabilirdin, ama yapmadın. Büyükanнем öldükten sonra, ne zaman evle ilgili bir sorun olsa hallettin. Sana borçluyum. Sana para teklif edersem kendini hakarete uğramış hissedeceğini biliyorum. Bu yüzden teklifim iyi bir uzlaşma olarak göründü.”

Gage bir süre ona baktı.

Güneş bataklı uzun zaman olmasına rağmen, Texas’ın sıcaklığı hâlâ kendini hissettiriyordu.

Gage’in yüzüne kenetlenmiş yoğun bakışları altında Kari bu sıcaklığın birkaç derece daha arttığı hissine kapıldı. Üzerinde kısa bir şort ve kolsuz bir tişört olmasına rağmen, Kari kendini aşırı giyimli hissetti.

Gülmekten kendini alamadı. Tanrım, Gage gerçekten iyiydi.

Tek bir bakışıyla onu böyle kıvrandırmayı başarabiliyorsa, kim bilir onu tekrar öptüğünde neler olacaktı?

Çok geç, diye hatırladı.

Onun onunla öpüşmesini bir daha düşünmeyeceğine kendi kendine söz vermişti. Neredeyse iki gün boyunca bunu aklından çıkartmayı başarmıştı... Yani hemen hemen başarmıştı.

“Tamam,” dedi Gage yavaşça. “Karşılık olarak antikalar-dan birini almak makul. Kendin için ayırmadıysan, yemek oda-sındaki büfeye hayır demem.”

Gage’in neden bahsettiğini anlaması Kari’nin birkaç sani-yesini aldı. Onun mantığına göre, önceki konuşmaları henüz tamamlanmamıştı. Ama birden her şey yerine oturdu.

“Hayır, onu kendime ayırmadım. Senindir.”

“Çok minnettarım.”

Bakışları bir anlığına kenetlendi. Ama Gage sonunda göz-lerini uzağa çevirdi. Kari, güç sahasından kurtulmuş gibi his-setti. Oturmuyor olsaydı, yere yığılabilirdi.

Ne hakkında konuştuklarını toplamak için büyük bir ça-ba harcadı. Tamam, evle ilgili yapacağı değişiklikler hakkında konuşuyorlardı.

“Önce bütün evi boyayacağım. Hem içerisin, hem dışarısı-nı. İçeriye kendim yapacağım, ama dış cephe için birini bulaca-ğım.”

Gage başını kaldırıp uzun saçaklara baktı ve başını salladı. “İyi fikir. Seni merdivenden düşerken görmek istemem.”

“Ben de.” Kari bacaklarını uzatarak gerindi. “Elden geçi-rilmesi gereken birkaç pencere var. 1950lerden kalan mutfak ise tam bir felaket. Bütün dolapları söküp yenilerini yaptırac-ağım. Bazı yeni aletler ve odalar için halı ısmarladım bile.”

“Bayağı meşgul olacaksın gibi görünüyor.”

“Planım bu. İşe boya ile başlayacağım. Teker teker tüm odaları boyayacağım. Duvarların astar boyaya ihtiyacı var. En son boyanmalarının üzerinden yıllar geçmiş.”

Gage gözlerini gökyüzüne çevirerek düşünüyormuş gibi yaptı. Sonra Kari’ye döndü. “Birkaç gün iznim var. İstersen yüksek yerlere ulaşmak için boyumu ya da eşyaları hareket ettirmek için kaslarımı kullanabilirsin.”

Kari onun kaslarını düşününce belli belirsiz titredi. “Ben bir yetmiş beş boyundayım. Yüksek yerlere tek başıma da ula-

şabilirim. Ama yine de önerdiğin her türlü yardım teklifine açığım.”

“Tamam, o zaman. Burada olacağım.”

Kari, o konuşurken kendini ona doğru eğilirken buldu. Sanki Gage çok önemli bir şey söylüyormuş da kendisi de onun her kelimesini içine çekebilecek kadar ona yakın olmak istiyormuş gibi.

Kari içini çekti. Ona her ne oluyorsa, düşündüğünden çok daha ciddi boyuttaydı.

Bunca zaman sonra hâlâ Gage’e deli gibi âşık olamazdı değil mi?

Özellikle de ikisi de tamamen farklı yönlere gitmişken...

Gage birden ayağa kalktı. “Geç oldu,” dedi merdivenlerden inerek. “Eve gitsem iyi oyacak.”

Kari bekledi. Kabul etmek istediğinden daha büyük bir heyecanla bekledi. Nefesi kesilmiş bir halde bekledi. Ta ki Gage başıyla ona selam verip, evine doğru yürümeye başlayana kadar.

“İyi geceler, Gage,” diye seslendi arkasından, sanki ayrılması iyi bir şeymiş gibi.

Sanki Gage’in onu yeniden öpmesinin nasıl olacağını hiç düşünmüyormuş gibi.

Ama böyle bir şey yapmayacağı belliydi. Anlaşılan tek bir öpüşme Gage için yeterli olmuştu. Kari için de yeterli olmuştu.

Hatta yeterliden çok daha fazlaydı.

Aslında Gage’in bir şey yapmayı denememesinden gerçekten memnundu.

Çünkü Kari hayır demek zorunda kalacaktı ve bu durum ikisi için de utanç verici olacaktı.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

GAGE'İN onu öpmemiş olmasından nefret ediyordu.

Ertesi gün öğleden sonraya kadar, Kari hâlâ bunun nedenini bulamamıştı.

Gage neden onu öpmemişti?

Ve bu durum neden Kari'nin canını sıkıyordu?

Yoksa Gage onu yeterince çekici bulmuyor muydu?

Önceki öpüşmelerinden hoşlanmamış mıydı?

Gage onu öpmediği için neredeyse bütün gece uyuyamamış olmaktan nefret ediyordu.

Ama onu öptüğünde de aynı şekilde gecceyi uykusuz geçirmişti.

Geçti gitti, dedi kendine, büyükannesinin yatak odasına girerken.

Bir süre odanın ortasında durup etrafına bakındıktan sonra yavaşça şifonyerin çekmecelerini açtı ve birden kendini geçmişe doğru sürüklenirken buldu.

Başını sallayıp etrafını çevreleyen hayaletlerden sıyrılmaya çalıştı. Ama sonra yere oturarak alt çekmecede neler olduğu

incelemeye başladı. Pamuklu bezlere sarılı birkaç kazak vardı. Açık mavi renkteki kazağı eline alarak hayranlıkla baktı. Bu onun en çok sevdiği kazaktı. Sanki yaşlı kadın kanlı canlı önünde duruyormuş gibi Kari büyükannesini o kazağın içinde görebiliyordu.

“Ah, büyükanne, seni çok özledim,” diye fısıldadı, sabahın sessizliğine. “Biliyorum, gideli çok uzun zaman oldu, ama hâlâ her gün seni düşünüyorum. Seni çok seviyorum.”

Kari duraksadı. Sonra büyükannesinin de onu sevdiğini, hatta en çok sevdiği torunu olduğunu söylediğini hayal ederken belli belirsiz gülümsedi.

Her şeye rağmen büyükannesi hayatındaki tek değişmez kişiydi.

Yavaşça kazağı geri koydu. Bu eşyaları düzenleyebilmek için kutulara ihtiyacı olduğunu anladı. Kendi yanına alacaklarını ve bırakacaklarını ancak bu şekilde bir düzene koyabilirdi. Çekmeceyi kapatmadan önce son kez kazağa dokundu.

Bu kazak da alacakları arasındaydı. Büyükannesinin kazağı, en mutlu anılarıyla bağlantı kurmasını sağlayacak tılsım olacaktı.

Ortak çekmecede başörtüleri ve eldivenler vardı. En üst çekmecede de büyükannesinin elbiseleriyle birlikte kullandığı aksesuarları duruyordu.

Kari, elini yusufçuk şeklindeki bir iğnenin üzerinde dolaştırırken, bu aksesuarların arasında gerçek parçalar olduğunu hatırladı. Çekmecenin üzerinde bir mücevher kutusu daha duruyordu. İçinde inci kolye ve bununla takım küpelerle, birkaç altın zincir vardı. Büyükannesi bu takıları kullanmış olabilirdi, ama Kari'nin anılarında daha çok elbiseleriyle birlikte taktığı aksesuarlarıyla varlığını koruyordu, onu büyüten kadın.

Çekmecenin içinde küçük bir çocukken sırasıyla boyuna taktığı, çirkin denecek kadar süslü kolyeler ve büyükannesinin her Pazar kiliseye giderken taktığı sahte inci gerdanlık vardı.

Halka bilezik, kelebek küpeler ve Gage ile ilk randevusunda takmasına izin verdiği küçük gül bir iğne de çekmecenin içinde olan takılar arasındaydı.

Yerde hareket ederek, sırtını eski yatağa dayadı. Gül şeklindeki iğne hâlâ kullanılabilecek durumdaydı. Parmaklarını gülün düzgün yapraklarında gezdirirken, Gage gelmeden beş dakika önce büyükannesinin onu bluzunun üzerine taktığı anı hatırladı.

“Şans için,” demişti büyükannesi gülümseyerek.

Kari de gülümsedi, ama bir yandan da gözyaşlarıyla savaşıyordu.

O zaman bütün şansın yanında olmasını istemişti. Gage Reynolds gibi yakışıklı ve ondan büyük, yetişkin bir erkeğin, onunla çıkmak istemesine inanamamıştı.

Gage onu davet ettiğinde, ona neden bu zahmete girdiğini sormamak için kendini zor tutmuştu. Çıktıkları andan itibaren de ne zaman kendini gergin hissetse şans için bu gülün yapraklarına dokunmuştu. Bunu o kadar sık yapmıştı ki, en sonunda Gage küçük mücevher parçası hakkında bir yorum yapma ihtiyacı hissetmişti.

Yürüyerek geri döndüklerini hatırlayınca dudakları titremeye başladı. Gözyaşlarıyla savaşıyordu. Güçlkle birkaç lokma aldığı akşam yemeğinden sonra Gage onu ceviz ağaçlarının oluşturduğu korulukta yürüyüşe götürmüştü.

Ayaklarının altında çıtırdayan ceviz kabuklarının seslerini ve toprağın kokusunu hâlâ duyabiliyordu. Gage’in onu öpeceğini düşünmüş, ama Gage bunu yapmamıştı. Bunun yerine onun elini elinin içine alarak sıkıca tutmuştu. Kari orada öldüğünü sanmıştı.

Tamam, daha önce başka çocuklarla el ele tutuşmuştu, ama bu çok farklıydı. Onlar adı üzerinde... Çocuktı. Oysa Gage erkekti. Aralarındaki yaş farkına rağmen, Kari’nin incelikten yoksun acemice tavırlarına rağmen, yürürlerken Gage parmak-

larını onun parmaklarının arasından geçirmişti. Kari o anı günlerce tekrar tekrar yaşamıştı.

Tam tamına beş kez çıktıktan sonra, nihayet Gage onu öpmüştü.

O Ekim akşamında yine kazağına bu iğneyi takmış olduğunu hatırlayınca gülümseyerek günü yapraklarını bir kez daha okşadı.

Gage onu bir kez daha akşam yemeğine götürmüş ve Kari yemeğinden sadece üç lokma yiyebilmişti. O zamanlar henüz New York'a gitme düşüncesi olmadığından diyet falan yapmıyordu. Ama yemek yiyemeyecek kadar gergindi. Aynı zamanda yanlış bir şeyler yapıp çocuk gibi görüneceğinden endişeleniyordu.

Sadece beş kez çıkmış olmalarına rağmen Gage'e âşık olmak üzereydi. Ceviz ağacına yaslandığında kaderinin o akşam mühürlenmişti. Kalbinin onu kanatlandıracak kadar hızlı çarpıp tıgını hâlâ hatırlıyordu.

Sırtında ağacın gövdesinin sert baskısını hissederken gözlerini kapatmıştı. Aynı zamanda hem umut, hem korku, hem beklenti hem de heyecan doluydu. Kari onun başka bir şey yapmasını istemesine rağmen, Gage konuşuyor ve konuşuyordu.

Ya Gage onu öpmek istemezse?

Ya...

Kafasından bir sürü soru geçerken, Gage nihayet onu öpmüştü. Önce yakasındaki iğneye dokunarak ne kadar güzel olduğunu söylemişti. Ama Kari kadar güzel olmadığını ekleyerek. Sonra, Kari hâlâ onun iltifatının etkisiyle kendinden geçmiş bir haldeyken eğilmiş ve dudaklarını onun dudaklarına değdirmişti.

Kari yavaşça iç geçirdi. İlk öpüşmenin hatırası ilk günkü gibi canlıydı. İtiraf etmesi gerekirse bu onun yaşadığı en iyi öpüşmelerden biriydi.

Gage'den önce de başkalarıyla çıkmış, hatta birkaçıyla öpüşmüştü, ama hiçbiri Gage gibi değildi. İtiraf etmesi gerekirse diğer çocuklarla ilk öpüşmelerini hatırlamıyordu bile. Ama Gage'i hatırlıyordu.

Hem de bütün ayrıntılarıyla. Elini onun omzuna koymasını, sıcacık parmaklarıyla yanağını okşamasını, her şeyi hatırlıyordu.

Sırtından aşağıya beklenmedik bir ürperti geçti. Huzursuzluk hissiyle doldu yeniden. Aklına bir kez daha bir sürü soru üşüştü. Gage'in dün gece neden onu öpme girişiminde bulunmadığını merak etti.

İçgüdüsel olarak iğneyi tişörtüne taktı. Aşk hayatı hâlâ berbat durumda olabilirdi, ama clinde muhteşem güzellikte anıları vardı. Anıları son bulmuş olabilirdi. Gage birlikte oldukları süre içerisinde Gage ona inanılmaz derecede iyi davranmıştı. Artık onun gibi erkeklere pek rastlanmıyordu.

İlk kez, onunla şimdi karşılaşmasının harika olacağını düşündü. Geçmişin yükü olmadan bir yola çıkabilecekleri hissi uyandı içinde. Belki aralarında yeniden harika bir şeyler yaşanabilirdi.

Birkaç saniye bu hayallerin içinde kayboldu.

Ta ki kendine Gage ile karşılaşmaları sonucunda yaşanacakların ya da yaşanmayacakların hiçbir önemi olmadığını kendine hatırlatana kadar.

Sonuçta Gage'in dünyası burasıydı. Possum Landing idi. Kari ise yeniden burada kalmamakta kararlıydı.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

ÜST katta gezindikten sonra odaları ne renk boyayacağına karar veren Kari bir liste hazırladı ve nalbura yöneldi.

En son Possum Landing'e geldiğinde şehrin giriş yolu üzerinde büyük yapı marketlerden birinin açılmış olduğunu görmüştü. Oralarda daha geniş bir yelpaze olduğundan, fiyatlarının daha ucuz olduğundan, üstelik oralarda tanıdık birileriyle karşılaşmayacağından emindi.

Ama evi güzelleştirme işine Greene'nin Nalbur Dükkânına uğramadan başlamak, şehir konseyinden birinin elinde şikâyet mektubuyla yolunu kesmesine neden olabilirdi. Büyükannesi ona bölge halkının desteğinin ne kadar önemli olduğunu öğretmişti ve yaşlı Ed Greene'nin doğmasından çok önce bu dükkânı işletmeye başlamıştı.

New York, kısıtlı komşulukların yaşandığı büyük bir kentti.

Zaman içinde Kari, haftada bir kez yemek yediği Çin lokantasında çalışanları tanımış, kuru temizleme dükkânındaki kadınla havadan sudan da olsa sohbet eden bir düzeyde yakın-

lık kurmuştu. Ama bu ilişkilerin Possum Landing'teki ilişkiler gibi bir geçmişi yoktu.

Bu yüzden arabasını kasabanın diğer ucundaki Greene'nin dükkânına doğru sürdü. En son 1980'li yıllarda elden geçtiği belli olan park yerinde durdu.

Üzerinde dış cephe boya markasının reklamı olan metal işaret hâlâ oradaydı. Dükkânın ön vitrininin neredeyse tamamı günü geçmiş reklam sloganlarıyla kaplıydı.

Kari'nin yüzünde beldik bir gülümseme belirdi. İçeride nasıl bir karışıklık olduğunu tahmin edebiliyordu. Dikkatli olmazsa boyadan çok daha fazlasını almış olarak dükkândan çıkabilirdi. Büyük annesinin, elinde horoz şeklinde bir rüzgâr gülüyle çıkıp geldiği günü hâlâ hatırlıyordu. Büyükannesi, Ed'in bunu alması için onu nasıl ikna ettiğini hayatı boyunca anlayamamıştı.

Kari cüzdanından listesini çıkarttı. Güçlü ve kararlı adımlarla dükkânın verandasının merdivenlerini çıktı ve geçmişe doğru bir adım attı.

Ön kapının yanında eski dosya dolapları duruyordu. Dolapta boya aletlerinden, şablona, çim bakım rehberinden çiçek tohumlarına kadar ne ararsan vardı.

Sağ tarafta ahşap bir takım tezgâhı vardı. Düzinelerce küçük el aleti düzensizce bu tezgâha asılmıştı. Ortalık toz, kesilmiş tahta ve vernik kokuyordu. Bir an için Kari kendini yenisinden sekiz yaşında hissetti. Hatta büyükannesinin dikkatli olmasını ve hiçbir yeri karıştırmamasını söyleyen sözlerini bile duyabiliyordu.

"Kari?"

Arkasından gelen kadın sesi çok tanıdıktı.

Kari döndüğünde, Edie Reynolds'un arka odadan ona doğru geldiğini gördü.

Gage'in annesi uzun boylu, esmer, hâlâ çok çekici ve hayat dolu olan bir kadındı. Ona yaklaşıırken yüzünde kocaman bir

gülümseme belirmişti. Kari'yi işten bir sevgiyle çekerek kucakladı.

"Şehre geri döndüğünü duymuştum," dedi geri çekilip, Kari bıraktığında. "Nasılsın? Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle," demeyi başardı Kari. Bu sıcak karşılamadan o kadar şaşırması ki, burada kalmak için dönmediğini söylemeyi unuttu.

Gage'in annesinin, oğlunun ona evlilik teklifinde bulunmayı planladığını ve Kari'nin ilişkilerini en uygunsuz şekilde sonlandırıldığını bildiğinden emindi. Ama görünüşe göre Edie olanları unutmaya ve onu affetmeye karar vermişti.

Edie tezgâhta duran aletlerden birini aldıktan sonra oturdu. Kari'ye de aynı şeyi yapmasını söyledikten sonra, "Hadi, bana her şeyi anlat," dedi. "Büyükannenin evinde kalıyorsun, değil mi?" Gülümsedi. "Aslında, sanırım artık o ev senin."

"Ben hâlâ büyükannemin evi olarak düşünüyorum," diye itiraf etti Kari. "Bazı yerlerini tamir edip evi satmak istiyorum. Bu yüzden buradayım. Tabi bu işleri yapabilmem için de bazı malzemelere ihtiyacım var."

"Biz de bir sürü malzeme var." Edie kahkahayla güldü. "Demek New York'taydın. Hoşlandın mı? Gage bana bazı resimlerini göstermişti. Galiba büyük dergilerin birindeydi."

"Yaşamayı başardım diyelim. Ama istediğimi sandığım türden bir kariyer değildi. Bu yüzden üniversiteye gittim ve öğreten oldum."

"Senin adına çok sevindim." Edie dükkânın içine şöyle bir baktı. "Gördüğün gibi, buralarda değişen bir şey yok."

Kari, onunla aynı fikri paylaşıp paylaşmadığını tam olarak bilemiyordu. Bazı şeyler gerçekten çok farklı görünüyordu. Ama Gage'e olan tepkisi gibi, diğer şeyler de hiç değişmemişti.

"Aslında senin burada çalıştığını görmek büyük değişiklik," dedi Kari. "Tezgâhın arkasında sadece Ed'i gördüğümü hatırlıyorum."

“Ahmak ihtiyar,” dedi Edie sevgiyle. “Ralph öldükten bir yıl kadar sonra yarım gün burada çalışmaya başladım. Paraya ihtiyacım olduğundan değil. Evden dışarı çıkmaya ihtiyacım olduğu için. Duvarlar üzerime üzerime gelmeye başlamıştı.”

“Ralph için çok üzıldüm.”

Edie içini çekti. “İyi biriydi. Hatta en iyilerinden biri. Onu çok özleyorum. Hayatımın sonuna kadar da özleyeceğim.” Tekrar gülümsedi. “Belki de bu sözlerim yüzünden nişan haberi anlamakta zorlanacaksınız.”

“Hiç de değil. Bence birini bulmuş olman harika.”

“Burada tanıştık,” dedi Edie gözlerinde heyecanlı parıltılarla. “Artık emekli, ama o sırada hâlâ çalışıyordu. Elinde birtirilmesi gereken bir iş vardı. Çivisi bittiği için satın almaya buraya gelmişti. Ondan sonra da sık sık uğrar oldu. Aslında biriyile çıkma düşüncesine bile dayanamıyordum, ama John ile her şey öylesine doğruyd ki... Sanki bir şekilde onu tanıyordum.”

Kari, Edie’nin kendinden emin ve kararlı halini kıskandı. O da zaman zaman birileriyle çıkmıştı, ama hiçbir erkeğin doğru kişi olduğunu hissetmemişti.

Şey... Gage dışında.

Yıllar önce Gage’in doğru erkek olduğunu hissetmişti.

“Düğün ne zaman?”

“Sonbaharda. Balayı yapmayı planlıyoruz. Sabırsızlanıyorum.”

“Kulağa harika geliyor.”

“Umarım öyle olur. Benden bu kadar bahsetmemiz yeter. Artık bana kendinden bahset. Eve dönüş karşılaşmasının bir banka soygunuyla olmasını beklemediğine bahse girerim.”

Kari başını sallayarak onayladı “New York’ta bulunduğum süre içinde suçtan uzak durmayı ve kaçmayı başardım. Ama Possum Landing’e ayak basmamın üzerinden yirmi dört saat geçmeden kendimi kafama bir silah dayanmış halde buldum.” Edie’nin koluna dokunarak devam etti. “Gage çok cesurdu.”

“Biliyorum. Onun kendini tehlikeye atmasından nefret ediyorum. Ama Gage’in de söylediği gibi onun işi bu. Kendime, bunu sık sık yapmak zorunda kalmamasının işin iyi tarafı olduğunu söylüyorum. Neyse ki Possum Landing sık suç işlenen bir bölge değil.”

Birkaç dakika daha sohbet ettiler. Sonra Edie, Kari’nin alacağı boyaları, fırçaları ve boya yaparken ihtiyacı olabilecek diğer malzemeleri ve aletleri seçmesine yardımcı oldu.

Kari nalbur dükkânından çıktığında arabasının bagajı neredeyse tamamen dolmuştu. Ruh hali de bir o kadar rahatlamıştı.

Herkesin ismini bildiği bir yerde konuşulacak bir şeyler mutlaka çıkıyordu.

Ve bu harika bir duyguydu.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

“UYANIK olmalısın yoksa bunun bedelini çok fena ödersin.”

Gage vurma zahmetine katlanmadan arka kapıdan içeri girmişti.

Kari ona bakma gereği bile katlanmadı.

Onun yerine dolaptan bir fincan alarak sıcak kahveyle doldurdu.

“Sana da güneydın,” dedi, ona dönüp kahve fincanını uzatırken.

Onu eski kot pantolon ve tişörtle gördüğü anda, daha başka söyleyeceği bütün kelimeler bir anda beyninden uçup gitti, dili tutuldu.

Possum Landing’e döndüğünden beri onu sadece üniforma içinde görmüştü. Haki rengi gömlek ve pantolon da bedenini vurguluyordu, ama yıpranmış, eski kot pantolonun ortaya çıkarttıklarıyla kıyas kabul etmezdi.

Kot pantolonun içindeki bir adam nasıl bu kadar seksi görünebiliyordu?

Kari göğsünün sıkıştığını hissetti.

Defalarca yıkanmış kumaşın altında hareket eden kaslar yüzünden miydi?

Kasıklarında ve kalçalarının altında rengi hafifçe solmuş kumaşın yarattığı bir etki miydi bu?

Gage mutfak masasına yerleşirken, Kari sakinleşmek için kendini zorladı.

“İsteklerimin bir listesi,” dedi Gage, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra.

Kari şaşkın gözlerle ona baktı. “Ne isteği?”

“Çalışmamın karşılığı olarak. Tamam, bir ücret almıyorum olabilirim, ama bedavaya gitmeye de hiç niyetim yok. Bir kere her iki saatte bir mola istiyorum. Ayrıca iyi bir şekilde besleneceğimi umuyorum. Başlamadan önce, kahvaltı ve öğle yemeğinde ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Kari içten bir kahkaha attı, ama Gage ciddiyetini hiç bozmadı.

“Tamam, koca adam,” dedi Kari en sonunda. “Anlaşma şu. İstedğin zaman mola yapabilirsin. Ne kadar sık ya da ne kadar uzun mola yaptığın umurunda değil. Sana para ödemediğime göre şikâyet de edemem. Kahvaltıda yulaf ezmesi var, öğle yemeği için de sandviç yapmayı düşünüyorum. Ama sen kendi sandviçini kendin yapacaksın.”

Gage, Kari'nin güneylilere has annelik vasıflarından yoksun olduğuyla ilgili bir şeyler mırıldanarak dolapları açmaya başladı. “Yulaf ezmesi mi,” diye huysuzca mızıldandı. “Bana kek yapmayı falan teklif etmeyecek misin?”

“Hayır.”

Gage biraz daha mızıldandı. “Sana gelmeden anneme uğradığım ne kadar iyi olmuş. Bana patates salatası ve makarna salatası hazırladı. Bunları seninle paylaşırım, ama karşılığında sen de benim sandviçimi yapacaksın.”

“Ama bu şantaj.”

“İşe yaradığı sürece benim için bir sakıncası yok.”

Kari kendine bir fincan kahve daha koyduktan sonra içini çekti. “Tamam. Anlaştık.”

Gage, dolaptaki yulaf ezmesi çeşitlerine göz gezdirdi. “Sen gerçek bir Kuzeyli olup çıkmışsın. İddiaya girerim, artık mısır lapası yapamıyorsundur.”

“Burada yaşarken de yapamıyordum. Yani, haklısın. Şimdi de yapamam.”

Gage öfkelenmiş gibi yaptı. “Bunun için seni tutuklayabilirim, biliyorsun, değil mi? Burası Possum Landing. Bizim bazı standartlarımız var.”

Kari umursamadığını gösterircesine omzunu silktikten sonra merdivenlere yöneldi. “Şikâyet etmen bittiyse artık işe başlayalım.”

“Harika. Kek yok. Sandviçimi yapmıyorsun. Şimdi de beni köle gibi kullan. Bu biraz fazla olmuyor mu?”

Kari ikinci kata ulaştığında keyfinden kıkırdıyordu.

Gage’in sataşmasıyla dikkati onun kotundan uzaklaşmış ve hayal gücü fazla mesai yapmayı bırakmıştı. Sözcüklerle oynamak başka türlü oyunlara göre çok daha güvenliydi. Aksi halde başı belaya girebilirdi.

“Buradan başlarız diye düşündüm,” dedi boş duran küçük yatak odalarından birine girerek. “Yıllardır boya yapmadım. On iki yaşında yaptığım boyanın sonucunun da iyi olduğundan şüpheliyim. Bu yüzden vitesi yavaş yavaş artırarak işe devam etmenin daha akıllıca olacağını düşündüm.”

Gage etrafına bakındı. Kari küçük mobilyaları çıkartmış, daha büyük olanları ise odanın ortasına toplamıştı.

Gage fincanını pencerenin kenarına koyduktan sonra dört çekmeceli şifonyeri kucaklayarak odadan dışarı çıkarttı. “Oda-da rahat çalışmak için biraz daha yer açalım. Bunu nereye koyayım?”

Kari şaşkınlıkla ona baktı. Dün gece o şifonyeri odanın or-

tasına itmek için bile epey çaba harcaması gerekmişti. Oysa Gage aynı şifonyeri sanki küçük bir kedi yavrusuymuş gibi kolayca kaldırıvermişti.

“Büyükannemin odasına.”

Gage onu koridor boyunca takip etti. “Orada mı yatıyor-sun? En büyük yatak odası burası değil mi?”

“Hayır ve evet. Eski odamda kalıyorum. Orada olmak kendimi daha iyi hissettiriyor.”

Gage şifonyeri odaya bırakıp ona döndü. “Onun buna bir şey söylemeyeceğini biliyorsun,” dedi ciddi bir sesle. “Seni seviyordu.”

“Biliyorum... Ben sadece...” Bunu nasıl açıklayabilirdi ki? “Anıları olduğu gibi bırakmak istedim.”

“Tamam.”

Küçük yatak odasına geri dönerlerken Gage kolunu ona doladı.

Kari tepki vermemeye çalışıyordu. Gage arkadaşça davranıyordu. Yaptığının arkasında başka bir anlam yüklemek doğru değildi.

Ne romantik ne de cinsel bir yaklaşımdı bu.

Hayal gücü yeniden çalışmaya başlamıştı ve buna hemen bir son vermesi gerekiyordu.

Peki çıplak koluna dokunan parmakların her birini neden bu kadar yoğun bir şekilde hissediyordu?

Neden ensesindeki tüyler birden diken diken olmuş, sırtın-dan bir ürperti geçmişti?

“Ben... Şey... Dün bazı yerlere yama yapmıştım,” dedi onun kolundan sıyrılarak. Doğal ya da değil, onun teması nefesinin kesilmesine neden olmuştu. “Bazı çatlaklar ve çizikler vardı. Sanırım zımpara yapmamız gerek.”

Gage onun etrafından dolaşarak malzemeleri inceledi. “Ben yaparım. Bu erkek işi.”

“Erkek işi mi?”

“Tabi ki.”

“Peki bu arada ben ne yapacağım?”

“Süpürgelikleri çıkarabilir, macunları temizleyebilirsin.”

Kari, boydan boya halı kaplı odanın duvarlarla keşiştiği yerdeki ahşap çıtalara baktı. “Bu neden erkek işi değil?”

Gage içini çekti. “Eğer her şeyi sana açıklamak zorunda kalırsam, değil bitirmek boya işine başlamamız bile bir mucize olur.”

“Hı-hı. Nedense istediğin işi yapmak için cinsiyeti öne sürdüğün hissine kapılıyorum.”

Gage boş boş ona baktı. “Affedersin. Bir şey mi söyledin?”

Kari bir an ona bir şeyler atmaya düşündü, ama sonra kahkahayla gülmeye başladı.

Gage, zımpara kâğıdıyla çalışmaya başladığında, o da odanın diğer ucunda yere çömelerek süpürgelikleri çıkartmaya başladı.

Yarım saat kadar sessizce çalıştılar.

“İyi iş çıkarıyorsun,” dedi Gage sonunda.

“Teşekkürler. Talimatları okuyabiliyorum. Ayrıca farklı işlerde iyi olmayı öğrendim.”

“Neden?”

“Kıramı ödeyebilmek ve yaşayabilmek için,” dedi Kari kolayca. “Sana söylemiştim ya... Bir yılı aşkın bir süre boyunca hiç modellik yapmadım. Eh, New York da hiç ucuz bir yer değil. Bu yüzden orada yaşayabilmek, kendi ayaklarımın üzerinde durabilmek için farklı yerlerde, farklı işlerde çalıştım. Bazı aylar gerçekten çok zordu.”

Gage zımparalamayı bitirdi ve bir tornavida aldı. Birkaç saniye içinde kapının menteşelerini sökmüş, kapıyı yerinden çıkartmıştı.

“Evi arayıp hiç para istemedin.”

Bu bir soru değil, durum değerlendirmesiydi. Gittikten sonra büyükannesiyle onun hakkında sık sık konuştukları bel-

liydi.

“Evet. Gitmek benim kararımdı. Bu yüzden kendi hayatımı idame ettirmek benim sorumluluğumdur. Her zaman bana para gönderecek birinin var olduğunu düşünerek kendimi rahatlatmak istemedim. Kendime izin verdiğim tek bir şey vardı. Gerekirse, ihtiyaç duyarsam bana dönüş bileti yollamasını isteyeceğime dair büyükanneme söz vermiştim.”

“Bunu istemeyi hiç aklından geçirmedi mi?”

“Birkaç kez. Ama bir şekilde ayakta kalmayı başardım. Sonra da işler lehime dönmeye başladı. O ölmeden önce ilk modellik işimden oldukça yüklü bir para kazandım. Dergideki fotoğrafları görme şansı olmadı, ama sonunda başardığımı biliyordu. Bu da bir şey.”

Kari son süpürgeliği de çıkarttıktan sonra, hepsini koridor-da bir köşeye koydu.

Gage de astar boya kutusuna uzandı. “Seninle gurur duyduğunu biliyorsun.”

Kari başını salladı. “Biliyorum. Hiçbir zaman gittiğim için kendimi kötü hissettirmedi. Her zaman başaracağımı söylerdi.”

“Sen de başardın.”

“Bir şekilde. Ama tabi bu arada başka işler de yaptım.”

Gage astar boyayı iki küçük kovaya döktükten sonra bir fırça aldı. Diğerini de Kari’ye uzattı.

“Boya da yaptın mı?”

“Hayır. Sanırım o işin bir birliği var. Ben daha basmakalıp işler yaptım. Tezgâhtarlık, köpek gezdirmeye, paket servis gibi.”

“Garsonluk da yaptın mı?”

Kari başını salladı. “Çok fazla yemek yememem gerekiyordu. Bu yüzden yiyeceklerin etrafında olmak benim için işkenceden farksızdı. Yanı restoranlardan olabildiğince uzak durdum. En sevdiğim En sevdiğim iş birinin evine göz kulak olmaktı. Çok güzel yerlerde kaldım. Harika manzaralar gördüm. Yumuşak yataklarda yattım. Görünürde tek bir hamambö-

ceğinin bile olmadığı yerler.”

“Hiç korktun mu?”

“Bazen. Başlarda. Daha önce hiç tek başıma kalmamıştı. Bu benim için ateşle imtihan gibiydi.”

Gage onun önceki hayatıyla ilgili ayrıntıları dinlemekten hoşlanmasına rağmen, istediği tek bir soruyu bir türlü soramıyordu.

Onu özlemiş miydi?

Terk ettikten sonra onu hiç düşünmüş müydü?

Yoksa istenmeyen bir toz gibi onu anılarından silip çıkartmış mıydı?

“Sen gittikten sonra ortalık çok sessizleşti,” dedi, pencerenin yanındaki duvarı astarlamaya başlarken.

Kari kapının eşiğine çömeldi. Hafifçe dönerek omzunun üzerinden ona baktı. “Çok üzgünüm, yani eğer...” Daha fazla konuşamayarak sustu. “Duyacaklarımdan korktuğum için kimseye bir şey söylemedim. Sonrasında kötü günler yaşadysan, gerçekten çok üzgünüm.”

Gage onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Kari gittikten sonra...

Onu boşu boşuna bekletip hayatından çıkıp gittikten sonra...

Küçük şehirde laf çok çabuk yayılmıştı. Mezuniyet gecesinin akşamı, neredeyse herkes, onun Kari için nişan yüzüğü aldığını biliyordu. İyi niyetli şehir halkı aylarca yolunu kesmiş ve iyi olup olmadığını sormuşlardı.

“O kadar kötü değildi,” dedi Gage, içtenlikle. Doğruydur. Gururu büyük bir darbe almıştı ama bu kalbindeki acıyla kıyas kabul etmezdi. Daha önce hiç âşık olmamıştı. Kari’nin bu kadar çabuk çekip gitmesi ona acı bir ders vermişti. Âşık olmak, aşkına karşılık almanın garantisini vermiyordu.

Kari onu terk edene kadar, hayatlarının geri kalanını birlikte geçireceklerini düşünmüştü. Sadece tek bir kadının olduğu

bir gelecek planlamıştı. Kari'nin kendisiyle aynı hayalleri paylaşmadığını ya da onunla evlenmek istemediğini keşfetmek... Bir anda bütün umutlarını yerle bir etmiş, kalbini paramparça yapmıştı.

"Resimlerini bulmak için kadın dergileri almaya başlamıştım," diye itiraf etti Gage.

Kari ayağa kalkarak bir kahkaha attı. "O dergileri satın aldığına inanamıyorum."

"Ara sıra satın aldım. Ama itiraf etmem gerekirse bunun için hep komşu şehre gittim."

"Böyle yapman iyi olmuş. Possum Landing'in lekесiz namına gölge düşürecek moda dergilerini kimse alamaz." Aniden kahkahası kayboldu. "Beni o sayfalarda bulmadan çok önce dergileri almayı bıraktığını tahmin edebiliyorum."

"Hayır. Saç reklamını gördüğümü sana söylememiş miydim?"

Başkaları da vardı. Kari'nin hayatından gitmesine izin vermesi ancak onun gidişinden üç sene sonra olmuştu.

"O benim büyük şansımdı."

"İç çamaşırı reklamlarını da beğendim. O siyah kumaş parçaları içinde çok iyi görünüyordun. Ama yine de benim favorim cam göbeği rengindeydi."

Kari'nin elindeki fırça birden elinden düşüverdi. Neyse ki halıya değil, onu korumak için üzerine yaydıkları brandanın üzerine düşmüştü. Ona bakarken yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti.

"Onu gördün mü?" diye sordu garip bir sesle.

"Hı-hı."

Boğazını temizledi. Ancak o zaman fırçayı düşürdüğünü fark etti ve eğilip aldı.

"Evet... Şey... Düzenli olarak iç çamaşırı modelliği yapanların buna nasıl dayandıklarını bilmiyorum. O küçük parçaları giymekte ve herkesin aç gözlerle bana bakmasından hep

nefret ettim. Ayrıca, açlıktan ölüyordum. Şiş görünmemek için öncesinde üç gün boyunca hiçbir şey yememiştim. Başım dönüyordu. Yüzümde aptalca bir ifade olacağından ve müşterinin beni beğenmeyeceğinden çok korkmuştum.” Belli belirsiz titredi. “Basıldıktan sonra o resimlere hiç bakmadım. Benim iş portföyümün içinde olmalarına rağmen onlara bakmaktan hep kaçındım.”

“Çok güzel resimlerdi,” dedi Gage içtenlikle. “Kadınların giysilerin altına neler giydiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

“Sıradan çamaşırlar işte.”

“Lütfen... Hepsinin farklı farklı ayrıntıları vardı, hayatım.”

Kari kahkaha attı.

Birkaç dakika daha sessizce çalıştılar. Konuşup konuşmalarını Gage’in umurunda değildi. Kari’nin yanında olmak alıştığı şeyleri ondan uzaklaştırıyordu. Ama öte yandan onunla birlikte olmak çok doğal da geliyordu.

Kari bir zamanlar onun her şeyiydi, ama sonra gitmişti. Onun gidişinin ardından Gage aslında Kari’nin hiç bir önemi yokmuş gibi davranmayı öğrenmişti.

Şimdi, Kari’nin geri dönmüş olması onu şaşkına çevirmişti. Bedeni ondan ne istediğini açıkça belli ediyordu, ama geri kalyanı o kadar da emin değildi.

Gerçi aralarında bir şeylerin yaşanma ihtimali yok denecek kadar azdı. Kari buradan taşınacaktı. Bu da seks dışında bir şeyler yaşamasının onu ikinci kez aptal konumuna düşürecekti. Aşk hayatında ikinci kez aptallık yapmayacaktı. Bunun olmasına izin vermeyecekti.

“Her zaman sana teşekkür etmek istedim,” dedi Kari, fırçanın üzerindeki fazla boyayı alırken.

Gage, onun kendisine bakmamak için özel bir çaba harcadığını fark etti.

“Çıktığımız süre içinde yaptıkların için. Aslında yapmadıkların için desem daha doğru olur.”

Onun neden bahsettiği hakkında Gage'in en ufak bir fikri bile yoktu. "Ben ne yapmadım ki?"

Kari omzunu silkti. "Biliyorsun işte."

"Aslında bilmiyorum."

Kari ona döndü. "Beni asla zorlamadın. Şu anda aramızdaki yaş farkının bir önemi yok, ama o zamanlar bu fark çok büyük görünüyordu. Sen ordudan yeni dönmüştün, tüm dünyayı dolaşmıştın. Birçok şeyi görmüş, bir sürü şey yapmıştın. Ama asla..." Sesi kesildi.

Gage şaşkın gözlerle ona bakıyordu. "Sen seksten mi bahsediyorsun?"

Kari, yarım saat içinde ikinci kez kızardı. "Evet. Beni asla zorlamadın. O zaman bunun ne kadar önemli bir şey olduğunu bilmiyordum, ama artık biliyorum. Benden istediğin şeyler vardı, ama seni elimde tutmak için isteklerini karşılamam gerektiği hissini bana hiç yaşatmadın."

"Buna gerek yoktu ki, Kari. Ben seninle evlenmek istiyordum. Genç ve masum olduğun için seni terk edecek falan değildim."

"Biliyorum. İşte ben de bunun için teşekkür etmek istedim."

Gage, onun, aslında son derece normal olan davranışı sıradışı görmesine neden olacak, ne tip erkeklerle karşılaştığını merak etmekten kendini alamadı.

Kari rulo fırçayı kaldırdı. "İlk karşılaştığımız gece senin zırhı pırıl pırıl parlayan bir şövalye olduğunu düşünmüştüm."

Gage'in kaşları çatıldı. "O sırada işimi yapıyordum. Zamanında yetiştiğim için çok şanslıydın."

"Biliyorum." Kari'nin yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "O partiye gerçek bir üniversiteli çocuk tarafından davet edildiğim için çok heyecanlanmıştım. Daha önce hiç öyle bir partide bulunmamıştım. Arkadaşlarımdan biri, Sally, on yedinci doğum günü partisinde bira içmişti, ama bu sadece kızların

pijama partisinde yaptıkları küçük bir yaramazlıktı. Tamam hepimiz için heyecan vericiydi, ama sert içkilerin su gibi aktığı kızılı erkekli bir partiye katılmak kadar değil.”

Gage başını salladı. “Ama artık değişmiş gibisin. Çok fazla içmiyorsun.”

Kari kahkaha attı. “Aslında içkiden hiçbir zaman öyle çok hoşlanmadım. Sadece o gençlerle bir arada olmak istedim. Hiçbir zaman popüler biri olmamıştım ve o partiye davet edilmek egomu şişirmişti.”

Bu itiraf Gage’i çok şaşırttı. Onun lisedeki arkadaşlarının çoğunu hatırlıyordu. Ama onun herhangi bir grubun içinde olmadığını da biliyordu. Bunun bir nedeni Kari’nin herhangi bir sınıfa tam olarak uymuyor olmasıydı. Bir diğer nedeni de çok güzel olmasıydı. Erkeklerin gözünü korkutuyor, kızların ise uzak durmasına neden oluyordu.

“Çok korkmuştum,” dedi içini çekerek. “Yani arka yolda tek başıma yürürken...”

“Korkman gerekirdi.”

Onunla ilk karşılaşmalarını hatırladı.

Ordudan ayrılmış, polislik işini kabul ederek Possum Landing’e geri dönmüştü. Bir yıl sonra Kari’nin büyükannesinin yanındaki evi satın almıştı. Evine taşınırken, yan komşudaki güzel, genç kız hemen dikkatini çekmişti. O sırada onunla ilgili hiçbir şey düşünmemişti. Ta ki kasabanın diğer ucundaki gü-rültülü parti için çağrılana kadar.

Gage partiyi verenleri uyarmıştı. Ama bir saatten az bir süre sonra yeniden çağrılacağını da hissetmişti. İkinci uyarısı biraz daha sert olacaktı. Ama her zaman, herkesin hayatında bir kez olsun çılgınlık yapma şansının olması gerektiğini düşünürdü. Polis merkezine geri dönerken Caddy marka eski bir arabanın sürünürcesine ilerlediğini görmüştü. Arabanın üzeri açıktı ve içinde körkütük sarhoş dört üniversiteli genç vardı. Gage ışıkları yaktığında yolun karşı tarafında bir hareket dikkatini

çekti. Buralara ait olmadığı belli küçük bir genç kız korkmuş gözlerle etrafına bakınıyordu.

Durumu kavraması fazla sürmedi. Kız az önce uğradığı çılgın partiye gitmiş, sonra oradan kaçmış, onu eve bırakacak birini bulamadığı için de yürümek zorunda kalmıştı. Sarhoş gençler de onu takip etmişlerdi. Bir sorun yaratmak için fırsat kolladıkları her hallerinden belliydi.

Gage kıza polis arabasına binmesini söylemiş, sonra da partiye geri dönmezlerse, sarhoş bir halde araba kullanmaktan tutuklayacağını söyleyerek gençleri tehdit etmişti. Gençler önce itiraz etmişler de, sonunda kabul etmişlerdi.

Gage arabanın anahtarlarını onlardan almış, ertesi gün gelip anahtarı kendisinden alabileceklerini söylemişti. Tabi ailelerinin eşliğinde gelmeleri şartını da ekleyerek.

Arabasına geri döndüğünde, göz yaşlarıyla savaştan korkmuş b.ır genç kız bulmuştu.

Gage onu evine götürmeden genç kızın kendini bırakmaması için dua etmişti. Genç kız adresini söylediğinde ise onun komşusu olduğunu anlamıştı.

Şimdi, yıllar sonra, ona karşı kendini ne kadar sorumlu hissettiğini, onunla ne kadar ilgilendiğini bir kez daha hatırladı. Kari daha küçük bir çocuktuk. Ama çocuk ya da değil, içki içmişti.

“Neredeyse arabama çıkartıyordu,” diye şikâyet etti, Gage düşüncelerini yüksek sesle dile getirerek.

Kari ona bakakaldı. “Ama çıkartmadım. Kusmadan önce arabandan indim.”

“Korkunç görünüyordum.”

“Ah, çok teşekkür ederim... Bu çok doğal, çünkü korkunç hissediyordum. Ama sen gerçekten çok nazik davranmıştın. Sonrasında bana mendilini vermiştin.”

“Herhalde onu senden geri istemediğimi de fark etmişsindir.”

Kari kahkahayla güldü. "Evet, bunu da fark ettim." Bakışlarını elindeki fırçaya çevirdi. "Çok uzun zamandır o geceyi düşünmemiştim. Boyumu aşan bir durumun içine düşmüştüm. Partideki herkes sarhoştı. Ben de biraz içmiştim, ama kendimi kaybedecek kadar değil. Partideki bazı çocuklar benimle seks yapmak istedi, ama ben istemedim."

"Ve eve yürümeye başladın."

"Sonra da sen beni kurtardın."

"Ben seni evine bıraktım."

"Evet, sonra da bana aptalca davranmak üzerine bir ders verdin."

Gage bunu da hatırlıyordu. Onun hemen arabadan inmesine izin vermemiş, onunla ciddi bir konuşma yapmıştı. Çığırından çıkan partilerin tehlikeleri hakkında konuşurken Kari'nin mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Daha önce de ders verdiği kişiler olmuştu, ama bir yabancının varlığı dikkatini hiç bu kadar çok dağıtmamıştı. O anda bu yaptığının sadece işiyle ilgili olmadığını düşünmüştü.

"Sonra bana kaç yaşında olduğumu sordun," diye devam etti Kari, bakışlarını ona çevirerek. "O zaman neden bunu sorduğunu anlayamamıştım. Beni tutuklamanla ilgili bir şeylerle alakalı olduğunu düşünmüştüm."

"Niyetim pek bu değildi."

"Bunu şimdi biliyorum."

"İki gün önce on sekiz yaşına girmiştin," dedi Gage hoşnutsuz bir sesle. "Ben ise neredeyse yirmi dört olmak üzereydim. Aramızdaki altı yıl çok büyük bir yaş aralığı olarak göründü."

"Yine de bana çıkma teklif ettin."

"Kendime engel olamadım."

Gage gerçeği söylüyordu. Yaklaşık bir ay boyunca ona karşı hissettiklerini kafasından uzaklaştırabilmek için kendi kendine konuşmuştu. Sonra Kari'nin büyükannesine giderek

onun fikrini sormuştu.

“Büyükanнем sorun olmadığını söyledi,” dedi Kari yumuşak bir sesle. “Sanırım, içten içe seninle evlenmemi ve yan evde yaşamamı umuyordu.”

Kari hemen başını çevirdi, ama Gage yine de onun gözleminde biriken yaşları görmüştü.

“Evet, bunun olmasını isterdi,” dedi Gage yumuşak bir sesle. “Ama bundan daha çok senin mutlu olmanı isterdi.”

“Biliyorum,” dedi Kari başını sallayarak. “Ben... Sadece...” Bakışlarını odada gezdirdi. “Yeniden burada olmak onu daha çok özlememe neden oluyor. Çok aptalca, değil mi?”

“Hayır. Onu seviyordun. Bu hiç aptalca değil.”

Kari ona minnetle gülümsedi.

Gage boğazına bir yumru oturduğunu hissetti. Buraya geri dönmek, Kari'nin büyükannesini daha fazla özlemesine neden olabilirdi, ama Gage'in de başka şeyleri özlemesine neden oluyordu.

Asla gerçekleşmemiş olan şeyleri...

Kari ile sevişmemiş olmalarına, bu anılara sahip olmamasına rağmen, nasıl bir tecrübe olacağını biliyordu.

Onun tadını, nasıl hissedeceğini biliyordu.

Onun nasıl inleyeceğini, aralarında nasıl bir sihrin alev alacağını biliyordu.

Yıllara ve kilometrelere rağmen, onu hâlâ istiyordu.

“Sen her zaman çok anlayışlı biri oldun.”

“Hiç de değil.”

“Beni her zaman çok iyi anladın. Hâlâ anlıyorsun.”

“Belki de basit biri olduğun içindir.”

Kari kıkırdadı. “Olabilir.”

Gage başka bir şey istemiyordu. Kari Asbury ile bir bağı olmasını istemiyordu. Seks için kolay yanıydı, ama onun dışındaki her şey çok karmaşık ve bir o kadar da tehlikeliydi.

“Belki de kadınlarla aran iyi olduğu içindir,” diye devam

etti kari. "İlk otuz saniye içinde ben sana vurulmuştum. Şimdi de Daisy senin için yanıp tutuşuyor."

"İkinizden de konuşmak istemiyorum."

"Ama benim hakkımda konuşmak istiyorsun, değil mi?" diye ona takıldı Kari. "Anılara doğru uzun bir yürüyüş yapmak istemez misin?"

"Zaten yaptığımız bu değil mi?"

"Doğru." Kari gözlerini ona kenetledi. "Onunla yattın mı?"

Gage de aynı şekilde ona baktı. "Hayır."

"Benimle de yatmadın. Ama birileriyle seks yapmış olmalısın, öyle değil mi, Gage?"

Gage onun gözlerinin parıldadığını gördü. Boyamaya devam ederken yüzündeki ciddiyeti koruyarak cevap verdi. "Tabi ki. Ama ben daha çok bütün bir geceyi değerlendirmek isteyen bir sevgiliyim. Bu da uykusuz kalmama neden oluyor. Bu nedenle tamamen dinlenene kadar hayatıma yeni bir kadın alamam."

Kari inledi. "Ah, lütfen..."

"Hemen şimdi mi? Brandanın üzerinde mi yapmak istiyorsun?"

Kari önce kahkahayla güldü, ama sonra bütün neşesi kayboldu. "İlk tecrübem olmadığım için gerçekten çok üzgünüm," dedi ona bakmadan. Sonra omzunu silkti. "Büyük ihtimalle sen bunu bilmek istemiyordun."

Gage onun itirafına şaşırmıştı. Belki de aynı konuda kendisinin de bir sürü pişmanlığı olduğu içindi bu şaşkınlığı.

"Ben de çok isterdim," diye itiraf etti. "Seninle birlikte olmayı çok düşündüm, ama beklemek istedim..."

"Ama ben gittim," dedi Kari, onun cümlesini bitirerek. "Çok üzgünüm. Bir sürü şey için..."

"Ben de."

Bir süre konuşmadılar, ama Gage'in beyni sessiz kalamıyordu. Kari'nin yanında kendini her zaman çok rahat hisset-

mişti. Geçmişle barışmaya ihtiyaçları olduğunu hiç düşünmemişti. Hem birazcık yakınlaşmanın kimseye bir zararı olmazdı.

Sonunda fırçasını bırakarak gerindi. “Hey... İki saati aşkın süredir çalışıyorum. Mola vakti. Artık bana bir sandviç hazırlarsın herhalde.”

“Affedersin ama hiçbir şey yapmayacağımı, bu işte tek başına olduğunu sana söylemiştim.”

Kari doğrulduğunda, Gage kolunu onun omzuna sardı. “Hayır. Sen bana servis yapmak istiyorsun. Tıpkı küçük bir genç kızın yapmak istediği gibi.”

“Gage, ben küçük olmaktan çok uzağım. Üstelik uzun boy-lu ve güçlü bir kadıyım. Seni hemen şurada alt edebilirim.”

Gage sırtarak ona baktı. “Ben olsam bu kadar emin konuşmazdım, ufaklık.”

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

“TEMİZLİĞE yardım etmeyeceğini söylerken neyi kast ediyorsun?”

Öğle yemeklerini bitirdikten sonra, Kari öfkelenmiş gibi yaparak ona döndü.

Gage sandalyesine yaslandı. Karnı doymuş, keyifli ve inanılmaz seksi görünüyordu.

“Ben kendi sandviçimi yaptım,” dedi parmaklarıyla saymaya başlayarak. “Patates ve makarna salatası getirdim.”

“Onları sen yapmadın. Annen yaptı.”

“Ama onları ben taşıdım. Ta evimden senin evine getirdim.” Bir parmağını daha indirdi. “Üstelik hem bedava çalışıyorum hem de neşeli bir arkadaşlık hizmeti veriyorum. Bu durumda temizlik işinin sana ait olması bana son denece adil görünüyor.”

Kari başını salladı. Kızmamış, aksine neşelenmişti. “Bir kadının seni şeikle sokabilmesi için evlenmen gerek.”

Gage baştan aşağıya kendini süzdü. “Şekli mi beğenmiyor musun? Daha önce hiç şikâyet eden olmadı.”

Kari, onun nasıl görüldüğünü düşünmek istemiyordu. Özellikle de kot pantolonu ve tişörtüyle...

Yan gözle onun kaslarına baktı.

Yaptığı küçücük bir hareket bile içinin titremesi için yeterliydi. Ama bunu ona itiraf edecek değildi.

“Eh, fena sayılmaz,” dedi Kari sıkılmış bir sesle.

“Sen New York’taki o hanım evladı adamlara fazla alışmışsın.”

Kari kahkahayla güldü. “Haklarını yeme. Bazıları gerçekten çok yakışıklıydı.”

“Gerçek erkekler ancak Texas’ta doğar.”

“Senin gibi mi?”

Gage ona doğru uzandı. “Evet. Aynen benim gibi.”

Kari flört ettiklerinin farkındaydı.

İşleri daha karmaşık hale getirmekten korktuğu için bunu pek sık yapmazdı. Ama Gage ile birlikteyken bu o kadar da önemli bir sorun olarak görünmedi gözüne. Çünkü yanlış bir adım atarsa, Gage’in ona kendini kötü hissetmesine neden olacak bir şey söylemeyeceğini biliyordu. Gage, her zamanki gibi güvenilir biriydi.

Bu düşünce onu çok şaşırttı.

Neden hala Gage’i güvenilir biri olarak düşünüyordu? Onun hakkında ne biliyordu ki?

Gage değişmiş olabilirdi. Büyük ihtimalle de değişmişti. Ama karakterinde en küçük olumsuz bir değişim olmamıştı.

“Galiba biraz şekerleme yapacağım.”

Kari dikkatle ona baktı. “Tabi ki yapmayacaksın. Bana yardım etmen için sana bazı hizmetlerde bulunuyorum. Bu yüzden kıcını kaldırıp üst kata çık ve çalışmaya devam et.”

Gage sırtarak ona baktı. “Beni yukarı sen çıkartsana.”

Kari’nin içinde bir ateşli bir kıpırtı oldu. Esprili bir cevap vermekle, onun yanın gidecek cesareti toplamak arasında gidip geliyordu.

Tam o sırada telefon çaldı.

Kari, "Hadi, bu seferlik kurtuldun. Sen telefona dua et," diye mırıldanarak mutfaktan çıktı.

"Ben çalışmaya başlayacağım," dedi Gage ayağa kalkarak. "Ama fazla gecikme. Saatlerin hesabını yapıyorum. Eğer senden fazla çalışırsam, bunun bir bedeli olacaktır."

Kari onun söylediklerini umursamadığını gösteren bir hareket yaparak telefona uzandı. "Alo?"

"Alo, hayatım. Nasılsın?"

Kari'nin yüzündeki tüm neşe bir anda kayboldu. Bütün bedenini gerildi.

"Merhaba, anne. Harikayım, çok iyiyim. Sen de ne var ne yok?" Kari, sesine yansıyan gerginliği annesinin fark etmediğini umuyordu.

"Yakında babanla bir seyahate çıkmayı planlıyoruz. Bilirsin işte, her zamanki gibi."

Biliyordu.

Yirmi küsur yıldır bildiği bu gerçek hâlâ onu kızdıracak kadar etkiliydi.

"Mektubunu aldım," diye devam etti Aurora Asbury. "Aramak yerine neden mektup yazdığını hiç anlamıyorum. Yine de, ne şekilde olursa olsun senden haber almak güzel."

"Teşekkürler," dedi Kari.

Tek yönlü bir bağlantı kurma şekli olduğu ve telefonla konuşmaktan daha kolay yapabildiği için mektup yazdığını itiraf edecek değildi.

"Ev nasıl?" diye sordu, Aurora. "O ev çok eski. Tamir edebilecek misin?"

"Tabi ki. Yapılacak çok fazla bir iş yok. Ayrıca bu tip zorlu işlerden hoşlanırım."

Kari dudaklarını birbirine bastırdı. Annesinin sesini duyduğu için şaşırmış, ev yüzünden de suçluluk hissine kapılmıştı. Sonuçta büyükannesi Aurora'nın annesiydi. Ama evi kızına

değil, ona bırakmıştı. Tabi, annesinin hiçbir zaman ortalarda görünmemesinin de buna etkisi olmuştu. Annesi ve babası hep dünyayı dolaşırlardı.

“Bence o evi satma planın gayet iyi,” dedi annesi “Eski günlerin hatırı için evi elinde tutmak isteyeceğini düşünmüştüm.”

“Bunu yapmak istemiyorum;” dedi Kari derin bir nefes alarak. “Eee, Houston nasıl?”

“Sıcak ve nemli.” Aurora içini çekti. “Babanın bir sonraki görevini dört gözle bekliyorum. Yakında deniz aşırı bir yere gideceğiz. Uzak Doğu’da bir yerler olmasını bekliyorum, ama şirketi biliyorsun. Görev talimatını eline alana kadar tam olarak nereye gideceğimizi bilemiyoruz.”

Hatta bir duraksama oldu. Sonra annesi yeniden konuşmaya devam etti. “Possum Landing’te iyi olduğuna emin misin, hayatım? Orası çok küçük, boğucu bir yer. Evi tamir etmesi için birini tutabilir ve birkaç hafta bizimle birlikte kalabilirsin.”

Kari içinde gittikçe artan bir öfke dalgası hissetti. Bu davet birkaç yıl geç gelmişti. “Ben burada iyiyim,” dedi. “Ayrıca hatıraların içinde olmaktan hoşlanıyorum.”

“New York’ta yaşadıktan sonra Texas’ta kalmak istemeni bir türlü anlayamıyorum. Ama tabi bu senin seçimin.” Duraksamanın ardından devam etti. “önümüzdeki birkaç hafta içinde oraya bir uğramayı düşünüyordum.”

Kari gerildi. “Tabi. Bu harika olur.” Aslında gerçekte *neden*, diye sormak istiyordu, ama yapmadı. Aurora’nın birçok hatası vardı, ama kaba olmak onlardan biri değildi. Bu yüzden Kari de ona karşı kaba davranmamaya çalışıyordu.

“Zamanı konusunda tam olarak emin değilim. Sana haber veririm.”

“Tamam. Şey, artık işimin başına dönmem gerek. Boya yapmaya başlayacağım.”

“Tamam, hayatım. Kendine iyi bak.”

“Sen de anne.”

Kari annesine veda ederek, telefonu kapattı. Birkaç dakika daha mutfakta durarak, kendini toparlamaya çalıştı.

Gerçi Gage bu tip duygusal patlamalar için en iyi panzehirdi.

Ama yine de sakinleşmek için biraz daha bekledikten sonra merdivenlere yöneldi.

“Geç kaldın,” diye şikâyet etti Gage, Kari odaya girdiği anda. “Ben de tam aşağıya...” Susarak ona baktı. “Ne oldu? Kötü bir haber falan mı var?”

“Hayır. Sadece annem aradı.”

“Ve?”

“Hiç. Kısa bir ziyaret için buraya gelebileceğini söyledi.”

Gage hiçbir yorumda bulunmadı. Kari’nin annesiyle ilişkisinin hep biraz gergin olduğunu hatırlıyordu.

Kari omzunu silkerek, Gage’in onun için hazırladığı astar boya kovaşına doğru yürüdü. “Kafaya takmamam gerektiğini biliyorum.”

“Kimse sana böyle bir şey yapman gerektiğini söylemiyor.”

“Sanırım.” Kari boyanması son duvara yöneldi. “Sadece onun yaptıklarını bir türlü geride bırakamıyorum. Yani, bırakıp gidecekse insan neden çocuk sahibi olur ki?”

Gage’in annesinin kararını savunacağı beklentisiyle, Kari’nin omuzları çökmüş, kamburu çıkmıştı. Ama Gage hiçbir şey söylemedi.

Böyle yaptığı için Kari ona minnettardı.

Bazen geçmişi olduğu gibi kabul ediyor, bir sorun hissetmiyordu. Çoğunlukla da mutlu olduğu ve annesinin aramadığı zamanlarda.

Ama bazen kendini kaybolmuş, şaşkın biri gibi hissediyordu. Tıpkı daha gençken olduğu gibi.

Annesi daha on sekiz yaşındayken babasıyla evlenmişti.

Babası, büyük bir petrol şirketinde çalışan petrokimya mühendisiydi. Evlenmelerinden on altı ay sonra Kari dünyaya gelmişti. Bundan dört ay sonra da babası ilk deniz aşırı işine gönderilmişti. Ve bu görevle birlikte nasıl olduysa Kari'nin büyükannesine bırakılmasına karar verildi.

Bunun geçici bir düzenleme olması gerekiyordu. Sonuçta ortada küçük bir çocuğun bu kadar uzağa götürülmesiyle ilgili bazı endişeleri vardı. Ama nedense Aurora hiçbir zaman kızını geri alma isteğinde bulunmadı.

“Bütün hayatımı, benim için geri gelmesini bekleyerek geçirdim,” dedi Kari, duvara astar boyayı sürmeye başladığında. “Beni yanlış anlama. Büyükannemle birlikte olmaktan çok mutluydum. Zaten bir süre sonra her şeyi bırakıp onlarla birlikte yaşamak için gitmek garip olacaktı. Ama mutlu olmama rağmen bu durum yine de canımı acıtıyordu.”

Gage hafifçe onun koluna dokundu. Kari minnetle gülümsedi. “Hep bir bebeği beraberlerinde denizaşırı yerlere götürmek istemedikleri mazeretini kullandılar. Ama erkek kardeşlerim orada doğdu ve onları buraya göndermek akıllarından bile geçmedi.”

“Bu onların kaybı,” dedi Gage nazik bir sesle.

Kari gülümsemeye çalıştı. “Ben de zaman zaman kendime aynı şeyi söylüyorum. Hatta bazen buna inanıyorum.”

Kari, acıyla birbirine karışmış duygusallıktan sıyrılmaya çalıştı.

Hayatı muhteşemdi. Ailesinin her şeyi bozmasına izin vermeyecekti.

“Ben iyiyim. Gerçekten. Sizininki gibi mükemmel ailede yetişmeyen bazıların hayatlarını buna göre ayarlamayı öğrenmesi gerekiyor.”

Gage sırtıttı. “Bizimki mükemmel değildi.”

“Tabi ki öyleydi. Annen ve baban birbirlerine aşıkta. Bir yuvan, tanıdığın, birlikte zaman geçirdiğin erkek kardeşin var-

dı. Başka ne isteyebilirsin ki?”

“Sanırım durumu böyle ortaya koyduğunda haklısın.” Gage omzunu silkti. “Gerçi işler Quinn için her zaman o kadar da iyi değildi. O ve babam hiç anlaşılamazdı.”

Kari, Gage’in küçük erkek kardeşiyle hiç karşılaşmamıştı. Gage ile tanışmasından çok önce, Quinn orduya katılmak için şehirden ayrılmıştı.

“Sorun neydi?”

“Keşke bilebilsem. Quinn biraz asi yapıya sahipti, ama sanırım sorun bundan çok daha öncesinde başladı. Sanki...” Gage’in sesi bir anda kesildi.

Kari onun üzerine gitmek, ağzından bir şeyler kapmaya çalışmak istemediği için konuyu değiştirdi.

“Şimdi ne yapıyor?”

“Hâlâ özel kuvvetlerde.”

“Gerçekten mi? Ne yapıyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Gizli çalışan özel bir grubun içinde. Dünyanın çeşitli yerlerine gidip oradaki... işlerle ilgileniyor. Quinn insanları ortadan kaldırıyor.”

Kari neredeyse elindeki fırçayı düşürüyordu. “Onları öldürüyor mu?”

Gage başını sallayarak onayladı.

“Yaşamak için mi?”

“Evet.”

Kari böyle bir şeyi tahayyül bile edemiyordu. Ne nedenle olursa olsun insanları öldürmek aklının alamayacağı bir boyuttaydı.

Daha fazla şey sormak istedi, ama Gage’in bu konu hakkında konuşmak istemediğini hissetmişti.

“Tamam o zaman... Sanırım seninkiyle kıyaslandığında benim erkek kardeşlerimden birinin muhasebeci, diğersinin ise zoolog olması çok sıkıcı.”

“Evet.”

Kari dilini çıkartarak ona karşılık verdi.

“Ne kadar çocukça,” diye mırıldandı Gage. “Bakıyorum da hiç değişmemişsin.”

“Tabi ki değiştim. Buradan gittiğim zamankinden çok daha çekiciyim.”

“O kadar da fazla değil. Ayrıca bu ilişkide çekici olan taraf benim.”

Gage konuşurken sırtıyordu. Kari kahkahayla gülmekten kendini alamadı.

“Nedenmiş o? Seni benden daha çekici yapan şey ne?”

“Sanırım buraların suyu,” dedi Gage tüm ciddiyetiyle. “Sonuçta ailem beş nesildir Possum Landing’te yaşıyor. Bu da bizi özel insanlar yapıyor.”

“Hiç merak ettin mi? Acaba ilk anda onları burada durdur-
ran ve yerleşme kararı vermelerine neden olan şey ne?”

“Tabi ki akıl.”

“Doğru. Amerika’daki herkes Possum Landing denen yerde yaşamak ister.”

“Kesinlikle.”

Gage gömme dolabın tuvalet kapısını astarlarken, Kari du-
varı boyamaya devam etti. Bir süre konuşmadan çalıştılar. Odanın astar boyasını bitirip koridora çıkarlarken, Kari onun eline dokundu.

“Teşekkürler. Buraya geldiğin ve beni güldürdüğün için.”

Gage’in koyu renk gözlerinde bir ateş parıldadı. “Yardım edebildiğime sevindim. Ne olursa olsun, biz arkadaşız, Kari.”

Arkadaş...

Peki, Kari’nin istediği bu muydu?

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

ÖĞLEDEN sonranın geri kalanını ikinci küçük yatak odasının mobilyalarını dışarı çıkartarak, duvarlara yama yaparak ve astar boyanın kurumasını bekleyerek geçirdiler. Saat üç geldiğinde ise boyanın ilk katını sürdüler.

“Bu tam bir kız rengi,” diye dalga geçti Gage, sarı boyayı duvara sürerken.

Kari, boya hazırladığı kapının eşiğinden başını kaldırarak ona baktı.

“Hiç de bile. Pembe kız rengidir. Sarı tarafsız bir renk. Odayı açacak parlak ve canlı bir şeyler olmasını istedim.”

“Çatıdan bir pencere açmaya ne dersin?”

Kari gülümsemesini saklamak için arkasını döndü. “Seni duymamayı tercih ediyorum.”

“Senin kaybın. Buradaki bütün yatak odalarını sarıya mı boyayacaksın?”

“Henüz karar vermedim.” Bu katta boyanacak dört oda vardı. Onun odası, büyükannesinin odası ve şu anda çalıştıkları iki küçük yatak odası. “Buradan sonra Büyükanneimin odasını

yapmak istiyorum. Bu da onun mobilyalarını bu odaya taşıyacağımız anlamına geliyor.”

“O eşyaları atacak mısın?”

“Şifonyeri tutmak istiyorum, ama geri kalanı gidecek.” Kendini suçlu hissederek kısa bir tereddüt yaşadı. “Aslında hepsini tutmak istiyorum... En azından öyle yapmam gerektiğini düşünüyorum.”

“Neden?”

“Çünkü bunlar büyükannemindi. Hepsinde binlerce anı gizli.”

“Sadece istediğin eşyaları almana büyükannenin bir itirazı olacağını sanmam. Sonuçta bu evi seni mutsuz etmek için sana bırakmadı.”

“Sanırım haklısın.”

Bazen bu kadar mantıklı konuştuğunda Gage onu çok kızdırıyordu, ama bazen de içini rahatlatıyordu.

Birlikte çok uyumlu çalıştıklarını düşündü Kari, pencerenin kenarını boyarken. Şakalaşmaları onu güldürüyordu, arkadaşlıkları ruhuna iyi geliyordu. Gage ile birlikte olmak onu mutlu ediyordu.

Hafifçe başını salladı.

Mutlu.

En son ne zaman bu duyguyu tatmıştı?

Hoşnut, hatta hayatının aldığı yönden memnundu. Ama mutluluk?

Gage, “Ben burayı bitirdim,” dedi birkaç dakika sonra. “Artık fırçaları ve malzemeleri temizlemeye başlayacağım.”

“Tamam. Benim biraz daha işim var.”

Gage kullandığı malzemeleri toplayıp merdivenlere yöneldi. Çok geçmeden Kari de işini bitirip onun peşinden gitti. Arka kapıdan dışarı çıkıp, evin yanına döndüğünde birden yüzüne çarpan buz gibi suyla sersemledi.

“Bu da ne böyle?” diye bağırdı.

Ama bu tepkisine cevap bu kez göğsüne çarpan su oldu. Hemen silkinerek, evin köşesine sığındı. Tamam, yüzünün gözünün boya olduğunu ve yıkanması gerektiğini biliyordu, ama bu şekilde değil.

Görünüşe göre Gage'in canı oyun oynamak istiyordu.

Madem öyle, onunla istediği bu oyunu oynayacaktı.

Hemen evin diğer yanına koştu. Bulduğu sarılı hortumun ucunu, bahçedeki diğer musluğun ucuna taktı ve musluğu sonuna kadar açarak karşı saldırıya geçti.

Gage, onun eve girdiğini düşündüğü için eğilmiş, bir yandan fırçaları temizlerken bir yandan kendi kendine gülüyordu. Kari onu böyle hazırlıksız bir anda yakaladı.

Gage homurdanarak sıçradı ve ona döndü.

Ve böylece savaş başladı.

Kari, bahçede, kendini güvenceye alacak mesafeye kaçtı. Hortumu uzun olduğu için istediği uzaklığa kaçabiliyordu. Ama Gage'in hortumu bunu yapmaya müsait değildi. Kari doğrudan ona saldırabiliyorken, Gage ancak suyuna kavis çizdirerek ona ulaştırabiliyordu. Tabi Kari de ondan rahatça kaçabiliyordu.

"Şerif beni yakalayamaz ki," diye ona takılarak eğleniyordu. "Şerif sıırılsıklam oldu."

"Kahretsin, Kari!" Gage bir şeyler mırıldanıp evin yanında gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde elinde hortum yoktu. Doğruca, Kari'nin hortumunun takılı olduğu musluğa giderek suyu kapattı. Sonra da ellerini beline koyarak Kari'ye baktı. Hiç de eğleniyormuş gibi bir hali yoktu.

Kari elindeki hortumu bırakarak bahçenin sonuna doğru koşmaya başladı. Bahçe çitlerinden atlamaya kalkışmayalı dokuz sene olmuştu ama yine de deneyecekti. Aksi taktirde yakalanacağını biliyordu.

"Sakin!" diye bağırdı koşarken. "Sakin yapayım deme!" Ama onu ne için uyardığından kendisi de tam olarak emin de-

ğildi.

“Tabi ki yapacağım.”

Ses çok yakınından geliyordu. Ama neredeyse gelmişti. Sadece birkaç adım sonra çitlere ulaşmış olacaktı. Ondan sonra da...

Ama çok geçti.

Gage onu belinden yakalayıp sert bir hareketle kendisine doğru çektiğinde, bir yandan kurtulmak için debelenirken bir yandan da kahkahayla gülüyordu. Kurtulmak için verdiği çaba anlamsızdı. Gage’in kolları onu çelikten bir çember gibi sıkıca sarmıştı.

Islak, çelik bir çember.

“Bırak beni.”

“Sana bir ders verene kadar olmaz.”

“Şu askerde öğrendiğin numaralarla mı?”

“Bunu pek ala kendi bildiğim şekilde de yapabilirim, ufaklık.”

“Ben ufaklık değilim.”

“Doğru. Artık yetişkin bir Yankeesin.”

Gage onu bir çuval gibi bahçenin ortasına taşıdıktan sonra serbest bıraktı. Kari hemen ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama daha bir adım bile atamadan Gage onu bir kez daha yakaladı.

Ama bu kez onu kendisine doğru çektiğinde yüz yüze bakıyorlardı.

Gage gibi Kari’nin saçlarından da yüzüne damlalar düşüyordu. İkisi de kesik kesik nefes alıyorlardı. Ve birbirlerine çok yakın duruyorlardı.

“Ortalık karıştırıcı,” diye mırıldandı Gage, onun gözlerinin içine bakarak.

Koyulaşmış bakışlarından bir şey anlamak olanaksızdı. Ama Bu Kari için sorun değildi. Gage’in aklından neler geçtiğini söyleyemese de bedenindeki hareketlilik her şeyi anlatıyordu.

Gage bedenini onun bedenine bastırduğunda, başladıkları oyunun su savaşından çok daha farklı yöne gittiğini anladı. Gage'in yüzündeki ifade de değişmişti. Gerilen yüz hatları yoğun tutkunun göstergesiydi. Bu da Kari için bir sorun değildi. Sonuçta son birkaç saniyeden bedeni istekle dolmuş, hatta titremeye başlamıştı.

"Belki de hayatında biraz karışıklığa ihtiyacın vardır," dedi yumuşak bir sesle.

"Belki," diye karşılık verdi Gage. "Belki, senin de buna ihtiyacın vardır."

Kari'nin buna bir cevabı yoktu ki bu iyi bir şeydi. Çünkü o an konuşmanın hiç zamanı değildi.

Dudakları buluştuğunda mantık çerçevesindeki tüm düşünceler uçup gitti.

Gage'in dudakları az önceki soğuk düşün etkisiyle hâlâ ıslaktı, ama soğuk değildi. Kari'nin beline doladığı kollarının çemberini biraz daha daraltarak onu iyice kendine çekti. Bedenleri olabilecek her noktadan birbirine değiyordu. Gage dilini onun alt dudağında gezdirmeye başladığında, Kari de kollarını onun omuzlarına dolayarak dudaklarını araladı.

Bedeni onun tadına varmanın isteği ve ihtiyacıyla kıvranıyordu. Gage'in dile ağzının derinliklerini keşfetmeye başladığı anda kasıklarında tatlı bir ürperti oldu. Göğüsleri ıslak sutyenini zorluyor, bacaklarının arasında yakıcı bir ateş geziniyordu. Tatlı bir esinti ıslak tenini hafifçe serinletti, ama bedeninin geri kalanı alev alevdi.

Gage onun yüzünü avuçlarının arasına alarak, öpüşmelerini daha da derinleştirdi. Kari de ona sıkıca tutunuyordu. Gage'in üzerinde bir iz bırakmasını, ona istediği her şeyi yapmasını istiyordu. Gage'in ona sahip olmasını istiyordu. Onun tarafından sahiplenilmek isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Onun omuzlarından sıkıca kavradı. Sonra, kaslarını daha iyi hissedebilmek için ellerini sırtına doğru götürdü. Öpüşü

öyle baştan çıkarıcıydı ki, Kari de aynı şekilde ona karşılık veriyordu. Bütün hücrelerinin eridiğini hissetti.

Gage'in sert göğsüne değen göğüsleri acıyor, göğüs uçları istekle sızlıyordu. Gage'in elleri belinde hareketlendiğinde nefesini tuttu.

Gage'in elleri yukarıya, Kari'nin elleri ise aşağıya doğru yöneldi. Gage onun sırtına vardığında, Kari de beline ulaşmıştı. Kalbi deli gibi çarpıyor, bedeni istekle titriyordu. Düşünceleri neye odaklanacağını bilemez bir halde beyninde uçuşuyordu. Bu muhteşem öpücüğü mü düşünmeliydi? Yoksa eline sürtünen ıslak kot pantolonun altında neler olduğunu mu?

Gage'in kalçalarını kavradığı anda, onun ellerinin göğüslerini bulduğunu hissetti. Bu inanılmaz bir zamanlamaydı. Çünkü Gage'in ellerini göğsünde hissettiği anda, ateş bedenine yayılmış, bütün dengesi alt üst olmuştu. Sıkıca onu kavradı. Göğüslerinin üzerinde gezinen parmaklar göğüs uçlarını inanılmaz bir şekilde uyarmıştı ve bedenindeki ihtiyacı artık kontrol etmekte zorlanıyordu.

Bütün bedeni zevkle ürperdi. Öpüşmelerinden, okşayışlarından, kasıklarına değen sertlikten... Bütün bunlar çok fazlaydı. Bir o kadar da muhteşemdi.

Gage aralarında biraz mesafe bırakacak kadar geri çekildi. Kari tam buna itiraz edecekken, göğüslerini kavradı ve okşamaya başladı.

Kari bir anda onun davranışlarındaki bilgeliği fark etti.

Gage onun bedeninin kıvrımlarını keşfeder, onu yavaş yavaş okşarken, Kari'nin başka bir şey düşünemeyecek kadar arzuyla dolmasını istiyordu.

Birden onu öpmeyi bırakarak yüzüne, kulak memesinin yanına küçük küçük ısırmalar konduurmaya başladı.

Sıcak nefesi Kari'nin yüzünü yalıyor, dili baştan çıkarıyor, dişlerinin baskısı heyecan veriyordu. Bütün dünyası dönmeye başlamış gibi, Kari sıkıca ona sarıldı. Sadece o an vardı. Ya-

nında bedeninde mucizeler yaratan Gage'i tüm hücreleriyle hissettiği o an.

Gage, kulakmemesini dişlediğinde Kari inlemekten kendini alamadı. Ya o gittikten sonra Gage çok fazla şey öğrenmişti, ya da çıktıkları dönem içinde bunları yapmayacak kadar nazik biriydi. Çünkü Kari buna benzer şeyler yaşadığını hiç hatırlamıyordu.

Tamam, o zaman da Gage onu öptüğünde nefesi kesilmişti, ama hiç bu şekilde...

Gage onun arkasına geçip, boynunu öpmeye hatta teninin tadına daha iyi varmak istercesine emmeye başladığında, Kari bir kez daha inledi. Aynı anda göğüslerini de kavramış, uçlarıyla oynuyordu. Kari isteksizce gözlerini açtığında bedeninde hareket eden güçlü elleri gördü. Birden karmakarışık duyguların etkisiyle bayılacakmış gibi hissetti.

Belki de kafasında alarm çanları çalmasına neden olan şey şaşkınlıktı.

Bu zil uzaklarda çalmaya başlamıştı. Ama şimdi kalp atışının gürültüsüyle eşit güçte varlığını hissettiriyor, kafasının içini dolduruyordu. Öyle ki birkaç saniye sonra Gage'in sunduğu zevk ziyafetine konsantre olması imkânsızlaşmıştı. Aklı karıştı, cinsel hazzın yarattığı sis silindi ve yeniden mantıklı düşünmek için kendini zorladı.

Tanrı aşkına ne yapıyordu?

Böyle bir şeye şimdi başlamayı gerçekten istiyor muydu? Hem de bu şekilde?

Gage ile sevişirlerse ne olacaktı?

Bu anılara doğru küçük bir gezinti niteliğini mi taşıyacaktı yoksa daha fazlası anlamına mı gelecekti?

Beyninin, olgun davranması için yaptığı ısrarlı uyarılardan nefret ediyordu. Neden her şeyi boş verip kendini bırakamıyor, herkes gibi suçlamaları sonraya bırakmıyordu.

Ne yazık ki büyü bozulmuştu. Derin bir nefes alarak ondan

uzaklaştı. Ancak onun yüzüne bakabilecek cesareti toplayabilmesi biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

“Yapamam,” dedi gözlerini ondan kaçırarak. “Yani ben hiç tek bir şey için seks yapmadım. Şimdi başlayabileceğimden de emin değilim. Bir şey olursa, yani fiziksel anlamda demek istiyorum, bu bize sorun yaratır. En azından bana sorun yaratır.”

Ona yan gözle bakma riskini göze aldığı anda, Gage’in bakışlarında gördüğü yoğunluk, bir adım daha gerilemesine neden oldu. Gerçi Gage’in ne düşündüğünü anlayamıyordu, ama yine de söylemeye çalıştığı şeyi gevelemesine neden olmuştu.

“Yani, yazın sonunda buradan gideceğim. Arkadaş olmamızı istiyorum, ama başka bir şey olursa...” Boğazını temizledi. “Ben sadece kalbimin tekrar kırılmasını istemiyorum. Yani, daha önce kalbimi kırdın ve...”

Gage şaşkın gözlerle Kari’ye baktı. Kari’nin, öğleden sonraki bu dakikaları geçici olarak sonlandırmak istemesini kabul edebilirdi. Hatta biraz fazla hızlı davrandıklarını ve biraz fazla ileri gittiklerini de kabul etmeye hazırды. Ama Kari karşısında geçmiş, ona kalbini kırdığını söylüyordu. Birden öfkelen-di.

“Sen neden bahsediyorsun, Tanrı aşkına?”

Bu kez şaşırma sırası Kari’deydi. “Anlayamadım?”

“Ben senin kalbini falan kırmadım. Terk edip giden sendin. Arkana bile bakmadan çekip gittin. Öncesinde ne bir ima ne bir uyarı yapmadan. Sana evlilik teklifi yapacaktım, Kari. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmeyi planlamıştım. Ama sen fikrini değiştirdin ve beni terk ettin. Bu yüzden sakın şimdi bana kalbini kırdığımı söylemeye kalkma. Sen benim kalbimi ayaklarının altına alıp çiğnedin. Lanet olsun!”

Kari’nin yanakları kıpkırmızı oldu. “Bana haksızlık ediyorsun. Ben kasıtlı olarak seni üzme için hiçbir şey yapmadım. Seninle konuşmak istedim, ama yapamadım. Dinlemek istemedin. Sen sadece her şeyin kendi istediğin, planladığın, programladığın şekilde yürümesini istiyordun.”

Gage asıl konudan uzaklaşmamakta kararlıydı. "Sen beni, tek kelime etmeden terk ettin."

"Sana not bıraktım."

Gage boş gözlerle ona baktı. "Evet, bir not. Ne kadar da anlayışlısın. Ben sana evlenme teklifinde bulunacakken sen bana basit bir not bırakıp gittin. Haklısın. Bu her şeyi, yaşanan tüm olumsuzlukları düzeltiyor."

"Ben bıraktığım notun bir şeyleri düzelttiğini söylemiyorum." Ellerini güç almak ister gibi kalçasına koydu. Islak saçları gözünün önüne geliyor, konuşurken dudakları titriyordu. "Seninle konuşma riskini göze alamazdım. Fikrimi değiştirmek için her şeyi yapacağını biliyordum. Neden gitmek zorunda olduğumu asla anlamayacaktın."

"Sana aşkıttım. Seni seviyordum. Tabi ki gitmeni istemeyecektim. bunun nesi korkunç."

"Korkunç değil." Kari derin bir nefes aldı. "Beni özellikle yanlış anlıyorsun. Benim söylemeye çalıştığım şey, benim de bir hayatı hak ettiğim. Kendi hayallerimin peşinden gitmeyi ve onları gerçekleştirme fırsatı yakalamayı hak ediyordum. Ama sen bunları hiç umursamadın. Dinlemek istemedin. Ayrıca, bütün bunları bir yana bırak, beni özlemedin bile."

Kari'nin sözleri her defasında Gage'i daha çok şaşırtıyordu. Kari'nin gittiğini öğrendiği anda nasıl bir ruh hali içinde olduğunu hâlâ tüm netliğiyle hatırlayabiliyordu. Sanki dünyası bir daha asla eskisi gibi olmayacakmış gibi hissetmişti.

"Sen neden bahsediyorsun? Yıkılmıştım. Bütün dünyam başıma yıkılmıştı."

"Doğru. Bu yüzden peşimden gelip eve geri dönmemi hiç istemedin, değil mi? Kabul et, Gage. Sen beni gerçek anlamda hiç sevmedin. Sen evlenmek ve bir aile kurmak fikrini sevdin. İyi olup olmadığımdan emin olmak için peşimden gelmeye gerek bile duymadın."

Kari konuşurken başını eğdi. Gage bir an için onun gözle-

rinin yaşlarla dolu olduğunu görür gibi oldu. Ağzının içinde homurdandı.

“Tanrı aşkına, nedir bu? Genç kızlara has aptalca bir test mi? Gerçekten beni sevseydin, dünyanın diğer ucuna gitsem bile peşimden gelirdin testi mi?”

Kari başını kaldırdı. Evet, gözleri gerçekten yaş doluydu, ama Gage umursamadı. Onun kendisini düşürdüğü duruma inanamıyordu. Resmen bütün suçu ona yüklemiş, ilişkilerinde günah keçisi olarak onu ilan etmişti.

“Evet, bir testti ve tahmin et sonuç ne oldu? Testten geçemedin.”

Gage öfkesinden kudurmak üzereydi. Kari gittikten sonra yaşanan olayları düşündü. Ne kadar öfkелendiğini, canının ne kadar acıdığını hâlâ hatırlıyordu. Asla kaybetmeyeceğini sandığı kişi çekip gitmişti. Arabasına atlayıp onun peşinden gitmek istemiş, ama sonra onun gitmesine izin vermesinin yapılacak en doğru şey olacağını düşünerek kendisine engel olmuştu. O dergileri nasıl aradığını, nihayet onun fotoğraflarını gördüğünde parmaklarını resmin üzerinde nasıl gezdirdiğini, ona hâlâ yaşamak için alması gereken nefes kadar ihtiyaç duyduğunu düşündüğü anları hatırladı.

Başka birisi için cehenneme düşmekten farksız olan bu tecrübelerine rağmen, Kari'den başka bir kadını asla sevemediğini hatırladı.

Ona bütün bunları söylemeyi düşündü.

Ama neden canını sıkacaktı ki?

Kari istediğine inanmakta serbestti.

Bu yüzden hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve gitti.

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

KARİ, o gece ve ertesi gün Gage için sıralayabileceği bütün sıfatları aklından geçirdi.

“Gıcık şey,” dedi, Gage’in ona söylediklerini bir kez daha hatırladığında. Gage’in ona bunları söyleyebildiğine inanamıyordu.

Ve ona davranışına!

Sanki Gage’e çok korkunç bir şeyler söylemiş gibi davranmıştı.

Hayatı hakkında karar vermek istemesinin nesi yanlıştı?

Tabi yanlış bir şey yapmamıştı. Ama Gage bunu görmeyi reddediyor, onun söylemeye çalıştığı şeyi anlamazdan geliyordu.

Tamam, kendisiyle evlenmek istediğini bildiği bir erkekten kaçması, hem de hiçbir açıklama yapmadan sadece bir not bırakarak kaçması, biraz çocukça bir hareketti. Ama Tanrı aşkına, bunu yaptığında on sekiz yaşındaydı.

Değil evlenip çocuk sahibi olmak, nişanlanacak kadar olgun olmadığı bu hareketinden bile belli oluyordu!

Oysa Gage'in ondan istediği buydu.

Gage her şeyi planlamıştı. Düşün tarihlerinden, çocuk sahibi olmak için ne kadar bekleyeceklerince, nerede yaşayacaklarından kaç çocukları olacağına kadar her şeyi.

Korkmuştu işte.

Paniklemiş ve kaçmıştı.

Salondaki kanepeye kıvrılıp pencereden dışarıya bakmaya başladı. Yukarıda yapılacak bir sürü iş vardı, ama bunları yapacak gücü kendisinde bulamıyordu.

Sadece Gage ile yaşadığı tartışma yüzünden huzursuz değildi.

Bu tartışmayı ateşleyen bütün anılardan nefret ediyordu.

Ona deli gibi aşıktı.

Onu terk etmek hayatında yaptığı en zor şeydi. New York'a giderken yol boyunca ağlamıştı. Göz yaşları New York'ta yaşamaya başladığında da son bulmamıştı. Eve geri dönmek istemiş, hatta binlerce kez bunu yapmanın eşğine gelmişti. Her gün defalarca onu aramak için telefonuna uzanmış, ama yapmamıştı.

Çünkü Possum Landing'e geri dönmenin, Gage'in onun hayatı için yaptığı planları kabul etmesi anlamına geleceğini biliyordu. Bu sadece hayallerinin kaybı olmayacaktı. Kendini kaybetmekten de korkuyordu.

Ama Gage olayları hiçbir zaman onun bakış açısından görmemişti. Ve dün de...

Her ikisi de aslında hiç kastetmedikleri, istemedikleri şeyler söylemişlerdi.

En azından Kari böyle olduğunu umuyordu. Şimdi de birbirleriyle hiç konuşmuyorlardı.

Kari oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Kaşlarını çattı. Gage ile bu şekilde küs kalmak istemiyordu. O geçmişinin önemli bir parçasıydı. Üstelik kasabadaki tek gerçek arkadaşındı. İyi biriydi ve ondan gerçekten hoşlanıyordu. Bedeninin

de onu tanrısal bir varlık olarak gördüğü çok açıktı. Gerçi be-
deni hakkında ne kadar şey biliyordu ki? Sonuçta birbirlerin-
den kaçmaları hiç mantıklı değildi.

Karar vererek kanepeden kalktı ve mutfağa yöneldi. Pişir-
diği fındıklı kurabiyeler soğumuştur. Onları bir kaba aktardıktan
sonra, üst kata giderek üzerine kolsuz açık mavi bir elbise giy-
di. Saçlarını havalandırdı, dudaklarına rujunu sürdü. Ayakları-
na kahverengi sandallarını giydi ve yüzüne en güzel gülümse-
mesini yerleştirerek kendine baktı.

Aralarını düzeltmek için ilk adımı kendisi atacaktı. Yeni-
den konuşmaya başladıklarında da geçmişten bahsetmekten
kaçınmak için elinden geleni yapacaktı.

Çünkü görünüşe göre geçmiş aralarında hâlâ büyük bir so-
run yaratabiliyordu.

Ah, bir de öpüşmeleri vardı.

Bundan da kaçmak zorundaydılar. Çünkü bu da onları çok
farklı sorunlara yönlendirebilirdi.

Merdivenlerden aşağıya indi. Kurabiyelerin üzerini şeffaf
folyo ile kapattıktan sonra çantasını alıp kapıya yöneldi.

Yedi dakika sonra polis merkezinin önündeydi. İki dakika
sona da Gage'in ofisine gitmesine eşlik ediliyordu.

Uzun koridor boyunca yürürken kalbinin göğsünden çıka-
cakmış gibi atmaya başladığını fark etti. İçinde, sinirlerinin
gerilmesine, nefesinin kesilmesine neden olan garip bir duygu
vardı.

Kavgalarının duygusal sonucu, dedi kendi kendine. Ama
öte yandan Gage'in hâlâ ona kızgın olabileceğinden endişelen-
diği için bu kadar gergin olduğunu da biliyordu.

Ofisinin önünde durduğunda Gage telefonla konuşuyordu.
Kari onun hâkî üniforması içinde ne kadar yakışıklı göründü-
ğüne odaklanmak yerine etrafına bakındı.

Gage ancak başını kaldırdığında onu fark etti. İfadesinden
hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ya da o kadar çok şey vardı ki, tam

olarak ne düşündüğü adlandıramıyordu.

Gage, onun içeri girmesini işaret etmeden önce kısa bir tereddüt yaşadı. Yine de Kari onun yüzünde belli belirsiz de olsa bir gülümseme yakalar gibi oldu.

Doğruca onun tam karşısına yürüdü ve masasının kenarına gelince durdu. Çok geçmeden Gage konuşmasını bitirerek telefonu kapattı.

Kari güçlükle yutkundu. İşte, buradaydı ama ne söyleyeceğini bilemiyordu. Deli gibi çarpan kalbi, dönen başı ve gücü tükenen bacakları da durumunu daha da zorlaştırıyordu. Sanki çok sert bir içki içmişti ve kendini kaybetmenin eşiğine gelmişti.

Tanrı aşkına, ona neler oluyordu böyle?

Birden aklına Gage ile paylaştığı tutku dolu anlar üşüştü. Bedeni beklentiyle hareketlendi.

İçinden sürekli kendine buraya gelme nedenini hatırlatıp duruyordu. Ondan özür dileyecekti. Gage ile ilgili cinsel fanteziler kurmanın hiç sırası değildi. Ne şimdi! Ne de daha sonra! Bu konuda çok ciddi idi.

“Kari!”

Ancak Gage’in kısık ve seksi Kari’ye hiç yardımcı olmuyordu.

Kari ürpermekten kendini alamadı. “Ben... Şey... Barış teklifinde bulunmaya geldim.” Elindeki kurabiye dolu kabı masanın üzerinden ona uzattı. “İkimiz de biraz fazla tepki verdim, ama ben bu konuda olgun davranmaya ve hatamı kabul etmeye hazırım.”

Kari, Gage’in de bu şakaya ortak olacağı umuduyla, özellikle ona takılarak konuşmuştu. Ancak Gage hiçbir şey söylemeden kurabiye kabına uzanıp kapağı açtı ve içinden bir kurabiye alıp ısırıldı.

“Ben de olgun davranabilirim,” dedi elindeki kurabiyeyi bitirip arkasına yaslandığında. Gülümseyerek ona bakıyordu.

“Tabi biraz motivasyonla.”

Kari rahatlayarak onun karşısındaki koltuğa oturdu. “Kurabiyeler yeterince motivasyon sağlamadı mı?”

“Eh işte. Bir ya da iki düzine kadarı işe yarayabilir.”

“Ne yapabileceğime bakarım.” Kalbinin hızlı atışı devam ediyordu, ama bedenindeki gerginlik azalmıştı. “Özür dilerim,” dedi ciddi bir sesle.

“Ben de özür dilerim. Senin de söylediğin gibi biraz fazla tepki verdim.”

“Bunu yapmana neden olacak bir sürü şey söyledim...” Kari duraksadı. “Seni test ettiğim ve bu testten geçemediğinle ilgili sözlerim için gerçekten özür dilerim. Tam olarak böyle söylemek istememiştim. O zamanlar çocuktum ve yetişkinlere has bir ilişkiye hazır değildim. Korktuğum ve seninle yüzleşemediğim için kaçtım. Senin çok kızacağınızı ve fikrimi değiştirmeye çalışacağınızı düşündüm.” Omzunu silketti. “Söylediğim gibi, çocukça bir hareketti. Ama seni incitmeyi hiç planlamadım. Peşimden geleceğini sandım, gelmeyince de beni gerçekte sevmediğine karar verdim. Bir eş olarak ihtiyaçlarını gideren ve çocuklarına annelik yapan her kadının benim yerimi alabileceğini düşündüm.”

Gage masadan bir kalem alarak elinde çevirmeye başladı. “Durum hiç de senin anladığın gibi değildi, Kari. Hem de hiç... Senin peşinden gelmeyi çok istedim. Kahretsin! Bunu ne kadar istediğimi sen bile tahmin edemezsin. Gün içinde belki yüzlerce kez bunu düşündüm. Seni anlatamayacağım, açıklayamayacağım kadar çok özledim. Ama bu durumu senin açımdan göremediğim anlamına gelmiyordu. Tamam, belki neden kaçtığını anlamak istemiyordum, ama aslında bunu biliyordum. Seni geri dönmek için zorlamak gibi bir hakkım olduğunu düşünmedim. Hayallerinin peşinden gitmeye ihtiyacın vardı. Ben sadece senin hayallerinin benimkilerle aynı olacağını ummuştum.”

“Aynıydı... Ama bunun için zamana ihtiyacım vardı.”

Gage başını salladı.

Bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktıktan sonra ikisi de bakışlarını kaçırdı.

“Belki yeniden başlayabiliriz?” dedi Kari gergin bir sesle. “Arkadaş olabiliriz, ha?”

“Bunu çok isterim. Zaten her dakika evinde çalışmam için beni sürükleyeceksen yabancı kalamayız.”

“Ben seni sürüklemedim. Sen kendin gönüllü oldun.”

“Bu senin söylemin.”

Kari gülümsedi. “Beni delirtiyorsun.”

“Elimden gelen en iyi şekilde.”

Bu doğruydı. Delirtmekten bahsedince Kari’nin aklına başka bir şey daha geldi.

Boğazını temizledi. “Öpüşmemizle ilgili...”

Gage umursamazca elini salladı. “Teşekkür etmene gerek yok. Benim için sakıncası yoktu.”

“Ay, çok teşekkür ederim... Aslında ben, bu durumdan kaçınmamız gerektiğini düşündüğümü söyleyecektim. Öpüşmek bizi, ikimizi de hiç ihtiyaç duymadığımız karışıklıkların içine sürükleyebilir.”

“Bana uyar. Ben kendimi kontrol edebilirim.”

“Ben de.”

Ancak Kari tam olarak doğruyu söylediğinden emin değildi. Aslında hiçbir sorun yaşamadan kendini kontrol edebilmesi gerekirdi. Ama Gage ile sevişmenin nasıl olacağını merak ediyor, hatta bunu öğrenmek istiyordu. Gage, hayatı boyunca tanıdığı en iyi erkekti. Her bakımdan. Sevişmekte de harikalar yaratacağına hiç şüphe yoktu.

Onun ne kadar duyarlı ve düşünceli olacağını biliyordu ki bu iki özellik Kari için çok önemliydi. Sonuçta daha önce hiç böyle bir tecrübe yaşamamıştı. Her zaman ilk tecrübesini yaşayacağı insanın çok özel olması gerektiğini düşünmüştü. Gage’i

tanıdıktan sonra da onu bu tecrübeyi yaşayabileceği tek aday olarak görmüştü.

Acaba, ona hâlâ bakire olduğunu söylediğinde, Gage nasıl bir tepki verirdi?

Kari tehlikeli yerlerde dolaştığının fark ederek, düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı. Konuyu değiştirerek, "Polis merkezini bu kadar büyük olarak hatırlamıyorum."

Gage sırtarak ona baktı. "Daha önce kaç kere buraya geldin?"

Kari bir kahkaha attı. "Tamam. Hiç gelmedim."

"Şehir sınırları içinde sürekli devriye gezmemizi gerektiren bir sözleşmemiz var. Ayrıca çevredeki daha küçük şehirlerin güvenlik hizmetini de biz sağlıyoruz. Yani, sen gittiğinden bu yana polis merkezinin faaliyet alanı neredeyse iki misline çıktı. Tabi bu da daha büyük bir bütçe anlamına geliyor. Ayrıca başka planlarım da var. Polisleri daha nitelikli hale getirebilirsek, suç oranlarını daha da azaltabiliriz."

Sandalyesinde otururken öyle güçlü ve kendinden emin görünüyordu ki, Kari ona hayran olmaktan kendini alamadı. Sanki krallığının başında olan bir kral gibiydi.

"Yaptığım işte gerçekten iyisin. Değil mi?"

"İyi olmasam, yeniden seçilemem."

"Böyle bir olasılık olduğunu hiç sanmıyorum. İçimden bir ses çok uzun bir süre Possum Landing'in şerifi olacağını söylüyor."

"Benim de istediğim bu."

Kari onun, her zaman ne istediğini bilen bu halini kıskanıyordu. Oysa kendisi ne istediğini bulabilmek için çok uzun süre araştırma yapmak zorunda kalmıştı. "İsteklerden ve hayallerden bahsetmişken, sabah Dallas'a gidiyorum. Bir görüşmem var."

"Sana iyi şanslar."

"Teşekkürler."

Kari, gideceği için ne kadar üzülebileceğiyle ilgili bir şeyler söylemesi umuduyla bekledi, ama Gage hiçbir şey söylemedi.

Aslında mantıklı olan da buydu. Sonuçta şehirde geçici bir süre için kaldığını biliyordu. Bu gerçeği unutacak ya da Kari'nin görüşme yapmaya gitmesine şaşırmış gibi davranacak değildi ya! Başka bir beklenti içinde olması aptallıktı.

"Cumartesi günü geri geleceğim," dedi Kari ayağa kalkarak.

Mantıklı düşünme yeteneğini kaybetmeden, bir an önce buradan gitmesi iyi olacaktı. Aksi takdirde pişman olacağı bir şey söyleyebilir ya da yapabilirdi.

Kendini onun kollarına atmak gibi!

Acaba Gage ne tepki verirdi? Onu kendinden uzaklaştırırmıydı?

Bakışlarını, herkesin birbirini görebildiği cam duvarlarda gezdirdi. İşin aslı, Gage onu kendinden uzaklaştırmazsa, başının daha büyük bir derde gireceği kesindi.

"Öyleyse o zaman görüşürüz," dedi Gage. "Onların gözlemini kamaştıracaksın, Kari."

"Teşekkür ederim. Elimden geleni yapacağım. Hoşça kal."

Kari elini sallayarak onun ofisinden çıktı ve girişe doğru yöneldi. O sırada onu evine bırakan genç polis yanından geçerken hanımefendi diyerek nazikçe başıyla onu selamlayınca, kendini çok yaşlı hissetti.

Dışarı çıktığında, öğlen sıcağını tüm yoğunluğuyla tepesinde hissedince arabayla geldiğine sevindi. İnsan bu havada on adım atmadan ter içinde kalırdı. Keşke karşısına elinde sihirli değneğiyle bir büyücü çıksa ve arabasındaki klimayı o binmeden çalıştırsaydı. Gerçekten ne kadar güzel olurdu.

Arabasının kapısını açmak üzereyken, elinde sihirli değneği olan büyücü değil, ama başka biri karşısına çıktı.

Ona seslenen biri vardı ve bu ne yazık ki Gage değildi. Bir

kadın sesleniyordu.

Kari bütün bedeninin gerildiğini, omuzlarının çöktüğünü hissetti. İşte bu gerçekten harikaydı. Tam ihtiyacı olan şeydi.

Yüzüne hoş bir gülümseme yerleştirmek için kendini zorlayarak döndüğünde, Daisy'nin ona doğru yürüdüğünü gördü.

Güzel gazeteci, bacaklarındaki bütün hatları ortaya çıkaracak kadar dar bir etek giymişti. Üzerine giydiği gömlek de eteğiyle aynı şekilde dardı ve iri göğüslerini insanın gözüne gözüne sokuyordu.

Kari birden kendini on üç yaşında, hâlâ ergenliğe girmek için bekleyen bir kız gibi hissetti. Tamam, uzun boylu, ince yapılı biriydi. Modellik yapmıştı. Ama bu 34 beden sutyen giydiği ve on iki yaşındaki bir erkek çocuğu kadar dar kalçalara sahip olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Yine de onun da kendi çapında bir albenisi vardı. Bu yüzden omuzlarını dikleştirdi ve uzun boylu, sık, moda dergilerinden fırlamış haliyle düşünmek için kendini zorladı.

"Merhaba, Daisy," dedi yüzüne yerleştirdiği kocaman gülümsemesiyle. "Seni yeniden görmek ne hoş."

"Seni de öyle."

Daisy, Kari'nin arabasının yanında durarak ona acıyan bir ifadeyle baktı.

"Senin için çok zor olmalı."

Her ne kadar alışmak onun için çok zor olsa da Kari, Daisy'nin sıcaklığı kastetmediğini hissetmişti. "Neden bahsettiğini anladığımdan emin değilim," dedi, aklına söyleyecek başka bir şey gelmediği için.

Daisy abartılı bir şekilde içini çekti. "Tabi ki Gage'den bahsediyorum. Hâlâ ona aşıksın. Az önce şerifin odasına götürdüğün kurabiye kabını gördüm. Ben de o sırada caddenin karşısında tırnaklarımı yaptırıyordum."

Kari onun söylediği yere bakma gereği duymadan başını salladı. Utanılacak bir şey yapmadığını bildiği halde yanakları-

nın kızardığını hissedebiliyordu.

Daisy kırıpıştırdığı uzun kirpiklerinin arasından ona baktı. “Gage geri dönmecz, Kari. Hiçbir zaman dönmedi. Eski kız arkadaşlarıyla sadece arkadaş olarak kalır. İnan bana, onu yeniden kazanmaya çalışan bir sürü kadın oldu.” Sesini alçaltarak ekledi. “Ama onları suçlayabilir misin? Gage Reynolds eş adayı olarak en uygun balık. Ama o balık bir kere kaçtı mı bir daha yakalanmıyor. Tıpkı seninle birlikte olduğu dönemin geçip gitmesi gibi. Senin üzüldüğünü görmek istemediğim için bunu söylüyorum.”

Kari bundan şüpheliydi. Nedense karşısındaki kadının onun için üzüldüğünü düşünemiyordu.

“Bu ikazın için teşekkür ederim. Dikkate alacağım.” Arabasına binmek için can atıyor, ama kaba davranmak istemiyordu. Gage ile paylaştıkları tutkulu öpüşmeyi, Daisy’nin açıklamasıyla nasıl bağdaştırabileceğini düşünüyordu. Aynı anda Gage’i, elde tutulmak istenen ama kaçan bir balık olarak düşünmek gülümsemesine neden olmuştu.

Birden aşka bir düşünce aklına geldi. Kaldırımında duran gösterişli kadına baktığı anda midesine kramplar girmeye başladı.

“Bunu hiç bilmiyordum,” dedi ağır ağır, parçaları yerine oturturken.

Daisy’nin Gage’e olan ilgisi, Kari’yi uzak durması için uyarması, Daisy’nin boşanmış olduğu gerçeği... Hepsi kafasında birbiriyle bağlanmıştı.

“Neyi bilmiyordun?” diye sordu Daisy.

Kari kendini tuzağa yakalanmış gibi hissediyordu. “Onunla ilgilendiğini.” Aklından asıl geçen âşık olduğu idi, ama bunu söylemek istemedi.

Daisy omzunu silkti. “İlgileniyorum. Bunu inkâr edecek değilim. O iyi bir erkek ve bu günlerde etrafta pek iyi erkek bulunmuyor. Daha önce tam bir pislikle cvliydim. Zaten bu

yüzden boşandım.”

Kari huzursuzca kıpırdandı. Daisy'nin daha fazla şey söylemesini istemiyordu. Nedense bu ona çok yanlış geliyordu. İçinde bir suçluluk duygusu uyandı. O burada eski erkek arkadaşlarıyla aralarındaki ilişkiyi çarpıtırken, Daisy...

Sahi... Daisy'nin Gage'in hayatındaki konumunu bilmiyordu.

“Ona âşık mısın?” diye sordu kendine engel olamayarak.

Karşılık olarak Daisy'nin kahkahayla gülmesi çok garipti. “Aşk mı? Sanmıyorum. Daha önce âşık oldum ve ağzımın payını aldım. Ama Gage'den çok hoşlanıyorum. Başarılı bir evlilik yapabileceğimizi düşünüyorum. Zaten benim için önemli olan da bu. Ben bedenimin başka yeriyle değil, beynimle düşünüyorum. Hayatımda, söylediği saatte evine gelecek, çocuklarımıza iyi bir baba olacak, üzgün bir erkek istiyorum. O erkek de Gage.”

Kari, Daisy'nin Gage'e biçtiği değere itiraz edemezdi. Ama Daisy'nin duygudan yoksun planı Gage'in tarzı değildi.

“Peki bu konuda Gage de senin duygularını paylaşıyor mu?” diye sordu.

“Hayır. Çoğu erkek gibi o da âşık olmanın ilişkiyi daha güzel ve tatminkar yaptığını düşünüyor ki bu bana uyar. Bana istediği kadar çok âşık olabilir. Bu ilişkide mantıklı olan taraf ben olacağım.” Daisy'nin gözleri kısıldı. “Yani sakın, buraya geri dönüp kaldığın yerden devam edebileceğini sanma.”

“Doğrusu bu hiç aklımdan geçmedi,” dedi Kari dürüstçe.

“Güzel. Onu kazanmakta kararlıyım. Sadece biraz zamana ihtiyacım var.”

“Her şeyin mükemmel bir şekilde yürüyeceğinden eminim.” Kari arabasına binmek ve bir an önce buradan uzaklaşmak için can atıyordu. Ama her şeyden çok bu konuşmanın hiç başlamamış olmasını istiyordu.

Diğer kadın içini çekti. “Bunu kişisel olarak alma, ama

keşke hiç geri dönmeseydin.”

Kari de ayı şeyi düşünmeye başlıyordu. Gage için üzülp üzülmeliğinden emin değildi. Güçlü, kuvvetli, iri yarı biriydi ve Daisy ile başa çıkabilirdi. Yine de kendini huzursuz hissetti, ama bunun nedenini bilemiyordu. Tıpkı bu konuşmayı nasıl sonlandıracağını bilemediği gibi.

En sonunda arabasının kapısını açarak, çantasını yolcu koltuğunun üzerine attı. “Seni rahatlatır mı bilmem, ama geri dönmedim. Geçici olarak buradayım. Yani beni düşünüp endişelenmene gerek yok.”

“Ah, zaten endişelenmiyorum.”

Daisy parmaklarını sallayarak ona havalı bir şekilde el salladıktan sonra arkasını döndü ve şerifin odasına yöneldi.

Kari arkasından, iyi şanslar, diye seslenmeyi düşündü. Ama bunun kocaman bir yalan olacağını bildiği için sustu.

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

“BİLEMİYORUM. Avustralya.” Edie parmaklarını önündeki seyahat broşürünün üzerinde gezdirdi. “Çok uzak.”

John, nişanlısına sevgiyle gülümsedi. “Seyahat etmenin amacı da bu zaten. İnsanı her zamanki düzenli dünyasından uzaklaştırmak.”

Edie gözlerini yuvarladı. “Biliyorum. Sadece...” Sustu. “Avustralya,” diye tekrarladı, yumuşak bir sesle.

Gage, oturduğu mutfak masasından dikkatle annesini izliyordu. O akşam yemeği için John ve annesine katılmıştı. Tabaklar temizlendikten sonra, John egzotik yerlere yapılan turlarla ilgili bir sürü seyahat broşürünü ortaya çıkartmıştı. Şimdi de balayında gidecekleri yere karar vermeye çalışıyorlardı.

Gage, annesinin mutluluğundan aldığı keyifle kahvesini yudumladı. Babasının ölümü onu mahvetmişti. Öyle ki Gage, annesini de kaybedeceğinden endişe etmeye başlamıştı. Ama annesi sonunda iyileşmeye, kendini toparlamaya başlamış, John ile tanıştıktan sonra da normal hayatına dönmüştü.

Fiziksel olarak John’un, babası Ralph ile en küçük bir ben-

zerliği yoktu. John babasından biraz daha kısa, tıknaz, sarışın, mavi gözlü biriydi. Cömert ve sevgi dolu bir kalbi vardı. Tanıştıklarını takip eden ilk ayda Edie ile evlenmek ve onun ayaklarını yerden kesmek istemişti. Ama annesine ihtiyacı olan zamanı vererek, sabırla beklemişti. Annesinin bu evlenme teklifini kabul etmesi neredeyse bir yıl sürmüştü.

Başlangıçta Gage bu fikre sıcak bakmaya çalışsa da, onların romantik bir ilişkide olduklarını kabullenmekte biraz zorlanmıştı. Ama John'un başkasının yerini almaya çalışmadığını anlayınca, annesinin mutlu olma şansını hak ettiğini düşünmüştü.

"Avustralya gezisinden sonra, yolcu gemisiyle seyahate çıkarız. Gemiyle Singapur'a, Hong Kong'a, Çin'in bir sürü bölgesine uğrar, Japonya'da seyahatimizi sonlandırıp buraya geri uçarız."

Edie başını salladı. "Kulağa çok hoş geliyor," dedi sevgiyle nişanlısına bakarak. "Ama çok pahalıya patlayacak."

Neşeli bir homurtuyla "Eh, biraz öyle olacak," diye karşılık verdi John.

"Dünyanın o kısmını görmeyi hep çok istemişimdir," dedi Edie özlemle.

"O zaman yapacağın tek bir şey var, anne," dedi Gage. "Teşekkür edip, nişanlını öpeceksin ve birlikte plan yapmaya başlayacaksınız."

John böyle bir yolculuğun maddi yükünü kaldırabilecek kadar zengindi. Çocuklarına ve torunlarına verdikten sonra bile yeni karısıyla belli düzeyde bir hayatı devam ettirecek maddi gücü vardı.

Edie'nin bakışları oğlundan John'a döndü. Sonra kabul ettiğini göstererek başını salladı.

John'un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Oğlunun bana vermeni söylediği o öpücüğe ne oldu?"

Yaşlı kadın nişanlısının dudaklarına küçük bir öpücük

kondurdu.

Gage bir kez daha kahvesini yudumladı. Bu masanın etrafında hep çok güzel anlar geçirmişlerdi. Yıllar önce, babası hâlâ hayattayken, akşamları sık sık uzun sohbetler yaparlardı.

Ralph karısına tutkuyla bağlı bir adamdı, ama bazı şeylere boyun eğmeyecek kadar ınatçıydı. Seyahat etmekten hiç hoşlanmazdı. Edie'nin, dünyanın değilse bile ülkenin belle yerlerini görme isteğini hep görmezden gelmişti.

Ralph, Possum Landing'te doğup büyümüş biriydi ve ona göre, bir erkek için bu kadarı yeterliydi. Gage, babasının bazı özelliklerinin kendisinde de olduğunu farkındaydı. Doğduğu şehri seviyor, buradan başka bir yerde yaşamayı hiç istemiyordu. Ancak babasının aksine, Possum Landing'i bütün dünyası yapmamıştı. Farklı yerlere gitmekten hoşlanıyordu. Bu da annesinden aldığı bir özellik olmalıydı.

Annesi ve John seyahatlerini planlarken, Gage de pencereden dışarıya baktı. Aklı başka yerde olduğu için bu gece onlara iyi bir arkadaş olamamıştı. Problemin nedenini kabul etmek istemiyordu, ama ne olduğunu aslında çok iyi biliyordu. Ya da kim olduğunu.

Kari.

Görüşmeden geri dönmüştü. Seyahati üç gün sürmüştü ve bu sabah geri dönmüştü. Arabasını görmüştü. Her ne kadar onun geliş gidişleriyle hiç ilgilenmediğini söylese de, onun tekrar yandaki eve geldiğini görmek içini rahatlatmıştı.

Başın belada, dedi kendine. Hem de çok büyük bir belada.

Onu tekrar göreceğini biliyordu. Büyükannesinin evini tamir etmesi için ona yardım etmeyi sürdürecekti. Ama aralarında bir şeyler değişmişti. Yaptıkları kavga yüzünden mi yoksa kavga öncesinde yaşananlar yüzünden mi, bilemiyordu. Aralarındaki tutku birden alevlenmiş, onları içine alıvermişti. Oysa Gage böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmezdi.

Kahvesini bitirdikten sonra ayağa kalkarak gerindi. "Gö-

rünüşe göre muhabbet kuşlarını yalnız bırakmamın zamanı geldi," dedi onlara takılarak.

Edie oğluna baktı. "Gage, gitme. Seninle ilgilenmedik, değil mi?"

Gage masanın etrafından dolaşarak annesinin yanına gitti ve onu yanağından öptü. "Balayınızı planlıyorsunuz, anne. Siz bunu yaparken, yetişkin oğlunun etrafınızda gezinmesi pek doğru değil gibi geliyor."

John ile tokalaştı. "Seni geminin en ucuz koltuklarından alman için zorlayacaktır. Sakın onu dinleme."

John sırtıarak baktı. "Bilmez miyim? Ama ben süit tutmakta ısrarlıyım."

"Oh, John. Bu çok pahalı olacak."

Edie'ye duydukları ortak sevgiyle erkekler birbirleriyle bakışarak konuştu.

Gage gitmeden önce, her zaman yaptığı gibi lavabonun altından çöp torbasını aldı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi John. "Ben daha sonra atarım."

Gage başını salladı. "Yılların pratiğiyle ben daha kolay hallederim. Ayrıca evlendiğinizde bu tip gündelik işleri zaten sana devretmeyi planlıyorum."

"Anlaştık."

Gage onlara iyi geceler dedikten sonra arka kapıdan dışarı çıktı. Verandadaki ışık yolunu aydınlatıyordu. Işık çalarak çöp kutusunun yanına giderek kapağını kaldırdı. Tam çöp torbasını atacakken, kâğıt çantaların üzerinde çok güzel kumaş bir kutu gördü. Bu çiçek desenli kutu, annesinin resimlerini ve kendince değerli eşyalarını sakladığı kutuydu. Kendini bildiğinden beri bu kutuyu hatırlıyordu. Acaba annesi şimdi neden bu kutuyu atmıştı?

Bir hata olmalı, diye düşünerek kutuyu aldı, çöpü kovanın içine attı. Kovanın kapağını kapattıktan sonra, cinde kutuyla

eve yöneldi. Ancak verandanın merdivenine geldiğinde ayağı takıldı. Sendeleynce elindeki kutu yere düştü ve içindeki onlarca fotoğraf etrafa yayıldı.

Gage, ağzının içinden homurdanarak fotoğrafları toplamak için eğildi. Annesinin gençlik fotoğraflarını tanıdı. Ne kadar güzelmiş, diye düşündü fotoğrafları toplarken. Annesinin babasıyla ve ailesiyle birlikte çekilmiş bir sürü fotoğrafı vardı...

Fotoğrafları düzeltirken birden kaşları çatıldı. Annesinin tanımadığı bir adamla fotoğrafı dikkatini çekti. Başlangıçta bu fotoğrafın annesinin evliliğinden önce çekilmiş olduğunu düşünerek bir kenara atmıştı. Ama sonra annesinin nikâh yüzüğü nü fark etti. Üstelik adam annesine, aralarında bir arkadaşlıktan çok daha fazlası varmış gibi sarılmıştı. Bu adam...

Gage dikkatle adamla baktı. Yabancı olmasına rağmen, gözüne bir yerlerden tanıdık geliyordu. Gage diğer resimleri de alarak bakmaya başladı. Adamın başka fotoğrafları da vardı. Ve hepsinde de annesiyle birlikteydi. Üstelik oldukça samimi görünüyordular. Ve onları keyiflendiren bir şeyler var gibiydi.

Sonra birden jeton düştü. Bu adam kardeşi Quinn'e benziyordu. Resme biraz daha yakından bakınca adamla kendi arasında da benzerlik olduğunu gördü. Bir akraba olmalıydı. Ama kim?

O sırada arka kapı açıldı. "Kamyonetinin sesini duymadım," dedi annesi. "Yoksa..."

Gage bakışlarını kaldırdığında annesinin yüzündeki bütün kanın çekildiğini gördü. Annesinin gözleri dehşetle irileşmiş, şaşkınlıktan elini ağzına götürmüştü. Gage bir an için onun bayılacağını sandı.

"Anne?"

Yaşlı kadın başını sallayarak, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Ben onları atmıştım."

"Biliyorum. Kutuyu gördüm. Bu kutunun içinde hep değerli şeylerini sakladığın için hata olduğunu düşündüm." Ama

annesinin gergin ifadesi böyle bir ihtimalin söz konusu olmadığını söylüyordu.

İçinde bir şeylerin buz kestiğini hissetti. Birden, keşke o kutuyu hiç almasaydım, diye düşündü. Şimdiye kadar çoktan evine gitmiş olabilirdi. Ama bunun şimdi annesinin bir yabancıyla olan fotoğrafını elinde tutuyordu.

“Bu adam kim?”

Annesi sanki ona silah doğrultmuş gibi oğluna bakıyordu. “Bir zamanlar tanıdığım biri,” dedi güçlkle duyulan bir sesle.

Gage mayınla kaplı bir arazide yürüdüğü hissine kapıldı.

“Kim o? Quinn’e çok benziyor. Sanırım beni de biraz andırıyor. Bir akraba mı? Amca falan mı?”

Gage sorularını sıralamasına rağmen annesi cevap vermiyordu. Gage ise bu soruları soruyordu, çünkü sormazsa aklına hiç hoşuna gitmeyecek düşünceler üşüşebilirdi.

O sırada John da dışarı çıktı. Resimlere baktıktan sonra, Edie’ye sarılarak yanına çekti. “Tamam,” dedi onu rahatlatmaya çalışarak.

Gage’in boğazına kocaman bir yumru oturmuştu. John biliyordu. Ortada bir sır vardı ve bu sır her neyse diğer erkek bunu biliyordu.

O anda Gage de bu sırrı bilmesi gerektiğini anladı.

“Bu adam kim?” diye tekrar sordu.

Annesinin gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Nişanlısına dönerek, ona sıkıca sarıldı. Hıçkırıkları tüm bedenini sarsacak kadar güçlüydü.

Gage çok uzun zamandır içinde bir korku hissetmemişti, ama şimdi soğuk bir şüpheyile kıvranmaya başlamıştı.

“John?”

“İçeri girsek iyi olacak,” dedi yaşlı adam sessizce. “Bu konuyu içeride konuşalım.”

“Hayır. Şimdi söyle.”

John, Edie’nin saçlarını okşadı. “Gage bazı şeyler var...”

Susarak içini çekti. “Edie, bunu senin yerine yapmamı ister misin?”

Annesi nişanlısının gözlerine baktı. John o gözlerde her e gördüyse, yavaşça başını salladı, sonra Gage’e döndü.

“Lütfen içeri gel, Gage. Sana bu şekilde söylemek istemiyorum.”

“Sen soruma cevap verene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Kim bu adam?”

John derin bir nefes aldı. Kaçacak bir yeri kalmadığını anlamıştı. “Senin baban.”

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

KARİ, salonun içinde volta atıyor, her dönüşünde durarak, Gage'in dönüp dönmediğini kontrol ediyordu.

Bu gece annesiyle yemek yiyeceğini biliyordu.

Bir süre sonra, kamyonetin sesini daha rahat duyabileceğini düşünerek gezinmeyi bırakıp evin önünde beklemeye başladı.

Onu görmek istiyordu.

Onunla konuşmak, şakalaşmak ya da sadece aynı odadaki havayı solumak istiyordu.

Sadece üç günlüğüne gitmişti, ama bundan çok daha uzun bir süre uzak kalmış gibi hissediyordu. Ve Gage ile yeniden bir araya gelmenin, yuvasına döndüğü hissini tamamlayacağını seziyordu.

Gerçi bu tam olarak bir yuvaya dönmek sayılmazdı. Sonuçta burası onun evi değildi ve geri dönmemişti. Sadece geçici bir süreliğine Possum Landing'teydi ve Gage de buradaki hayatının bir parçasıydı.

Ya da onun gibi bir şeyler işte.

Yeniden camdan gecenin karanlığına baktı.

Ona söylemek istediği öyle çok şey vardı ki. Görüşmesi iyi gitmişti. Müdürle, bazı öğretmenlerle ve eğitimden sorumlu kurul üyeleriyle tanışmıştı. Müdürle yaptığı ikinci görüşmede işi kabul edilme ihtimalinin çok yüksek olduğu izlenimini almıştı.

Her şey gerçekten harikaydı. İşte bu yüzden Gage'i görmek istiyordu. Onun kendisini tebrik etmesini istiyordu.

"Nerede kaldın?" dedi yüksek sesle perdeyi aralayıp bir kez daha dışarıya bakarken. İçinde huzursuzluk ve adını koya-madığı çok farklı bir şeyler uyanmaya başlamıştı.

Onun kamyonetinin sesini duyduğu anda, bir saniye bile bekleyemeden dışarı fırlayıp koşar adımlarla onun yanına gitti. Kalbi de adımları kadar hızlıydı.

Gage kamyonetinden indiğinde, Kari de onun yanına ulaşmıştı. Öpüşmemek konusunda anlaşmışlardı, ama kendini onun kollarına atmaması için bir engel yoktu, değil mi?

Ancak kendisine dönen Gage'in yüzünü gördüğünde, du-vara çarpmış gibi aniden durdu. Bir şeyler olmuştu. Kötü bir şeyler.

"Gage?"

Ona bakan Gage'in bakışları ifadesiz, dudakları gergindi. Konuşmak yerine başını sallayarak evine yöneldi.

Kate ne yapacağını bilemeden bir süre öylece durdu. So-nunda onun peşinden giderek evin içine girdi.

Burası büyükannesinin evinin aynısıydı. Sadece biraz daha modern ve yenilenmişti. Eve şöyle bir göz attıktan sonra Ga-ge'in odanın köşesinde duran bara yöneldiğini fark etti. Gage bir şişe viskiyi alarak kadehini tepeleme doldurdu, sonra da sert içkiyi üç yudumda bitirdi. Bir kadeh daha koyduktan sonra kanepenin yanına gitti ve çökercesine oturdu.

"Keyfine bak," dedi kısık boğuk bir sesle.

Kari onun içkisinden bir yudum alarak yarısı dolu bardağı-

nı sehpanın üzerine koymasını ve başını geriye yaslayarak gözlerini kapatışını izledi.

İçindeki korku büyümeye başlamıştı. O da kanepeye gidecek, Gage'in yanına oturdu. Onu inceleyecek kadar yakın, ama varlığıyla sıkılmayacak kadar uzaktaydı.

Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından hafifçe koluna dokundu. "Konuşmak ister misin?"

Gage omzunu silkti. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Herkes iyi mi? Annen? Quinn? Hükümetten bir haber falan mı aldın?"

Gage ona dönerek gözlerini açtı. Sanki cehenneme gitmiş ve orada şeytanla yüz yüze gelmiş gibi gözlerindeki yoğun bir ıstırap vardı.

"Kimse ölmedi," dedi düz bir sesle. "En azından yaşayan biri ölmedi."

Kari ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ama sorunun ne olduğunu bilmeden nasıl yardım edebilirdi?

Ya da edebilir miydi?

En azından Gage'in onu uzaklaştırmaya çalışmamış olması iyiye işaretti. Ama Gage içindekileri anlattığında kendini çok daha kötü hissedeceğini de biliyordu.

Gage şakaklarını ovarak, içkisini bitirdim. Sonra boş bardağı yeniden sehpaaya bıraktı.

"Hayatımın öncesinde olanlara çok öfkeliydim. Hatta öfkeden kuduruyordum. Ve bu öfke içimi kavuruyordu."

Kari dikkatle ona baktı. Gage hiç de öfkeli görünmüyordu. İşin aslı bütün duygulardan yoksun bir hali vardı.

"Bu ne zamandı?"

"Sen gittiğinde."

Kari irkildi.

Gage omzunu silkti. "Gerçek bu. Yazdığın notu tekrar tekrar, yüzlerce kez okudum ve körkütük sarhoş olana kadar içtim. Senin peşinden gitmeye karar verdim. Şimdi biraz belli belir-

siz, ama senin otobüsünün peşinden gelip, seni ondan indireceğim bir plan yaptım. Seninle ilgili düşündüklerimi söyleyecektim. Hayatımda hiç bu kadar öfkelenmemiştim.”

Kari güçlükle yutkundu. “Sonra ne oldu?”

“Şanslıydım. Yaptığım kazada sadece kendim yaralandım. Araba kullanılmaz duruma gelmesine rağmen ben birkaç sıyrıkla kurtulmayı başarmıştım.” Gage ona baktı. “O zaman derisini aldım. Bu gece araba kullanmayacağım için istediğim kadar çok sarhoş olabilirim.”

“Tamam.”

Kari hâlâ sorunun ne olduğu hakkında en küçük bir fikre sahip değildi.

Kimse ölmemişti ve Gage’in birilerinin peşinden gitme gibi bir niyeti yoktu.

Ancak bu kadarını anlayabilmişti.

“Bana arkadaşlık edeceksen, çok uzun bir gece olacak,” dedi Gage. “Bu yüzden bana bir kadeh daha içki koyarken kendine de koysan iyi olur. Çünkü ihtiyacın olacak.”

Kari onun önerisini dinleyerek hem Gage’e hem kendisine bir kadeh içki koyduktan sonra kanepeye geri döndü. “Bana neler olduğunu anlat.”

Gage boş gözlerle içkisine baktı. Sahi, ne olmuştu? Hiç... Ve çok şey... Bütün dünyasının yörüngesinden çıktığını nasıl açıklayacaktı? Doğru bildiği her şey yanlıştı. Hiçbir şey bir saat öncesi gibi değildi. Bir an içinde, göz açıp kapayıncaya kadar geçen zaman içinde her şey değişmişti.

“Yemekte annemdeydim,” dedi yavaşça anlatmaya başlayarak. Ona bakmıyor, içinde olup bitenleri onun görmesini istemiyordu. Onun ne düşündüğünü de görmek istemiyordu. Beyni şuursuzca kelimeleri arka arkaya sıralıyordu. Gage olanları anlatırken kendini bir film izliyormuş gibi hissetti. Sanki yaşananların hiçbir gerçek değildi.

“Annem bir adamla birlikteydi,” diyerek gördüğü resmi

anlattığında, Kari'nin sessizce koluna dokunmasından hoşlandı. Kari, o anda, tepetaklak olmuş dünyasını dengede tutabilen tek insandı.

"Annenin bir ilişkisi mi varmış?"

Gage başını sallayarak onayladı.

Kari içini çekti. "Senin için çok zor olduğunu biliyorum. Anne ve babamız gözümüzde hep farklı bir yerde. Onların hayatlarında hiçbir olumsuzluğun olmadığını düşünürüz. Çok şaşırması olmalıdır."

Kari hiçbir şey anlamıyordu.

Ama bu çok doğaldı, çünkü ona hikâyenin en can alıcı kısmını anlatmamıştı.

"John biliyordu. Verandaya çıktığında, annem ağlamaktan konuşacak durumda olmadığı için bana olanları John anlattı." İstememesine rağmen dönerek Kari'ye baktı. "Resimdeki adam benim babamış."

Kari şaşkın gözlerle ona baktı. Gözleri irileşmiş. Ağzı açık kalmış. Yüzündeki bütün kan çekilmişti. "Gage," dedi güçlkle.

Gage hafifçe başını salladı. "Evet. Ben de inanamıyorum. Doğru olamaz. Benim babam... Yani Ralph..." Omzunu silke rek sustu.

Bu hiç mantıklı değildi.

Öfkenin yeniden içinde büyüdüğünü hissetti. Öfke ve acı çok öldürücü olabilecek bir birleşimdi. Ama bu kez kendinden geçene kadar içmeyecek ve kendini şehrin sokaklarına vurmaya caktı. Bu kez oturup, bu duyguların geçene kadar bekleyecekti.

"Baban."

"Hangisi?"

"Gerçek olan. Ralph. Anlamıyorum. Annen ve baban birbirine deli gibi açıktı. Bunu herkes biliyordu. Bütün zamanlarını birlikte geçirirlerdi. Birlikte konuşur, birlikte gülerlerdi. An-

neni tanıyorum. O böyle bir kadın değil... Yani..." Ne diyeceğini bilemediği için sustu.

Ama Gage onun neyi kastettiğini biliyordu.

Annesinin, yaşadığı ilişkinin sonucu olan bir çocuğu kocasınınmış gibi gösterecek türden bir kadın olacağını hiç tahmin etmezdi.

Babasının bunu kabul edebileceğini de...

"Bu nasıl oldu?"

"Bilmiyorum. Orada soru soracak kadar uzun kalmadım." Annesinin hıçkırık sesine aldırmandan kamyonetine binip oradan ayrılmıştı.

"Bunun doğru olduğuna inanmak istemiyorum," diye itiraz etti sessizce. "Yani eğer ben babamın oğlu değilsem..."

Kimdi? Reynoldsların beş nesildir Possum Landing'te yaşamasından her zaman gurur duymuştu. Onu o yapan bir geçmiş vardı. Ama artık bu geçmişe sahip değildi. Hayatında sadece yalanlar vardı.

Kari ona biraz daha yaklaşarak sarıldı ve başını omzuna koydu. "Gage, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Kafamda bir sürü soru var, ama bunlar kendini daha kötü hissettirmekten başka bir işe yaramaz. Çok üzgünüm."

Gage ne bir şey söyledi ne de bir şey yaptı. Kari'nin yanında olması kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Bu gece ona her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

Uzunca bir süre sessizce oturdular.

"O Quinn'in de babasıymış," dedi Gage sonunda. Fotoğrafları gördüğü an benzerliği fark ettim."

Kari başını kaldırarak ona baktı. "Quinn'in babası mı? Ama o zaman bu ilişki devam etmiş. En azından birkaç yıl. Ama bu nasıl olabilir?"

"Bilmiyorum. Quinn adama inanılmaz çok benziyordu. O adamı daha önce hiç görmedim. Sanırım artık buralarda değil."

Annesinin kısa bir macera yaşamasını bile kabul etmekte

zorlanırken, iki çocuk sahibi olacak kadar uzun bir birlikteliği olmasını kabul edemiyordu. Bu süre içinde babası Ralph ne yapıyordu? Kahretsin, artık onun babası olmadığını öğrenmişti. Peki, babası kimdi? Ralph'ın, Edie'nin sadakatsizliğini hoş görebildiğine inanamıyordu. Tam olarak ne yaşanmış olabilirdi ki?

Telefon çaldı, ama Gage yerinden kalkmadı.

Kari sesin geldiği yöne bakarak, "Cevap vermeyecek misin," diye sordu.

"Hayır."

"Annen arıyor olmalı. Belki de John'dur."

Gage omzunu silkti. İkisiyle de konuşmak istemiyordu.

Kari bir şey söylemek üzereyken, telefon sekretere geçti. Odaya Gage'in sesi doldu.

"Ben Gage. Şu anda burada değilim. Lütfen sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakın."

"G-Gage?" Annesinin kekeleyen sesi duyuldu. "Orada mısın? Çok özür dilerim. Üzgün olduğumu biliyorum ve..." Ağlamaya başladığı için daha fazla konuşamadı.

Kari yerinden kalkarak telefona yöneldi. Gage onu durdurmaya çalışmadı. Kari ve annesi bütün gece konuşsa da değişen bir şey olmayacaktı.

Ama Kari yanından uzaklaştığında içindeki öfkenin yeniden büyüdüğünü hissetti. Korkmaktan hoşlanmıyordu, bu yüzden kendini öfkeye bırakmıştı, çünkü böylesi daha kolay ve daha güvenliydi. Annesinin söyleyeceklerini, bahanelerini tahmin edebiliyordu, ama ne söylerse söylesin yeterli olmayacaktı. Onu asla affetmeyecekti.

Kari geri döndüğünde, karşısındaki sehpaye oturdu. Dizleri onun dizlerinin arasındaydı. Onun ellerini avucunun içine aldı.

"Annen iyi olup olmadığını öğrenmek istedi. Ona hâlâ yaşadığın şokun etkisinde olduğunu söyledim."

Onun yüzüne bakan mavi gözleri öyle güvenilir ve sağlam

bakıyordu ki, Gage bir kez daha yanında olmasına sevindi. Acısına ve şaşkınlığına rağmen, onun gördüğü en güzel kadın olduğunu düşündü.

Kari onun elini sıvazladı. "Seninle konuşmak istiyor."

"Hayır."

"Bunu bir ara yapmak zorundasın."

"Sorularına cevap alabilmek için."

"Benim soracak sorum yok."

"Gage, tabi ki kafanda bir sürü soru var. Edie bunları açıklamak zorunda olduğunu söyledi. Anlamadığın şeyler olduğunu..."

"Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

Kari onun elini tutmaya devam ederek konuştu. "Annenle olan ilişkiniz senin için her zaman çok önemli oldu. Bunca yıldan sonra, şu anda ne kadar kızgın olursan ol, ona sırt çeviremezsin, çevirmeyeceksin."

"İddiaya girmek ister misin?"

"Tabi ki. Seni tanıyorum. Onun söyleyeceklerini dinlemen, gerçeği bilmen ve anlamın gerek. Söylenmesi gereken çok fazla şey var."

Gage ellerini çekerek onun gözlerinin içine baktı. "Babam olduğunu sandığım adamın aslında babam olmaması gibi mi? Bunu zaten biliyorum."

"Biyoloji senin anılarını değiştirmez. Baban seni çok seviyordu."

"Babamın benim yaşadığımı bilip bilmediğinden emin bile değilim."

"Senin baban Ralph'dı."

"Artık değil."

Kari Gage'e baktı. Böyle inat ettiği zamanlardan nefret ediyordu. Onun, kendini iyi ve hazır hissedene kadar kararından geri dönmeyeceğini biliyordu. Ama bu kez inatçılığı hem ona hem de Edie'ye zarar verecekti.

Otuz yılı aşkın bir süre öncesinde neler yaşandığını, Edie'nin kocasından başka bir adamdan hamile kalmasını nasıl açıklayacağını bilemiyordu.

Ama bunun mantıklı bir açıklaması olması gerektiğini biliyordu.

Birkaç dakikalığına öfkesini yense ve mantıklı düşünse, Gage de bunu görecekti.

Yaşananlara her ne kadar Gage kadar üzölmüş olsa da kendini bırakamazdı.

Gage yıkılmış görünüyordu. Her zaman güçlü gördüğü adamı şimdi çökmüş, yalnız bir halde karşısında oturuyorken görmek içini acıtıyordu.

İçgüdüsel olarak sehpanın kenarına kayarak, Gage'e uzandı. Sadece onun omuzlarına uzanabilirdi, ama parmakları gömleğinin yakasına ulaştığında onu kendisine doğru çekti.

Ancak Gage onunla işbirliği yapmadı. Bir erkek daha ne kadar zor olabilirdi?

Hayal kırıklığı içinde kanepeye onun yanına geçti. Ellerini onun omuzlarına koyduktan sonra dudaklarını onun ağzında gezdirmeye başladı. Onu rahatlatmak ve onunla bir bağ kurmak istiyordu.

Birkaç saniye Gage hiç karşılık vermeden öylece durdu. Ancak tam Kari geri çekilecekken, Gage kollarını onun beline dolayarak kendine doğru çekti.

Bunu öyle hızlı yapmıştı ki Kari dengesini kaybeder gibi oldu. Ama Gage onu daha sıkı kavrayıp kaldırarak kucağına yerleştirdi.

İlk hamleyi yaptığında, Kari'nin aklından geçen öpüşme bu değildi. Ama şimdi burada olduğuna göre, bu geceyi Gage'in kollarının arasında geçirmek güzel olabilirdi. Özellikle de Gage onu böyle öpmeye devam ederse.

Odadaki gerginliğin şekli değişmişti. Artık sadece onların aralarında gelişen şeylerin yarattığı bir gerilim vardı odada.

Cinsel bir gerilim.

Tutku. Arzu. İhtiyaç dolu bir gerilim.

Kari, onun omuzlarını daha sıkı kavrarken ona bu öpüşmenin sağlayacağı rahatlama dan daha fazlasını vermek istedi.

Dudaklarını araladı ve Gage de bu daveti kabul etti. Kollarının baskısını artırarak, Kari'yi daha çok kendine çekti. Elleri her yerdeydi. Sırtında, kalçalarında, bacaklarında...

Kari de onun yüzünü okşuyor, parmakları sert sakalları, yumuşak saçları arasında geziniyordu. Bedenini ona daha çok bastırmak istedi ama bulundukları pozisyon bunu imkânsız kılıyordu.

Öpüşmeleri gittikçe daha tutkulu bir hal almaya başladığında, Kari'nin bedeninden bir ürperti geçti. kasıklarının arasında sıcak bir ıslaklık hissetti. Göğüsleri dolgunlaşmış, göğüs uçları sertleşmişti. Bedeninde dolaşan ve göğüslerinde duran ellerin bunu fark ettiğini düşündü. Bedeninde tatlı bir haz hissetti. Ona dokunma isteğiyle kıvranıyordu. Ama aralarında elbise engeli olmadan...

Böyle düşündüğü için kendine şaşırması gerekirdi, ama öyle olmadı.

Karşısındaki Gage idi. Her zaman güvendiği tek erkek. Gage onunla bu gece sevişmek istiyorsa, Kari de onu cesaretlendirecekti. Daha önce hiç kimseden emin olamamıştı ama Gage ile birlikte olma kararından emindi.

Göğüs ucunda gezinen parmağı hissettiğinde bedenini yay gibi gererek yavaşça inledi. Aynı anda kasıklarına değen sertliği hissetti. O sertliği daha yakından hissetmek için kıpırdandı.

Ama Gage birden durarak onu ayağa kaldırdı. Sonra kendisi de ayağa kalktı. Onun gözlerine bakan gözleri hem sorularla hem de tutkuyla doluydu.

"Kari?"

Kari'nin cevabı onun göğsünü okşamak oldu. Bu Gage'in beklediği cevap olmalıydı ki, onu kendine çekerek bir kez daha

öptü. Tekrar tekrar öptü.

En sonunda bakışları birbirine kenetlendiğinde, Kari onun gözlerindeki karanlığın yerini neşe dolu parıltıların aldığını gördü.

“Yukarı çıkana kadar beklemeye çalışıyorum,” dedi Gage. “Çok rahat bir yatağım var. Yeterince de prezervatif. Ama oraya gidene kadar ellerimi senden uzak tutabileceğimden emin değilim.”

“Tutman gerektiğini kim söyledi?” Kari birden merdivenlere doğru koşmaya başladı. “Sona kalan kazanan için soyunur.”

Gage de kıkırdayarak onu takip etti. Ama merdivenlerin yarısına geldiklerinde, Kari’yi belinden kavrayarak kucakladı.

“Hey, sen ne yapıyorsun?”

“Kazanacağımı garantiliyorum,” dedi Gage onun kulağına eğilerek. “Çünkü seni soyunurken seyretmek istiyorum.”

Kari onun söylediklerini kavrayamadan merdivenleri bitirdi. “Ben kazandım,” diyerek onu yere indirdi ve ışığı yaktı.

Kari yan gözle ona baktı. Gage’in sözleri onu hem heyecanlandırmış hem de biraz huzursuz etmişti.

“Gage, beni bunu yapıp yapamayacağımı...”

Gage onun elini dudağına götürerek avucunun içini öptü. “Biliyorum. Sadece sana takılıyordum.”

“Emin misin?” Kari endişeli gözlerle ona bakıyordu. “Yani isterim ama...”

Belki de bakire olduğunu ona söylemenin tam zamanıydı. Ama içinden bir ses bunu söylediği takdirde Gage’in duracağını fısıldıyordu ve Kari bunun olmasını istemiyordu.

“Benim için soyunmana gerek yok,” dedi Gage onun yanağını okşayarak. “Bunu daha sonra da yapabiliriz.”

Kari rahatladı. “Daha sonra da yapabileceğimden emin değilim. Ama belki sen benim için yapabilirsin.”

“Anlaştık.”

Gage bir süre ona baktıktan sonra yeniden eğilerek öpmeye başladı. Hem dilinin, hem ellerinin yarattığı büyü neredeyse Kari'nin tüm bedeninin erimesine neden olmuştu. Ayakta durabilmek için ona tutunmak zorunda kaldı.

Öpüşmeye ara vermeden yatak odasına gittiler. Ama bu sırada Gage onun üzerindeki tişörtü çıkartmıştı. Yatak odasında durduklarında Kari sandallarını çıkarttı. Ama Gage'in aklında başka bir giysi parçası vardı.

Uzanarak sutyenini çıkarttı ve bu kez ellerini çıplak göğüslerini kavradı. Bir yandan göğüsleriyle oynarken, bir yandan da boynunu öpücüklere boğuyordu. Kari zevkle inledi.

"Bedeninin her yerine dokunmak istiyorum," diye fısıldadı Gage, onun kulağına. "Sana dokunmak, tadına varmak, nefesinin değişmesini dinlemek istiyorum. Seni tekrar tekrar zevkin kıyılarında dolaştırmak, kendinden geçene kadar seninle sevişmek istiyorum."

Kari onun sözleriyle kendinden geçmişti bile. Ayaklarının altında kalın halıyı hissettiğinde Gage ondan uzaklaşarak, yatağın baş ucundaki ışığı yaktı ve yatağın örtülerini açtı. Sonra yeniden onun yanına döndü.

Ancak bu kez göğüslerine dokunmak yerine yere diz çöktü ve şortunun fermuarını açtı.

Sort, külotla birlikte kolayca çıktı. Birkaç saniye içinde Kari çırılçıplak kalmıştı. Utanmaya fırsat bulamadan Gage onun karnından aşağıya doğru öpmeye başladı.

Kari onun varış noktasını anlayınca gerilir gibi oldu. Başka biri bunu daha önce yapmıştı. Bütün arkadaşları oral seksin muhteşem olduğunu söylemiş olmasına rağmen, Kari bu tecrübeyi biraz utanç verici ve hatta biraz acı verici bulmuştu. Bütün o yalamalar ve ısırıklar içinde kaçma isteği yaratmıştı ve sonucunda kaçmıştı. Ama şimdi bunu ona nasıl söyleyebilirdi ki?

Dikkatini çekebilmek için Gage'in başına dokundu, ama bir şey söylemeye fırsat bulamadı. Çünkü Gage amacına ulaş-

mişti. Ayırmak için parmaklarını kullandıktan sonra onun en hassas yerini yalamaya başladı.

Bu hiç de tahmin ettiği gibi bir şey değildi. O anda Kari'nin bedenini bir ateş yaladı. Başka nasıl tarif edebilirdi ki? Gage'in dilinin her hareketiyle inlemek hatta bağırarak istiyordu. Bedeni daha fazlasına sahip olma isteğiyle kıvranıyordu.

Gage bunu anlamış gibi onu yatağa yatırdı. Kari de hiç utanmadan bacaklarını onun için açtı. Artık tamamen onun insafına kaldığının farkındaydı. Gage kıkırdayarak bir kez daha ona yaklaştı.

Gerçekten de ona nasıl dokunacağını, onu nasıl kendinden geçireceğini çok iyi biliyordu. Kari'nin zevk dolu çığlıklarının odayı doldurması ve hazla sarsılan bedeni bunun en güzel kanıtıydı.

Kari kendine geldiğinde, bunun okuduklarından çok daha muhteşem bir tecrübe olduğunu düşündü. Etrafına bakındığında, Gage'in giysilerini çıkartmak üzere olduğunu gördü.

Onu seyrederken, Gage'in doğru erkek olduğunu bir kez daha anladı. Kafasında en küçük bir soru işareti bile yoktu. Hatta aksine, çok emindi.

Zamanı gelmişti!

Gage, Kari'nin kendisini seyretmesini seyrediyordu. Düşüncelerin arasında dalmış gibiydi. Birden yüzünde bir gülümseme belirdi. “

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu Gage, çekmecedeki kutudan prezervatif alırken.

“Bunu yapmak için çok uzun zamandır beklediğimizi düşünüyordum. Bunun inanılmaz derecede olağanüstü bir tecrübe olduğunu söylemeliyim.”

“Aynı şekilde devam etmesi için elimden geleni yapacağım.”

“Eminim.”

Ama Gage o kadar emin değildi. Kari'yi zevk diyarlarında

dolaştırmak kolay olmuştu. Onun bedenindeki her şeyden, narınlığından tadına kadar her şeyden hoşlanıyordu. Ama onun üzerine çıkıp içine girdiğinde bu farklı bir hikeye olacaktı. Uzun süre dayanamayacağını hissediyordu. Her an patlayabilirdi.

Yatakta onun yanına uzanarak, Kari'nin dümdüz olan karını okşadı. "Biriyle birlikte olmayalı epey uzun zaman oldu. Seninle seviştiğimizi hayal ederek geçirdiğim saatleri de eklersek, başımız belada. Uzun süreli bir performans bekliyorsan, ikinci turu beklemek zorunda kalabilirsin."

Kari bir dirseğinin üzerinde doğrularak onu öptü. "Ne tatlı şeyler söylüyorsun yle. Gerçekten beni hayal mi ettin?"

Gage kıkırdadı. "Arabamda pşerek geçirdiğimiz bütün o geceler boyunca ve ondan sonra... Tabi ki hayal ettim. Senin hayalin bile beni o kadar sertleştiriyordu ki, yryemiyordum."

"Belki de o fantezilerinden birini hayata geçirmenin zamanı gelmiştir."

Kari'nin kelimeleri Gage'in ihtiyaı olan davetiyeydi. Prezervatifi takarak onun bacakları arasındaki yerini aldı. Onun mkemmел bedenine sonra da yüzüne baktı. Kari'nin mavi gözlerinde aynı yoğunlukla ona bakıyordu. yavaşça içine girmeye başladı.

Kari inanılmaz derecede sıcak ve sıkıydı. Bu bileşim kendini kontrol etmekte zorlanacağının işaretiydi. Aklına masasındaki işleri getirmeye çalışarak, kanının hızını azaltmaya çalıştı.

Onun bedenindeki yerini almaya devam ederken sessizce homurdandı. Bu an o kadar güzeldi ki, Kari'den ve ona sahip olmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Kendini kaybetmek istiyordu ki bu an meselesiydi.

Ama ilk seferi biraz daha ağırdan alarak yapmaları daha iyi olacaktı. Kari için de iyi olmasını istiyordu.

O anda, beklenmedik bir engelle karşılaşınca durdu. Bu da neydi?

Yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu düşünme fırsatı bulamadan, Kari'nin kalçalarından tutarak onu kendisine doğru çektiğini hissetti. Aynı anda bedenini yay yaparak davetinin etkisini artırdı.

Buna nasıl karşı koyabilirdi?

Daha büyük bir baskı uygulayarak engeli geçti.

O anda Kari'nin tüm bedeni gerildi ve dudaklarından bir çığlık yükseldi. Ama bu zevk çıığı değildi.

Gage'in kalbi sıkışır gibi oldu.

Kahretsin! Kari bakireydi.

~ ON ALTINCI BÖLÜM ~

GABE kendini çekmeye başladı, ama Kari onun kalçalarından tutarak engel oldu.

“Yapma,” diye fısıldadı. “Durmana gerek yok.”

Gage elli... en azından çok geçerli bir neden söyleyebilirdi. Ama altında hareket eden beden devam etmesi için onu zorluyordu.

“Zaten olan oldu. Çıkman için bir neden yok.”

Doğrusu duymak istediği kelimeler bunlar değildi. Ne yazık ki dönemeyeceği bir noktaya varmıştı. Öyle ya da böyle, bedeni başladığı işi bitirmek üzereydi. Tam çıkmak üzereyken, bedeninden gelen güçlü bir dalgayla sarsılmaya başladı. Beyni geçici bir felce uğradı.

Son dalga geçene kadar Kari'nin bedenindeki yerini korudu, sonra kendini çekerek, onun üzerinden kalktı, hiçbir şey söylemeden banyoya gitti. Yeniden Kari'nin yanına yatarken, bu gün içinde başka sürprizler olmaması için dua ediyordu. Çünkü kalbinin bir sürprizi daha kaldıracabileceğinden emin değildi.

Kari'ye bakmak için döndü. Kari yatağın diğer kenarında yatıyor. Tedirgin gözlerle ona bakıyordu. Gage, bunu daha önce söylemesi gerektiğini, bu kararın bir parçası olmaya hakkı olduğunu, ilk tecrübesinin bu kadar kötü olmaması gerektiğini hatırlatmak istedi. Ama onun yerine yumuşak bir gülümsemeye ona bakıp yanağını okşadı.

"Neden bana söylemek istemedin?"

"Neden bakire olduğumu mu? Neden seni seçtiğimi mi? Neden şimdi olduğumu mu?"

"Hepsi de konuyu açıklamak için iyi bir başlangıç olabilir."

Kari'nin yanakları pembeleşmişti. Belki utandığı için belki de az önceki anların izi olarak. Gage onun şişmiş dudaklarına, yarı kapalı gözlerine baktı. Tatmin olmuş bir kadın gibi görünüyordu. Ama kesinlikle bir bakire gibi görünmüyordu.

Kari omzunu silkerek konuşmaya başladı. "Aramızda böyle bir şeyin yaşanmasını planlamamıştım. Bu kadar uzun süre bakire kalacağımı düşünmemiştim."

"Devam et," dedi Gage, Kari susunca.

"Aslında söylenecek bir şey yok. New York'ta birkaç kişiyle çıktım, ama modellerle birlikte olma takıntısı bulunan erkekler beni korkuttu. Bu yüzden o tip erkeklerden uzak durmaya çalıştım. Fazlasıyla seçici ve tedbirliydim. İşleri ağırdan alıyordum. Bu yüzden erkeklerin çoğu, ben daha onlara bir şans vermeyi düşünmeden bırakıp gittiler."

"Onların kaybı."

Kari gülümsedi. "Ben de kendime hep aynı şeyi söyledim. Aslında arayış içinde olduğum da pek söylenemezdi."

Gage onun açıklamasını tam olarak nasıl değerlendirmesi gerektiğini bilemiyordu. Onun ilk tecrübesi olmadığı için her zaman biraz pişmanlık hissetmişti. Ama ikinci bir şansları olabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Bu neden hâlâ bakire olduğunu açıklıyor. Peki neden

şimdi ve neden ben?"

"İlk tecrübemi hoşlandığım ve saygı duyduğum biriyle yaşamak istedim," dedi Kari bakışlarını yatağa çevirerek. "Bu bulunması düşündüğümünden daha zor bir kombinasyon. Bunu yapacağımızı düşünerek buraya gelmedim, ama bu gece, beni istediğini anladığımda..." Boğazını temizleyerek devam etti. "Sadece yapmak doğru geldi."

Yatakta hiçbir kadın onu bu kadar şaşırtmamıştı. Ne hissettiğinden hâlâ emin değildi. Sadece şaşkıındı.

"Keşke bana söyleseydin. Bilseydim, daha farklı davranırdın."

"Evet, kaçıp giderdin."

Gage sırtarak ona baktı.

Kari de güldü, ama konuşmaya başladığında gülümsemesi silindi. "Bana kızacağımı sandım. Ya da fikrini değiştireceğini. Veya ikisi birden."

Gage onun sıraladığı olasılıkları düşündü. Gerçeği bilseydi, Kari'nin ilk sevgilisi olma sorumluluğunu alma ister miydi?

"Durumu büyütme istemedim," dedi Kari onun aklından geçenleri okumuş gibi. "Kızdın mı?"

"Hayır, ama biraz şaşırdım."

Kari'nin dudaklarında yine bir gülümseme belirdi. "Biliyorum. O anda yüzünü görmeliydin."

Ancak Gage onun gülümsemesine karşılık vermedi. Bunun yerine ona biraz daha yaklaşp Kari'yi kendine doğru çekti. Artık olan olmuştu. Başlangıcı kontrol edememiş olabilirdi, ama bundan sonrasının güzel devam etmesini sağlayacaktı.

"Canımı acıttığım için özür dilerim."

"Çok kısa sürdü. Üstelik gerisi harikaydı."

"Teşekkür ederim."

Hiçbir şey yapamasa bile Kari onun kafasını sorunlarından uzaklaştırmıştı. Şimdi, yatağında, sevişmenin mahmurluğuyla çırılçıplak yatarlarken, hayatındaki diğer sürprizi düşünmek

istemiyordu. Sadece Kari'nin bedenine ve kokusuna odaklanmakta kararlıydı.

"Gitmemi ister misin?" diye sordu Kari birden.

"Nereye?"

"Kendi evime?"

Gage onun sırtını sıvazladıktan sonra elini kalçasına kaydırıldı. "Sen yapmayı istiyorsan, onu yapmanı istiyorum. Geceyi geçirmek istiyor musun?"

"Burada mı?"

"Bu yatakta. Tabi horlamıyorsan. Aksi takdirde misafir odalarından birinde uyumak zorunda kalacaksın."

"Horlayıp horlamadığımı bilmiyorum."

"O zaman öğrenmemizin zamanı gelmiş."

Kari ona, tüm gökyüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle baktıktan sonra üzerini örttü ve başını Gage'in omzuna koydu.

"Gage?"

"Evet."

"Bana muhteşem bir ilk tecrübe yaşattın. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Gage ona sıkıca sarılarak nefesini dinledi. Olaylar kendi kontrolünde gelişmiş olsaydı, belki de bu gece Kari ile yatmak aklından bile geçmeyecekti.

Ama artık olan olmuştu ve işin garibi içinde en küçük bir pişmanlık bile hissetmiyordu.

Kari gecenin ortasında uyandığında, pencereden yansıyan ışığın aydınlatığı odaya baktı. Gage yanında yatıyordu, ama nefesini duyamadığı için onun uyanık olup olmadığını anlayamıyordu.

Bedeni sızlıyordu. Bacaklarının arasında yaşadığı muhteşem cinsel deneyimin etkilerini hâlâ hissedebiliyordu.

Gage'e dönerek onu daha dikkatle incelemeye başladı.

Gage ona kızabilirdi. Sonuçta nasıl bir işin içine girdiğine dair en küçük bir uyarıda bile bulunmamıştı. Kızmak bir yana Gage o kadar tatlı ve esprili davranmıştı ki, Kari'ye kendini çok iyi hissettirmişti. Sadece seks yaptıkları için değil... bunun için onu seçtiği için de.

Ne kadar akıllıca bir seçim yaptığını şimdi daha iyi idrak edebiliyordu. Gage ile birlikte olmanın doğru olacağını hissetmişti. Ama yine de sevişmenin sonucunda bir utanç duymaktan korkmuştu. Oysa Gage her şeyin hem çok heyecanlı ve hem de doğal bir süreç içinde ilerlemesini sağlamıştı.

"Neden uyumuyorsun?" diye sordu Gage birden.

Kari şaşkınlıkla irkildi. "Uyumadığımı nereden anladın?"

"Düşündüğünü duyabiliyorum."

Kari kahkahayla güldü. "Tamam. Peki sen neden uyumuyorsun?"

"Kafamda çok fazla şey var."

"Ah, Gage." Elini onun göğsüne koydu. "Keşke yardım edebilsem."

"Keşke. Ama bunları kendi başıma halletmem gerek."

Ses tonundan bunun mümkün olduğuna inanmıyormuş gibi bir hali vardı. Kari ortada halledilecek bir şey olmadığını, sadece annesinin açıklamalarını öylece kabul etmesinin yeterli olacağını söylemek istedi. ama Gage'in bu öneriye sıcak bakmayacağını hissedebiliyordu.

"Konuşmak ister misin?"

"Hayır, ama teklif ettiğin için teşekkürler."

"Masaj yapmamı ister misin?"

"Hayır."

"Ya ahlaksızca konuşmamı?"

Gage ona döndüğünde yüzünde bir gülümseme oynayıyordu. "Benim başka bir teklifim var. Hadi arkanı dön."

Kari onun söylediğini yaparak, sırtını Gage'e yaklaştırdı.

Gage de ona yaklaştı. Bedniyle onun bedenini kaşık gibi sardı. Kari, bedenine değen sert kasları hissedebiliyordu. Gage bir kolunu onun beline sardı.

“Hadi, artık uyu, Kari,” diye fısıldadı. “Tatlı rüyalar.”

“Sana da.”

Karinin söyleyecek daha çok şeyi vardı ama birden konuşmak çok zor geldi. Her şey ağırlaştı. Odaya giren ışık yavaş yavaş söndü. Sonrasında hiçbir şey hatırlamadı.

~ ON YEDİNCİ BÖLÜM ~

KARİ gün ağardığında uyandığında yatak boştu ve aşağıdan kahve kokusu geliyordu. Çıplaktı ve Gage'in yatağındaydı.

Aklına aynı andan bir sürü düşünce üşüştü. İlki, gece boyunca bir erkeğin yatağında çıplak yatmakta bir sakınca yoktu, ama gündüz her şey farklı görünüyordu. İkinci olarak, kendi evinin kapısını bile kapatmadan buraya geldiği oldu. Neyse ki bu Possum Landing için o kadar önemli değildi. Üçüncü olarak da...

O sırada Gage elinde kahve fincanlarının olduğu bir tepsiyle içeri girince üçüncü şey aklından uçup gitti.

Belki de Gage'in üzerindeki kot yüzündendi. İçinde hiçbir şey olmadığı belli olan kot...

Kari çarşafı üzerine çekerek oturdu ve onun çıplak göğsüne baktı. Onun yanık, kaslı ve güçlü göğsüne bakmaya devam ederse bayılmasının an meselesi olacağını farkındaydı.

Bakışlarını Gage'in yüzüne çevirdi. Günlük sakalları onu daha çekici hale getirmişti. Bu haliyle tehlikeli, seksi ve enfes görünüyordu.

Gage gülümseyerek ona baktı. “Nasıl uyudun?”

“Tahminimden daha iyi. Daha önce biriyle birlikte hiç uyumamıştım.”

Gage’in gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “Bakirelere has bir durum olmalı.”

“Olabilir.”

Gage ona kahvesini verdikten sonra yatağın kenarına oturdu. “Sen iyi misin?”

Kari birden utanarak bakışlarını elindeki kahveye çevirdi. “Evet. İyiyim. Harikayım.”

“Kari?”

Kari ona baktı. “İyiyim,” diye tekrarladı. “Ya sen iyi misin?”

“Evet. Gerçi hâlâ biraz şoktayım. Ama sen pişman değilsen, ben de pişman değilim.”

Kari birden rahatladı. “Tabi ki pişman değilim. Sana söylemem gerektiğini kabul ediyorum. Ama çok garip bir şeyle karşılaşmış gibi davranacağını biliyordum. Bu yüzden söylemediğim için üzgün değilim.”

“Sana hak veriyorum. Ama bundan sonra başka sır yok, tamam mı?”

Kari gülümsedi. “Bu benim en büyük sırrımdı.”

Gage başını salladı. “Duş almak ister misin?”

“Evet.” Kari elindeki fincanı baş ucuna koydu. “Önce ben gireceğim... Yoksa sen mi girmek istersin?”

Gage’in hiçbir şey söylemeden baktığını fark edince bütün yüzünü ateş bastı. Ne demek istediğini anca fark edebilmişti. “Ah... Birlikte mi demek istedin?”

“Hı-hı. İki kişiye rahat rahat yetecek büyüklükte bir küvetim var.”

“Oh!” Aman Tanrım!

Dün akşam yaşananların ardından yaşanabilecekleri düşününce içine bir ateş bastı. Gage yaptığı işte gerçekten çok iyi-

di.

“Tabi,” dedi hissettiğinden daha cesur bir sesle. Üzerindeki çarşafı fırlatıp banyoya yöneldi. “Bana hazırlanmam için beş dakika ver.”

“Tamam.”

Kari banyoya gidip, kapıyı arkasından kapatırken, Gage’in kıkırdadığını duyabiliyordu.

~ ON SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

EN SON yaşadıkları sevişmenin etkisini üzerinden atamayan Kari güçlükle giyinerek, kahvaltı yapmak için Gage'in peşinden aşağıya mutfığa indi.

Duygularını kontrol edebiliyor gibiydi, ama hâlâ yaşadığı tecrübenin heyecanı içindeydi.

Gage yumurta ve sosis çıkartırken, Kari de tost yapmak üzere ekmeği çıkarttı. Ama bu arada yaşadıkları an be an gözlerinin önüne geliyor, bir kez daha nefesinin kesilmesine kalbinin hoplamasına neden oluyordu. Gage hem yatakta hem de yatak dışında nasıl güzel vakit geçirileceğini iyi bilen biriydi.

"Yağda yumurta sana da uyar mı?"

"Mükemmel olur."

Kari sofrayı hazırlarken, Gage de yemeği hazırladı. Çok geçmeden yumurtanın ve sosisin kokusu mutfığı sardı.

Kari kahveleri doldurdu, hazırladığı tostı tabaklara koydu. Aynı anda Gage de sosisleri ve yumurtaları getirdi. Karşılıklı oturarak, sanki her gün yaptıkları olağan bir şcymış gibi kahvaltılarını ettiler.

Kari aralarında doğan bu uyumlu ve huzurlu ortamdan çok keyif aldı. Başka bir erkeğin yanında kendini bu kadar rahat hissedebileceğini hiç sanmıyordu.

Düşüncelerini Gage ile paylaşmak için başını kaldırdığında, onu görmeyen gözlerle kendisine bakarken buldu. Ancak gözlerindeki bakış sevişmelerinden başka bir şey düşündüğünü söylüyordu. Dün gece öğrendiklerini hatırladığı belliydi. Kari onun için üzüldü.

İçini çekti.

“Ne?” Gage’in dikkati ona yönelmişti.

“Keşke kendini daha hissetmeni sağlayacak büyümlü kelimeler söyleyebilseydim.”

“Bu mümkün değil.”

“Biliyorum.”

Gage için her şey değişmişti. Bir anda dünyasıyla, geçmişiyle olan bütün bağını kaybetmişti. Oysa hep Reynoldsların Possum Landing’te yaşayan beşinci nesli olmakla gurur duyardı. O babasının oğluydu. O...

Kari’nin kaşları çatıldı. “Gage, artık Ralph Reynolds ile biyolojik bir bağın olmadığını anlıyorum. Ama bu onun senin baban olmadığı anlamına gelmez.”

“O benim babam değil.”

“Sadece biyolojik olarak. Ama ya kalbinde... O hâlâ doğduğundan itibaren seni seven adam. Seni tutan, sana birçok şey öğreten, sana destek olan adam. Oynadığın bütün futbol ve beysbol maçlarına gelen, sana balık tutmayı. Araba kullanmayı öğreten adam. Bütün bunlar bir babanın yaptığı şeyler.”

“Beni nasıl sevebildi? Karısı onu aldatıp üstene bir de o adamdan hamile kaldı. Ben başka bir adamın çocuğuyum.”

Kari’nin buna verecek bir cevabı yoktu, ama bir şeyden emindi. “Sizi birlikte gören herkes, onun sana olan duygularının ne boyutta olduğunu hemen anlardı. Ben babanın seni ne kadar çok sevdiğine defalarca tanık oldum. Onun sana olan

sevgisi bütün yüzünden okunuyordu. Bundan şüphe edemezsin.”

Gage ona inanıp inanmamakta kararsızmış gibi omzunu silkti. Kari ona bu gerçeği nasıl göstereceğini bilemiyordu. Belki zamanla Gage geçmişe bakıp babasının ona olan davranışlarını yorumlayabilecekti. Ancak çocuğunu seven bir baba böyle davranırdı.

Ama şimdi ona baskı yapmanın sırası değildi. Bu yüzden Kari konuyu değiştirmeye karar verdi. Kahvaltılarını bitirene kadar büyükannesinin evinde yapılacak değişiklikler hakkında konuştular. Kapı çaldığında son fincan kahvelerini içiyorlardı.

Gage yerinden kalkmak için bir hamle yapmayınca Kari sordu. “Kapıya benim bakmamı ister misin?”

İkisi de kimin geldiğini biliyordu. Edie, oğlunun ne zaman işe gitmesi gerektiğini biliyordu. Kari saate göz attığında Gage’in polis merkezine gitmek için bir saatten fazla zamanı olduğunu gördü.

Çaydanlığı bırakarak, kapıyı açmaya gitti. Ama birden sabahın bu erken saatinde Gage’in evine olmasının hiç normal olmadığı aklına geldi. Acaba Edie ne düşünecekti? Sonra kendine, dün akşam yaşananlardan sonra, Gage’in kiminle uyuduğunun annesinin en son düşüneceği şey olacağını hatırlattı. Kapıyı açtı.

“Merhaba, Edie,” dedi yaşı kadını içeriye alırken. Edie sanki birden yaşlanmış, bütün hayatı elinden alınmış gibi görünüyordu.

Edie güçlükle yutkundu. Hiçbir şey söylemedi. Kari’yi gördüğüne şaşırmış görünmüyordu. Eve girdi, ama salona geçmeden durdu.

“O nasıl?”

“İyi. Biraz şaşkın ve öfkeli.”

“Normal.”

Edie’nin üzerinde kot pantolon ve bol bir tişört vardı. Göz-

leri endişe doluydu.

“Mutfakta,” dedi Kari en sonunda. “Kahve yapıyordum. Sen de ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Edie, Kari’yi oğlunun evinde kahve yaparken bulduğuna da şaşırılmış görünmüyordu. Bir şey düşünecek durumda olmadığı belliydi.

Kari içgüdüsel olarak yaşlı kadının koluna dokundu. “Üstesinden gelecek. Sadece biraz zamana ihtiyacı var.”

“Biliyorum.”

Edie’nin gözleri yaşlarla doldu. Gözlerin kırıştırtarak yaşları uzaklaştırdı ve Kari’nin peşinden mutfağa gitti.

Gage lavabonun önünde durmuş bir yandan tabakları temizliyor, bir yanda da bulaşıkları makineye yerleştiriyordu. Ayak seslerini duyduğu halde dönmedi.

Harika... Demek durumu herkes için daha da zorlaştırmakta kararlıydı.

“Gage, annen geldi.”

“G-Gage?” Edie’nin sesi titriyordu.

Gage son tabağı da makineye koyduktan sonra dönerek ona baktı. O anda Kari’nin nefesi kesildi.

Gage’in yüzü mermerden yontulmuş kadar sertti. İnanılmaz derecede öfkeli ve ulaşılmaz görünüyordu. Kari, olan bitenle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, güvenli Bir yere kaçma isteği duymuştu. Edie’nin nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordu.

“İkinizin konuşmaya ihtiyacı var,” dedi nazikçe. “Bu aile içi, özel bir konu. Ben eve gideyim.”

Gage yan gözle ona baktı. “İstersen kalabilirsin. Zaten benim bildiğim kadarını sen de biliyorsun.”

Kari huzursuzca kıpırdandı. “Biliyorum, ama annen belki dışarıdan birinin varlığı olmadan daha rahat konuşur.”

Edie içini çekti. “Hayır, Kari. İstiyorsan kalmalısın. Hem

Gage'in bir arkadaşına ihtiyacı olabilir."

Kari kısa bir tereddüttün ardından başını salladı. Gage ile ilişkisini nasıl tanımlayacağından emin değildi, *ama arkadaş* bütün durumlar için uygun bir tanımlamaydı. Az önce temizlediği masayı gösterdikten sonra tezgâhın yanına giderek taze kahve hazırladı. Gage de tabaklarla işini bitirip masaya oturdu. Ama ikisi de Kari yanlarına gelene kadar konuşmadılar.

Kari'nin bakışları sessizce karşılıklı oturan anne oğul arasında gidip geliyordu. Edie çantasından bir mendil çıkartarak, avucuna aldı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye söze başladı. "Babanı aldattığımı düşünüyorsun. Sanırım teknik olarak bu doğru, ama gerçeğin tamamı değil." Bakışlarını oğlunun yüzüne çevirdi. "Ben babanı tüm kalbimle sevdim. Onunla karşılaştığımız ilk anda âşık oldum ve aşkım hiçbir zaman bitmedi."

"Öyleyse ben neden başka birinin oğluyum?"

Edie irkilmesine rağmen bakışlarını oğlundan ayırmadı. "Evlenmemizden bir yıl sonra sorun başladı. Büyük bir ailemizin olmasını istiyorduk ve evlendiğimiz günden itibaren bunun için çalışıyorduk. Hiçbir şey olmayınca doktora gittik. Ve çocuk sahibi olamayacağımızı öğrendik."

~ ON DOKUZUNCU BÖLÜM ~

ÇOCUK sahibi olamamak mı?

“Ama sizin iki çocuğunuz var,” dedi Kari dilini tutamayarak. Ama sonra dudaklarını ısırarak sustu. “Özür dilerim.”

Gage onu şaşırtarak, masanın üzerinden uzanıp, elini tuttu. “Sorun değil.” Kari minnetle gülümsemesini başını sallayarak kabul ettikten sonra dikkatini annesine yöneltti. “Yani Quinn ile benim evlatlık olduğumuzu mu söylüyorsun?”

Edie başını salladı. “Hayır. Biz... Çok zordu. Otuz yıl önce kısır çiftler için çok fazla olanak yoktu. İkimiz de test yaptık ve sonucunda Ralph’ın çocuğu olamayacağını öğrendik. Spermlerinde bir sorun vardı.”

“Sen de gidip bir ilişkiye mi girdin?”

Gage’in öfkesi bütün odaya yayılmıştı. Edie irkilerek başını çevirdi. Ama Kari yaşlı kadının gözlerindeki yaşları görmüş-tü.

Hafifçe Gage’in elini sıktı. “Dinlemen gerek. yaptıkları için kızmaya hakkın var, ama önce onun anlatmasına izin ver.”

Gage’in çenesi kasıldı. Ama Kari’nin elini bırakmadı. Kar-

şı da çıkmadı. Yavaşça başını sallayarak annesine devam etmesini söyledi.

Edie, Kari ile Gage'e baktıktan sonra devam etti. "Söylediğim gibi o zamanlar fazla bir seçenek yoktu. Babanın... Yani bizim fazla paramız da yoktu. Farklı tedavi yöntemleri üzerine tartıştık, evlat edinmeyi konuştuk. Benim içi bir sorun yoktu, ama baban evlat edinmeye sıcak bakmadı. Ona göre, kim olduğunu, nereden, kimlerden geldiğini bilmediğimiz bir çocuk almak riskti. Bu tip şeylerin onun için ne kadar önemli olduğunu bilirsin."

Gage sertçe başını salladı.

Kari onların her ikisi için de ayrı ayrı üzülmüyordu. Bu durum hiç kolay değildi. Onların acılarını hissedebiliyor, aralarındaki soğukluğu anlayabiliyordu. Aile, kalıtım ve miras Gage'in babası için de Gage için de çok önemliydi. Peki şimdi Gage'in elinde ne kalmıştı? Kimlerden geliyordu? Kime aitti?

"Sürekli olarak benim kendi çocuğuma sahip olmamı istediğini söylüyordu. Kavga ettik, tartıştık, birbirimize bağırdık. Öyle bir noktaya geldik ki, beni terk etmekle tehdit etti. Ona gitmemesi için yalvardım. Sonunda bir fikirle geldi. Ona benzeyen birini bulup hamile kalacaktım."

Gage duyduklarına inanamıyordu. "Yani bana bunun onun fikri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bunu ispat edemem," diye mırıldandı Edie. "Ama sana, bunun dışında hiç yalan söylemedim."

Kari'nin nefesi tutulmuştu. Edie'ye inanıyordu. Kadının bakışlarındaki ıstırap gerçektir. Ama Gage yine de tereddüt ediyordu.

"Devam et," dedi annesinin söylediklerini kabul edip etmemeye karar veremeyerek.

Edie kısa bir duraksamanın ardından ekledi. "Bu konuda da çok kavga ettik, ama sonunda kabul ettim. Buralardan birinin beni tanıma riskini ortadan kaldırmak için Dallas'a gittim.

Kimsenin gerçeği öğrenmesini istemiyorduk. Orada bir kongre vardı. Ralph gazetelerde bunu okumuş ve düşündüğümüz şey için mükemmel bir yer olduğunu düşünmüştü.

“Kongreye katılanların hepsi polis gücündendi. Bir çeşit şeriflerin toplandığı bir kongreydi. Senin biyolojik baban, Earl Haynes, şerifi.”

Kari ifadesiz olmaya çalıştı. Ama bunu başarabildiğinden şüpheliydi. İsteksizce bakışlarını Gage’in göğsündeki yıldıza çevirdi. Bütün hayatı boyunca şerif olmak istemişti.

Elini tutan parmakların kasıldığını fark etti.

“Onunla orada mı karşılaştınız?” diye sordu buz gibi bir sesle.

“Evet. Onunla ilk gün karşılaştım. Uzun boylu, esmer ve çekici biriydi. Birbirimizle tanıştık. Önceleri ileri gidebileceğimi düşünmedim, ama bunu yapmak zorunda olduğumu hissettim. Birkaç gün sonra ise Earl’e karşı, hiç düşünmediğim bir şekilde yakınlık duymaya başladım.”

“Ona âşık mı oldun?”

“Belki. Bilmiyorum. Daha önce Ralph’dan başka biriyle olmamıştım. Earl ona benziyordu, ama çok da farklıydı. Heyecan vericiydi. Dünyayı gezip görmüş, bir sürü kadınla birlikte olmuştu. Hem zaten kalbimin bir parçasını vermeden böyle mahrem bir ilişki kuramazdım.”

Yaşlar gözlerinde birikmeye başlamıştı. Elindeki mendille yaşları sildi. “Çok şaşkındım. Aynı zamanda utanıyordu. Eve dönmek istedim, ama yapamadım. Earl onunla birlikte California’ya gitmemi istedi, onu da yapamadım. Çünkü Ralph’a ait olduğumu biliyordum. Bu yüzden de evime geldim.”

Gage elini Kari’nin elinden çekerek hışımla ayağa kalktı. “Sen kendini ne sanıyorsun? Buraya gelmiş. Sadece hamile kalmak istediğin için değil aynı zamanda âşık olduğun için de biriyle yattığını anlatıyor, sonra da babamı çok sevdiğini onu sevmekten hiç vazgeçmediğini söylüyorsun.”

“Doğru,” dedi Edie, oğluna yalvaran gözlerle bakarak. “Babamı çok sevdim. Earl benim için önemli olan şeylerden uzaklaşmamı sağlayan, kafamı dağıtan biriydi. Olanlardan ya da hissettiklerimden gurur duyduğumu mu sanıyorsun? Bunu sana söylemek istemedim, ama yapmak zorundaydım, Gage. Neden böyle yaptığımızı anlamın için içinde bulunduğumuz şartları da anlamın gerek.”

Gage tezgahın yanına giderek, masaya sırtını döndü. Hiçbir şey söylemeyince Edie devam etti.

“Eve geri döndüğümde hamile olduğumu fark ettim. Ralph neler yaşandığına dair hiçbir şey söylemedi. Ne bir şey sordu ne de beni suçladı. Sen doğduğunda da her baba gibi çok gururlandı. Seni tüm kalbiyle sevdi.”

Gage görünür şekilde gerilmişti, ama konuşmadı. Edie, Kari’ye baktığında onun güven veren gülümsemesiyle biraz olsun güç buldu.

“Ralph’a benziyor olman da babanı ayrıca memnun etmişti.” Edie güçlükle yutkundu. “Her şey mükemmeldi. Senin gibi çok dünyalar tatlısı bir oğlumuz vardı, birlikteydik. Ama unutamıyordum. Earl’a karşı duygularımın, Ralph’dan başka bir erkekle çıkmış olmanın verdiği heyecanla kafamda büyüttüğüm çocukça bir fantezi olup olmadığını bilmiyordum. Âşık olduğumu sanarak, sen üç aylıkken Dallas’a bir kez daha gittim.”

Gage yüksek sesle küfür etti. “Yani onu bir kez daha gördün, öyle mi?”

Edie başını salladı. “Kendime engel olamadım. Ralph’a bir şey söylemedim. Seni anneme bırakıp bir geceliğine Dallas’a gittim.” Derin bir iç geçirdi. “Ve dersimi aldım. Delice âşık olmakla gerçek sevgi arasındaki farkı ve kimin daha iyi biri olduğunu gördüm. Eve geri döndüm, ama bazı şeyler için çok geçti.”

Gage masanın yanına gelerek, ellerini sandalyenin arkasına koydu. “Quinn,” diye inledi.

Edie başını salladı. "Ralph beni anlamadı. Çok öfkeliydi ve çok yaralanmıştı. Neredeyse boşanıyorduk. Ama onu hâlâ çok seviyordum. Beni affetmesi için yalvardım. Sonunda beni affetti. Ama sonra hamile olduğumu anladığımızda bunu hiç iyi karşılamadı."

Gage omuzlarını dikleştirdi. "Quinn'den bu kadar çok nefret etmesi hiç şaşırtıcı değil. Kardeşimin varlığı ona senin ihanetini hatırlıyordu."

Edie'nin gözleri yine yaşlarla doldu. "Onu aksine hiç inandırmadım. Quinn için her şeyi düzeltmek için elimden geleni yaptım, ama babanın onu sevmesini sağlayamadım."

Gage annesine bakıyordu

Kendisine hayat veren bu kadını tanıyamıyordu.

Karşısında sanki geçmişin sırlarını açıklayan bir yabancı oturuyordu.

Öfkeden bağırarak, bir şeyleri duvara fırlatmak, kırmak istiyordu. Zamanı geriye çevirip kendisine söylenen her şeyi unutmak istiyordu.

"Yalan söylediniz. İkiniz de..." Annesi ve babası ona yalan söylemişti. Gerçi artık Ralph onun babası değildi. Aralarında hiçbir ilişki yoktu.

Aklından geçenleri her zaman bilen annesi, dikkatle ona bakıyordu. "Ne olursa olsun, Ralph senin baban. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Onunla bir geçmişiniz var."

Gage başını salladı. Bir gün için bu kadarı yeterliydi. "İşe gitmem gerek."

Annesi yüzünü sildi. "Daha fazlası da var, Gage. Bilmen gereken başka şeyler de var."

Daha başka ne olabileceğini tahmin edemiyordu. "Şimdi olmaz."

"Peki, ne zaman?"

"Bilmiyorum."

"Kısa bir süre içinde olması gerek."

Gage nedenini sormak istedi. Onun arzusunu geri çevirmek istedi. Ama bunu yapmak yerine başını salladı.

Edie yavaşça ayağa kalktı. Bir gecede yaşlanmış gibiydi. Kapıdan çıkmak üzereyken, sanki başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi duraksadı. Sonra dönerek gitti.

Gage bir süre pencereden güneşli sabaha baktı. Gökyüzü pırıl pırıldı. Sıcaklık şimdiden kendini hissettiriyordu. Kari'nin arkasına geldiğini duydu.

Kari elini onun sırtına koyarak sıvazladı. "Gage..."

Gage hareket etmedi. "Başka ne söyleyebilir ki? Nasıl bir bomba daha patlatabilir?"

"Bilmiyorum."

"Başka bir şey duymak istemiyorum. Onunla tekrar konuşmak istemiyorum."

Kari içini çekti. "Senin için büyük bir şok olduğunu biliyorum, ama zamanla sen de göreceksin..."

Gage hışımla ona döndü. "Neyi göreceğim? Hayatımdaki her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu mu? Bunu görmek istemiyorum. Annemin hiç tanımadığı bir adamdan hamile kalmasının ya da onunla birlikte olmaktan çok hoşlandığı için bir sene sonra yine o adamı görmeye gitmesinin nedenini mi? Bunu da görmek istemiyorum. Babamın kardeşimden neden nefret ettiğini de görmek istemiyorum. Bütün bunların gerçek olduğunu da..."

"Senin hayatında bunlardan daha fazlası var."

"Öyle mi? Ne gibi? Ben gerçekten Reynolds ailesinin bir parçası mıyım? Ralph gerçekten benim babam mı?"

"Tabi ki öyle. Otuz yıl önce olanlar için çok öfkeliyim. Ama bu geçmişte yaşanan olaylar. Yeni bir şey değil. Sadece sen yeni öğrendin. Hiçbir şey değişmedi ki. Her zamanki gibi anneni seviyorsun. Her şeye rağmen bunun değişmeyeceğini biliyorum. Ben sadece ikinizin de zamana ihtiyacınız olduğunu söylüyorum. Bu süre içinde de pişman olacağınız şeyler söy-

lememek için çok dikkatli olmanız gerektiğini hatırlatıyorum.”

“Pişman olması gereken kişi o.”

“Kocasını incittiği için çok pişman olduğuna eminim. Ama sana ya da Quinn’e sahip olduğu için bir saniye bile pişman olduğunu sanmıyorum.”

Gage buna itiraz edemeyecekti. Ama mantıklı davranacak durumda değildi.

“Bu öğütün senden gelmesi ilginç. Son duyduğumda, ailenin sana yaptıklarını bu kadar çabuk affedecek gibi konuşmuyordun.”

Gage hiç düşünmeden konuşmuştu. Kari gözlerini yere indirip bir adım geriledi. Ama Gage kendini haklı çıkmış gururlu biri gibi değil, alçak biri gibi hissetti.

“Özür dilerim,” dedi hemen. “Böyle söylememeliydim.”

“Hayır, haklısın. Gerçi durumun senden biraz farklı. Ama sana öğüt verecek durumda olmadığım konusunda haklısın.”

Gage kollarını açınca, Kari onun kucağına sığındı. “Bundan nefret ediyorum,” diye mırıldandı Gage. “Bilgilerden, so-rulardan, her şeyin değişmesinden...”

“Biliyorum.”

“Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Ben olduğum kişi değilim.”

“Tabi ki öylesin. Dün neysen bu gün de aynı adamsın.”

Hayır, değildi. Kari değişiklikleri göremiyor olabilirdi, ama Gage o değişiklikleri biliyordu.

“Artık buraya ait değilim.”

Kari başını kaldırarak onun gözlerinin içine baktı. “Possum Landing hâlâ senin evin. Buradan gidip dünyayı görmek isteyen benim. Sen ise dünyayı gördükten sonra yine buraya, evine dönmek istedin.”

“Ev mi. Artık burada bir hikayem, bir geçmişim yok.”

“Çok üzgünüm.”

“Ben de.”

Gage onu bırakarak saatine baktı. “Artık merkeze gitmem gerek. Akşama buralarda mısın?”

“Evet.”

“Uğrayabilir miyim?”

“Tabi ki.”

Zitap Gizemli - Carama Zirdost

~ YİRMİNCİ BÖLÜM ~

GAGE bütün sabahı, komşu kasabadaki sarhoş iki delikanlının neden olduğu sorunlarla ilgilenerek geçirdi. Ailelerini çocukları konusunda uyardı.

İşini bitirip ofisine girdiğinde, arkasından kapısını kapattı. Birkaç görevlinin merakla kendisine baktığının farkındaydı. Genellikle kapısını kapatmaz, hatta ofisinde neredeyse hiç zaman geçirmezdi. Belki de bugün işe hiç gelmemeliydi.

Telefona uzanıp ezberindeki bir numarayı çevirdi. Kendisinden istenen bilgileri verdikten sonra karşısına çıkan operatöre kardeşiyle görüşmek istediğini bildirdi. Operatör onun izni olup olmadığını kontrol ettikten sonra mesajı aldı.

Gage kısaca kimseye bir şey oyladığını, ama bir aile meselesi için onunla en yakın zamanda görüşmesi gerektiğini söyleyen mesajı bıraktı.

Onun ne zaman bu mesajı alacağını sorma zahmetine katlanmadı. Quinn'in haftalar, hatta aylar sonra ona geri dönebileceğini biliyordu. Kim bilir belki yarın bile arayabilirdi.

Teşekkür edip telefonu kapattı. Arkasına yaslandı ve etrafa

bakındı. Ama koşturan, çalışan, konuşan insanlar yerine geçmi-
şini gördü. Possum Landing'te büyüdüğü yıllar gözlerinin
önünden geçti. Kendini hep buraya ait hissetmişti. Ama artık
hiçbir şeyden emin değildi. Kimliği elinden alınmıştı. Bütün
olanların tek iyi tarafı kardeşi için artık bir açıklama bulabilmiş
olmasıydı.

Babasının Quinn'in hayatını neden cehenneme çevirdiğini
bir türlü anlayamamıştı. Babasının gözünde Gage her şeyi doğ-
ru, Quinn ise her şeyi yanlış yapıyordu. Ralph küçük oğlunun
spordaki yetenekleriyle ya da okulda aldığı başarılarla hiç ilgi-
lenmemişti. Sadece Gage ile aynı takımda oldukları zamanlar-
da Quinn'in maçlarına gelmişti. Quinn lise ikinci sınıfta beys-
bol takımına seçildiğinde tek kelime bile etmemişti. Quinn ev-
de varlığıyla yokluğu bir olan bir hayalet gibiydi. Şimdi de
hayatını bir şeytan gibi yaşıyordu. Bütün bu acılar ne içindi?
Koskoca bir yalan için mi?

Sandalyesini döndürerek bilgisayara baktı.

Yalanlar... Yalanlar... Yalanlar...

Peki gerçek neydi?

Bunu bulmanın tek bir yolu vardı. Güvenlik kuvvetlerine
özel arama motoruna bir isim yazdı.

Earl Haynes.

Eski klima çatı katını serinletmeye yetmiyordu.

Kari, Gage'i hatırlamadan boya yapamadığından çatı katını
temizlemeye karar vermişti. Bütün pencereleri açmış, vantilatö-
rü çalıştırmış olmasına rağmen hâlâ çok sıcaktı.

Kutuların arasına oturarak içindekilere bakmaya başladı.
Büyükannesi hiçbir şeyi atmamış, saklamıştı. Giysiler, şapka-
lar, ayakkabılar, resimler, gazeteler, dergiler, battaniyeler, lam-
balar... Kari, eski, kırık dökük lamba koleksiyonuna bakarken
başını salladı. Bazıları çok güzeldi ve tamir edilmeye değerdi.

Ama bazıları çok çirkindi. Yıllar önce atılması gerekirdi.

Ama atmak büyükannesinin yapacağı bir şey değildi.

Yeni bir kutuyu açtığında, içinde eski bir kürk, başka bir kutuda ise büyük ihtimalle ona ait olan bebek giysileri buldu. Hatta amigo üniformasını ve mezuniyet balosu için hazırlanmış elbisesini bile buldu.

Bu mezuniyet elbisesini hiç giymemişti ama belki yüzlerce kez denemişti.

O baloya Gage ile gideceği için ne kadar heyecanlı olduğunu dün gibi hatırlıyordu. Sonuçta diğer kızlar okuldan ya da üniversiteden çocuklarla birlikte gidecekken, kendisi bir erkekle o baloya katılacaktı.

Ama bu hiç gerçekleşmemişti.

Gece boyunca dans etmek yerine, Kari New York'a giden bir otobüse binmiş; bütün gece gülmek yerine yol boyunca ağlamıştı. Durumla başa çıkamamış ve bundan utandığı için ayrılmak o sırada yapılacak en doğru şey gibi gelmişti.

"Gençlik," dedi kendi kendine mırıldanarak.

Eğer Gage'e âşık olacak kadar olgun olsaydı ona gideceğini söyleyecek kadar da olgun davranırdı, öyle değil mi?

Elbiseyi bir kenara koyarak aşağıya indi. Gage'i aramak ve iyi olup olmadığını sormak istiyordu. Hatta merkeze gidip onu görmek istiyordu. Ama yapamazdı. Bugün yapamazdı.

Dün olsa bunlar bir sorun değildi. Ama bugün Gage onun davranışını yanlış anlayabilirdi. Çünkü bugün her şey değişmişti.

Gage, dün akşam yaşadıkları yüzünden ona baskı yaptığını düşünebilirdi. Seviştikleri adama kalplerini veren şu yapışkan kadınlardan biri gibi görünmek istemiyordu. Öyle biri değildi.

Gage ile konuşmak istemesinin yaşadıklarıyla bir ilgisi yoktu. Öğrendiği gerçekler yüzünden onunla konuşmak istiyordu. Sonuçta iyi bir arkadaş olarak ona destek olmalıydı.

Telefon çalınca düşünceleri bölündü. Hemen büyük anne-

sinin yatak odasındaki telefona koşturdu.

“Alo?” dedi nefes nefese.

Gage aramıştı! O aramıştı!

“Bayan Asbury?” Karşı taraftan soğuk bir kadın sesi geldi.

Kari kalbinin sıkıştığını hissetti. “Evet.”

“Ben Bayan Wilson. İş başvurunuzla ilgili olarak sizi arıyorum. Müsait misiniz?”

“Tabi.” Kari yatağın kenarına oturarak, nefesini düzenlemeye çalıştı.

On beş dakika sonda gelecek hafta için bir programı oluşmuştu. Görünüşe göre kolaylıkla iş bulacaktı. Abilene’de, Dallas’ta ya da Texas’ın başka bir şehrinde.

Ama Possum Landing’te değil.

Kari bu düşüncenin nedene aklına geldiğini bilmiyordu, ama nedense hiç hoşuna gitmedi. Buraya geçici bir süre için geldiğini kendine hatırlattı. Evi satacak hale getirecek kadar düzeltmek için gelmişti, biriyle ilişkiye girmek için değil. Gage için burada değildi.

Daha ikna edici olur umuduyla, bunu kendi kendine tekrar etti.

Ama ne yazık ki, ne kadar çok söylerse söylesin gerçeği değiştiremezdi.

Kendine yalan söylediğini biliyordu.

~ YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM ~

SAAT altıyı biraz geçe Gage, Kari'nin kapısına geldi.

Aslında kendi evinden buraya gelene kadar geleceğinden emin değildi. Onlarca kez eli telefona uzanmış, acil bir işi çıktığı bahanesiyle buluşmalarını iptal etmek istemişti. Ya da ne yapacağına karar verebilmek için biraz tek başına kalmaya ihtiyacı olduğunu da söyleyebilirdi. Sonuçta bu Kari'nin sorunu değildi. Dahil olmasına da iç gerek yoktu.

Ancak ne zaman telefonu kaldırsa, yeniden geri koymuştu. Belki gerçekten de geceyi tek başına düşünerek geçirmeliydi. Ama yapamadı. Henüz yalnız kalmaya hazır değildi. Yirmi dört saat içinde Kari'ye ihtiyaç duyan bir adam haline gelmişti.

Onu görmeye, onunla birlikte olmaya, onun sesini duymaya, kollarının arasında tutmaya ihtiyacı vardı.

Bu ihtiyacın ne anlama geldiğini bilmiyordu. Anlamını bilse de bundan hoşlanacağından emin değildi. Ama yine de böyle bir ihtiyacı olduğunu kabul ediyordu.

Kari, geçmişinin bir parçasıydı. Nostaljik konuşmalardan ya da yatakta yaşanacak tatlı maceralardan fazlasını beklemek

bir hataydı. Hatta hatadan çok daha fazlası... Ona daha önce bir kez âşik olmamış mıydı?

Nedeni ne olursa olsun, şimdi onun verandasında, kapısının önündeydi. Onu germek için deli oluyor biryandan da bu ihtiyaç hissinden nefret ediyordu. Uzanarak kapıyı çaldı.

Kari gülümseyerek kapıyı açtığına Gage her şeyin düşünüldüğü kadar kötü olmadığı hissine kapıldı.

“Hediyemle geldim,” dedi cindeki kızarmış tavuğu göstererek. Tavuğu ve yanındaki garnitürleri eve dönerken almıştı.

Kari gülerek onun elindekileri aldı. “Biliyor musun? Buradan gittiğimden beri kızarmış tavuk yemedim.”

“O zaman vakti gelmiş.”

Kari derin bir iç geçirerek dudaklarını yaladı. “Evet.”

Kari onun içeri girmesini beklerken hâlâ gülümsüyordu. Gage koltuğunun altında bir dosyayla içeri girdi.

“Bu ne?”

“Biyolojik babam hakkında bilgi. Bugün hakkında biraz araştırma yaptım. Sana yemekte anlatırım.”

Birlikte mutfağa gittiler. Pencerenin yanındaki küçük masaya iki kişilik yemek için hazırlanmıştı. Kari ona şarap ve bira önerisinde bulundu. Gage birayı tercih etti.

Kari birasını hazırlarken, Gage onun hareketlerini izliyordu. Ayakları çıplaktı. Tırnaklarına açık pembe oje sürmüştü. Üzerinde bol, yazlık bir elbise vardı. Mutfakta koşuştururken etekleri uçuşuyordu. Kulaklarına altın halka küpeler takmış, yüzüne güzel hatlarını vurgulayan çok hafif makyaj yapmıştı.

Gençken, hayatında gördüğü en güzel kız olduğunu düşünmüştü. Birlikte çıktıklarında bazen sadece onun karşısına oturup doya doya bakmak istemişti.

Zaman onu değiştirmişti. Biraz kilo vermişti. Öncesinde güzel bir genç kızdı, ama şimdi çok güzel bir kadındı. Onu yirmi yıl sonrasında bile hâlâ çok güzel görüneceğini tahmin edebiliyordu.

Kari kaşlarını kaldırdı. “Burnumda bir şey mi var?”

“Hayır. Sadece çok güzel olduğunu düşünüyordum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Kari gülümseyerek.

“Gittiğinden beri kızarmış tavuk yemediğini söylerken ciddi miydin?”

“Elbette.” Kari onun getirdiği yemeği tabaklara servis yaptı. “Kızarmış hiçbir şey yemedim. Zayıf kalmak hiç kolay bir şey değil. Ayda bir kez dondurma kaçamağım oluyordu. Ama artık normal biri olduğuma göre, istediğim kadar yiyebilirim.”

“O zaman başlayalım.”

On beş dakika sonra, önlerindeki bütün yemekler silip süpürmüşlerdi. Kari parmağını yalayarak, “Bunun ne kadar güzel bir şey olduğunu unutmuşum,” dedi.

“Tarifini kimseye söylemiyorlar. Nesilden nesle geçen, aile içinde sır olarak kalan bir tarifi var.”

Gage bu açıklamayı yaparken, yüzü hüüzünlendi. Nesillerden bahsetmek kendi durumunu hatırlatmıştı.

Kari de onu aklından geçenleri anlamıştı. “Bugün neler buldun?”

Gage peçeteyle ağzını sildikten sonra yaptığı araştırma sonucunda kağıda döktüğü bilgileri okumaya başladı.

“Earl Haynes, Kuzey California’nın küçük bir kentinden. Annemin söylediği gibi şerif. Şimdi Florida’da. Emekli ve kızı olacak yaşta bir kadınla birlikte yaşıyor. İlk evliliğinden dört oğlu var. Başka bir kadından da bir kızı. Görüşüne göre Earl Haynes, sonuçlarını kabullenmese bile, kadınları hamile bırakmaktan hoşlanıyor.”

“Onu bu kadar sert yargılayan için biraz erken değil mi? Neler olup bittiğini, o sıradaki ortamı bilmiyorsun.”

“Öyleyse ilk izlenimlerin pek iç açıcı olmadığını söyleyelim.”

“Onun şerif olması ilginç. Sen de Quinn de onun izini takip etmişsiniz. Acaba bu ortak bir özellik mi?”

Gage öyle olmasını istemiyordu. Hakkında öğrendiği kadınla Earl Haynes, benzemek isteyeceği türden bir adam değildi.

“Ya kardeşlerin?” diye sordu Kari, Gage bir şey söylemeyince.

Gage ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Earl Haynes’in başka çocukları olduğunu söyledin. Onlarla kardeş sayılırsın.”

Gage bunu hiç düşünmemişti. Ailesinin geniş olmamasına hep üzülmişti. Oysa şimdi etrafı bir sürü kardeşle çevrilmişti.

“Şey...”

“Onlarla bağlantı kurmak istemiyor musun?”

“Bilmem.”

Henüz bu kadar ileri gitmemişti. Earl Haynes’in ya da onun ailesinin bir parçası olmak istemiyordu.

“Başka bir şeyden konuşalım,” dedi Gage konuyu değiştirerek. “Günün nasıl geçti?”

“Bugün pek boya yapamadım. Biraz huzursuzdum. Bu yüzden çatı katına çıkıp orayı temizlemeye çalıştım. Büyük annemin sakladıklarını görsen, gözlerine inanamazsın. Kendimi geçmişe yolculuk yapmış gibi hissettim.”

“Neler buldun?”

“Mezuniyet balosunda giyeceğim elbiseyi. Onu defalarca giyip, farklı saç modelleri denemiştım. O gece çok güzel görünmek istiyordum. O gece her şeyin mükemmel olmasını istiyordum.”

Ama olmadı, diye düşündü Gage üzüntüyle. Kari ortadan kaybolmuş, kendisi de elmas bir yüzükle ortada kalakalmıştı.

“Çok üzgünüm, Gage,” dedi Kari yumuşak bir sesle. “Kaçtığım, ne kadar korktuğumu sana söylemediğim için çok üzgünüm. Ama en çok da seni incittiğim ve arkamda bıraktığım karmaşayı temizleme işini sana bıraktığım için özür dilerim.”

Bu sözler çok geç gelmişti. Ama yine de duymak güzeldi.

“Özür dilemene gerek yok. Bini incitmek istemediğini biliyorum... Ayrıca haklısın. O zamanlar çok gençtin. Ben de öyle. Ne istediğimi bildiğimden o kadar emindim ki, gözüm başka bir şey görmüyordu. Senin ne istediğini sorgulama gereği bile duymamıştım.”

Hissettiği acı ve şaşkınlık birbirine karışmıştı. Kari uzanarak masanın üzerinden onun elini tuttu. “Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Yok.” Gage omzunu silkerek ayağa kalktı. “Bu gece pek iyi bir arkadaş olabileceğimi sanmıyorum.”

Kari onun sözlerine şaşırmıştı. “Senden beni eğlendirmeni beklemiyorum ki... Sadece...”

Sadece ne? Ona ne söyleyecekti? Burada kendisiyle birlikte kalabileceğini mi? Onun küçük yatağında sevişebileceklerini mi? Sevişmeseler bile birbirlerinin kollarında uyuyabileceklerini mi? Ama Gage çoktan kapıya yönelmişti bile.

“Kusura bakma,” dedi Gage kapıyı açarken. Düşünmeme gereken bir sürü şey var. Belki birkaç gün sonra yine görüşürüz.”

“Tamam, anlıyorum,” dedi Kari ona kapıya kadar eşlik ederken. Ama hiçbir şey anladığı yoktu.

Gage kapının önünde durdu. Onu arayacağını söyleyerek alnına küçük bir öpücük kondurdu. Ve sonra gitti.

Kari onun arkasından bakarken, yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu merak etti.

Gecenin sıcağına rağmen bedeninden buz gibi bir ürperti geçti. Dün gece ve bu sabah sevişmişlerdi. Ama bu gece Gage kalmak istememişti.

Aralarındaki bu yakınlığın onu Kari kadar çok etkilemediği ortadaydı. Kendini kolayca uzaklaştırabiliyordu. Oysa Kari...

Sahi ona ne oluyordu?

İçindeki tedirginlikten ve endişeden hiç hoşlanmıyordu.

Gage ile birlikte olmak istiyordu. Onunla aralarında sevişmeden öte bir bağ olmasını istiyordu.

Mutfağa döndüğünde, fiziksel birleşmelerine neden böyle sine duygusal bir tepki verdiğini merak etti.

Herhalde kalbini yeniden kaptıracak kadar aptal değildi. Gage'e bir kez âşık olmuş ve sonu hüsrarla bitmişti.

Aynı hatayı ikinci kez yapmayacak kadar akıllı biriydi. Öyle değil mi?"

~ YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM ~

ERTESİ sabah kapı çaldığında, Kari daha yeni giyinmişti. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atarken, aceleyle merdivenleri indi.

Gage, diye düşündü mutlulukla. Acele acele kapının kilidini açıp, kapıyı araladı.

Ama karşısında bulduğu insan, uzun boylu, esmer, yakışıklı bir erkek değildi. Kırklı yaşlarında, şık, ona gülümseyerek bakan bir kadındı.

"Merhaba hayatım. Arayıp uğrayacağımı söylemem gerekirdi, ama çok ani karar verdim. Babanla yarın sabah Londra'ya gidiyoruz. Gitmeden önce güzel kızımı görmek istedim."

"Merhaba anne," dedi Kari istekli görünmeye çalışarak. Geriye çekilerek annesini içeri aldı.

Aurora onun yanağından öpünce, Kari de evine gelen herkese yaptığı gibi ona kahve teklifinde bulundu.

"Çok sevinirim. Arabayla buraya gelebilmek için gün doğmadan yola çıktım."

"Arabayla mı geldin?" Kari şaşırmıştı.

“Önce uçakla Dallas’a gelip, oradan araba kiralamayı düşündüm, ama sonra böylesinin daha çabuk olacağına karar verdim.”

Mutfığa geldiklerinde etrafına bakındı. “Her şey hatırladığım gibi,” dedi elini mutfak tezgahında ve aletlerin üzerinde gezdirirken.

Kari kahveyi hazırlarken havadan sudan konuştular. Annesi, aslında hiç tanımadığı kardeşlerini çok iyi tanıyormuş gibi konuşarak onların hayatları hakkındaki ayrıntıları verdi. Karide onu bozmadan dinledi.

Onlar hiçbir zaman birbirlerine yakın bir aile olmamışlardı. En azından Kari onlara yakın değildi. Onların dördünün nasıl bir ilişkileri olduğunu bilemiyordu.

“Eee, buradaki işler nasıl gidiyor?”

“Yavaş, ama ilginç. Büyükanmem her şeyi saklamış. görsen inanamazsın. İçlerinde almak istediklerin varsa...”

“Hayır, hayatım. O anıların tozlu raflarda kalmasını tercih ederim.”

“Bazı eski giysiler falan var. Bakmak ister misin?”

“Hiç sanmıyorum. Annemin her şeyi saklama tutkusu bana geçmemiş. Ama fotoğraf albümleri varsa, onlara bakmayı çok isterim.”

“Tabi. “Kari mutfaktan kaçacak bir bahane bulduğuna sevinmişti. “hem de bir sürü. Oturma odasına koydum. Getireyim.”

Kari aceleyle diğer odaya gidip, bir kucak dolusu fotoğraf albümüyle geri döndü. Kucağındakileri tezgâha bıraktı. En üstteki albümü alarak sayfalarını çevirmeye başladı.

“Sanırım bu senin lise fotoğraflarının olduğu albüm.”

“Hı-hı.” Annesi pek ilgilenmiş görünmüyordu. Kendine bir fincan kahve koyduktan sonra, albümleri karıştırdı. Kari’nin üç ile dokuz yaşına kadarki resimlerinin olduğu albümü aralarından çıkarttı.

“Çok güzel bir çocuktun,” dedi içini çekerek. “Şu saçlarının, gülümsemenin güzelliğine bak.”

Sayfaları çevirirken Aurora’nın yüzü yumuşamıştı. Kari şaşkınlıkla annesini izliyordu. Yıllar önce onu yanında tutmak istemezken, şimdi gördüğü resimlerden bu kadar etkileniyor olmasına bir anlam verememişti.

Annesi onun aklından geçenleri anlamış gibi albümü kapatıp kızına baktı.

“Benim sahtekar biri olduğumu düşünüyorsun.”

Kari bir adım geriledi. “Tabi ki hayır.”

“Seni hiç umursamadığımı, ilgilenmediğimi düşünüyorsun, ama yanıyorsun.”

Albümü göğsüne yaslayarak, masaya oturdu. “New York’a gittiğin zamanı hatırlıyorum. Annem, orada sana yardım edecek kimse olmadığı için çok endişeleniyordu. Senin, işler kötü gitse bile eve dönmeyecek kadar inatçı olmandan korkuyordu. Ama ben senin iyi olacağını biliyordum.” Derin bir iç geçirerek ellerini albümün üzerinde gezdirdi. “Senin benden daha güçlü olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Canını acıtsa bile doğru olanı yapma becerine hayrandım. Gage’i arkada bırakıp gitmek hiç kolay değildi, ama doğru olandı, değil mi?”

Kari annesinin karşısına oturarak başını salladı.

“Ben de öyle düşündüm,” dedi annesi. “Benim de verdiğim çok zor kararlar oldu.” Bakışları kızından, pencereye yöneldi. “Sen doğduğunda çok zayıftın. Çok büyük bir kolik problemin vardı ve kulak enfeksiyonu geçiriyordun. Doktor iyi olacağını söyledi. Ama tam o sırada baban Tayland’da bir iş teklifi aldı. Yolculuk yapacak durumda olmadığın için ben senin yanında kalacaktım. Tanıdığım doktorlardan uzak olmaktan korkuyordum.”

Kari bu hikâyeyi daha önce duyup duymadığını hatırlamaya çalıştı. Bir keresinde annesi kendileriyle birlikte gelmesini istemişti. Ancak büyükannesi bu kadar uzak yerlere gidemeye-

cek, yabancı ülkelerde yaşayamayacak kadar yaşlıydı. Kari'nin elinde iki seçenek vardı. Ya kendisi için yabancı olan ailesiyle gidecek ya da çok sevdiği büyükannesiyle kalacaktı, O kalmayı seçmişti.

"Ne yapacağımı bilmiyordum. Bana ihtiyacın vardı. Ama babanın da bana ihtiyacı vardı. Sonra annem, işleri düzene koyana kadar sana bakabileceğini söyledi. Doktor, yedi sekiz aylık olduğunda bizimle gelebileceğinden emindi. Seni bırakıp gitmek yüreğimi parçaladı, ama yaptım."

Önündeki albümün sayfalarını çevirirken konuşmaya devam etti. "Tayland'a gittiğimizde bu seyahatin hiç de düşündüğümüz kadar kolay olmadığını gördük. Üstelik kulak iltihabını beklediğimizden daha uzun sürdü. Yakınlarda götürebileceğimiz bir doktor da yoktu. Bu yüzden seni yanımıza alabileceğimiz zaman gelene kadar beklemeye karar verdik. Ama o sırada kardeşine hamile kaldım. Bu planlanmış bir hamilelik değildi. İlk aylar seyahat edemedim. Sona bulduğumuz bölgede çok iyi bir doktor bulduk. Zamanlamanın mükemmel olduğunu düşündüm. Doğumu yaptıktan sonra eve gelip seni alacaktım. Kardeşin üç aylık olduğunda buraya geldim. Ancak çok uzun süre uzak kalmıştım ve bu sırada sen iki buçuk yaşına gelmiştin. Kapıdan girip sana seslendim. Ama sen beni hatırlamadın. Saklandın. Seni kucağıma almak istediğinde ise ağladın. Sadece annem seni rahatlatılabildi."

Kari boğazının sıkıştığını hissetti. Annesinin anlattığı hiçbir şeyi hatırlamıyordu, ama doğru olduğunu hissediyordu. Kendi çocuğunun ona bir yabancı kadar uzak olmasının annesini ne kadar yaraladığını tahmin edebiliyordu.

"Ne yapacağımı bilemedim. İki hafta kaldım, ama hiçbir şey değişmedi. Sanki seni götürmek istediğimi biliyordun. Büyük anneni bir an olsun gözünün önünden ayırmıyor, benden kaçıyordun. Annem sana bakmaya devam etmek istedi. Seni kendi çocuğu gibi seviyordu. İkinizle birden savaşıyordum.

Sonunda seni burada bırakmak en mantıklı çözüm gibi göründü. Sonunda Tayland'a sensiz geri döndüm."

Kari sadece başını sallayabildi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Hep ailesinin onu terk ettiğine inanmıştı, ama işin aslı o kadar basit değildi.

"Geriye bakınca, kolay yolu seçtiğimi görebiliyorum. Seni sürükleyerek de olsa yanımda götürmeliydim. Zamanla beni annen olarak kabul ederdin. Hatta belki çok daha iyi olurdu. Ama bunu yapmadım. Annemin seni tüm kalbiyle sevdiğini ve mükemmel bir şekilde yetiştirdiğini biliyorum, ama kaybettiğim şeyin pişmanlığını sana anlatamam. Seni hiç bırakmamam gerekirdi. Öyle ya da böyle seninle birlikte olmanın bir yolunu bulmalıydım." Yüzünde üzgün bir gülümsemeyle ona baktı. "Çok bencilce görünüyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Kari en sonunda konuşmayı başarak. "Anlıyorum." Gerçekten de anlıyordu. Başı dönmeye başladı.

Possum Landing'e, birkaç haftalığına, büyük annesinin evini toparlamak için dönmüştü. Ama buraya geldiğinde geçmişin hayaletleriyle yüz yüze kalmıştı. Önce Gage, şimdi de annesi.

"Sanırım artık aramızdaki bazı şeyleri değiştirmek için çok geç," dedi Aurora. Kızının gözlerine bakamıyordu.

Kari kısa bir tereddüt yaşadı. "Gerçekte neler olduğunu duyduğuma sevindim. Tahminimden farklı... Peki neden şimdi?"

"Bunu söylemek için doğru zamanın ne zaman olduğunu kestirmedim. Başlangıçta seni annemden ayırmak istemedim. Hep..." Omzunu silktilti. "Günün birinde bana gelip soracağını düşündüm. Ama sonunda, sana sırtımı döndüğümü düşündüğünü anladım."

Kari cevap vermedi. Düşündüklerinde çok yanıldığı ortadaydı.

Dün Gage ile konuştuklarını hatırladı. Ona geçmişiyile ba-

rışabilmek için ailesini affetmesini önermişti. Peki, kendini bunu yapabilir miydi?

“Zamana ihtiyaım var,” dedi annesine.

“Tamam,” dedi annesi anlayışla. Sonra saatine bakarak ekledi. “Artık gitmem gerek. Londra’ya gitmeden önce yapılacak şok şey var.”

İkisi aynı anda ayağa kalktı. Aurora elindeki albümü gösterek, “Bunu almamda bir sakınca var mı?” diye sordu.

“İstediğini alabilirsin.”

Annesi gülümsedi. “Ben sadece senin fotoğraflarının olduğu albümü almak istiyorum.”

Kari ne söyleyeceğini bilemedi. Annesini yolcu ettikten sonra da şaşkınlığı uzun süre devam etti.

Annesinin hikyesi geçmişte yaşananları değiştirmiyordu, ama geçmişe bakışını değiştirmişti. şimdi Gage’i daha iyi anlıyordu.

Düşünceli gözlerle pencereden dışarıya bakmaya başladı ve bu kadar kısa sürede ne kadar çok şey olduğunu düşündü.

~ YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

KARİ, rahatsız edici duyguları uzaklaştırmanın en iyi yolunun çok çalışmak olduğuna karar verdi.

İkinci kattaki yatak odalarını boyamayı bitirmiş. Büyük annesinin odasına başlamıştı. Eski mobilyaları ortaya çekmek tahmininden kolay olmuştu.

Kendine çalışacak kadar yer bırakacak şekilde her şeyi odanın ortasında topladı. Perdeleri çıkarttı. Örtüleri kaldırdı. Saat iki buçuğu gösterdiğinde ter içinde kalmış, yorgunluktan bitmişti. Bir molaya ihtiyacı vardı.

Bin bir güçlkle evden dışarı çıkmak için kendini zorlayarak alışverişe gitmeye karar verdi. O gece Gage'i görmeyi ne kadar çok istese de bunun olmayacağını tahmin ediyordu. Bu yüzden sadece kendisi için şık bir yemek hazırlayacaktı. Salata, lezzetli bir ekmek ve tatlı olarak da en sevdiği dondurma.

Salatası için domates seçerken, alışveriş arabasına bir şey çarptı. Arabanın tekeri ayağına vurunca Kari acıyla irkildi. Şaşkınlık içinde döndüğü anda, bunu yapmamış olmayı diledi.

Daisy arabasının arkasında durmuş ona bakıyordu.

“Buna inanamıyorum,” dedi ufak tefek, kızıl saçlı kadın. Gözlerinden öfke fışkırıyordu. “Sana Gage ile ilgili planlarımı anlattım, ama sen umursamadın. Peki... İstiyorsan dene, ama sonuç hüsrana olacak. Daha önce olsa senin için üzülebilirdim, ama artık bunu hak ettiğini biliyorum.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedi Kari bir süre ona baktıktan sonra.

Daisy duyduklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu. Tabi ki anlıyorsun. Sana Gage ile ilgilendiğimi söyledim, ama sen aldırış etmedin. Başkasını düşünmeden rahatça onun yatağına girdin. Sana bir şey söyleyeyim mi? Gage kolay kadınlardan hiç hoşlanmaz. Zor kadınları tercih eder. Ama sen zaten bunu biliyor olmalısın.”

Kari bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ama Daisy izin vermedi. Gözlerini kısarak konuşmaya devam etti.

“Sakin inkar etmeye kalkma. Birkaç gün önce seni onun evinden çıkarken gördüm. Herhalde bir fincan kahve içmek için uğramamıştın.”

Küçük şehirlerin cilvesi, diye düşündü Kari içinde bulunduğu durumun komik yanını bulmaya çalışarak. Başını salladı.

“Birincisi, Gage ile ne yapıp ne yapmadığım sadece bizi ilgilendirir, başkasını değil. İkincisi, neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum. Seninle ben, arkadaş değiliz. Birbirimizi nadiren görüyoruz. Sana bir şey borçlu değilim. Ona âşık olsaydın, duygularına değer verebilir daha düşünceli hareket edebilirdim. Ama sen âşık olmadığını kendin söyledin. Sadece, iyi bir koca ve baba olacağını düşündüğün için Gage ile ilgilendiğini kendin söyledin. Gage’in ona yüklediğin bu vasıfları takdir edeceğinden eminim, evlilik için yeterli bulacağını sanmıyorum. Evlenmeye karar verirse müstakbel eşinin ona deyiş gebe âşık olmasını isteyecektir.”

Daisy’nin gözlerindeki öfke daha da büyüdü. “Bence o ilk engeli gördüğünde kaçmayacak birini isteyecek.”

Kari bu sözlerin doğrudan kendisine geldiğini biliyordu. Ancak irkilmesine, canı yanmasına rağmen, karşısındaki kadına aynı şekilde cevap verdi. “Gage seninle ilgilenseydi, hiç kimseyi gözü görmezdi. Yani o zaman sen senin için bir tehdit olmazdım. Seninle ilgilenmiyorsa, beni uyarman da hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Sen beni yargılıyorsun.” Öfkeden burnundan solumaya başlamıştı. “Ama benden daha iyi değilsin. Bir zamanlar ona sahiptin ama elinden kayıp gitmesine izin verdin.”

“O zaman genç ve aptaldım,” diye kabul etti Kari. “Onun ne kadar harika biri olduğunun farkında değildim. Ama artık bunu biliyorum.”

“Onu geri kazanamayacaksın.”

Kari aldığı domatesleri arabasına koydu. Buz gibi bir sesle, “Buna karar verecek kişi sen değilsin,” dedikten sonra, arabasını iterek Daisy’nin yanından uzaklaştı.

Yürürken başını dik tutuyordu, ama içi titriyordu. Kabul etmek istemese de bu karşılaşma onu çok sarsmıştı.

Parasını ödemek için kasaya yaklaştığında aklına Daisy’e söyleyebileceği onlarca şey geldi.

Mesela en azından, sekiz sene önce ona âşık olacak kadar akıllı olduğunu söyleyebilirdi. Ya da Gage onunla ilgileniyorsa bir süre daha buralarda kalmayı planladığını söyleyebilirdi. Veya...

Düşüncelerine bir nokta koymaya karar verdi.

Daisy’e kızmak başka bir şeydi, aptalca davranmak başka.

Gage’e âşık falan değildi. Bunca zaman sonra ona olan aşkı devam edecek değildi ya. İçten içe ona geri döneceği günü de beklemiş değildi.

Bütün bunlar gerçekten çok komik düşüncelerdi.

Hayır...

Buradan gitmiş ve kendine farklı bir hayat kurmuştu. Hâlâ da bu hayatını sürdürüyordu.

Gage sadece anılarda kalan biriydi. Onun geçmişiydi. Geleceği değil.

Kitap Gizemli - Carama Zindost

~ YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

GAGE mezarlığa giderek arabasını park etti. Ama arabadan çıkmak için uzunca bir süre bekledi. Beklediği cevapları buradan alamayacağını biliyordu, ama yine de gelmişti. Babasıyla konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Babası.

Ralph Reynolds.

Doğum belgesinde yazan isim. Onu seven ve büyüten, doğru ile yanlış birbirinden ayırmayı öğreten adam. Babası.

Kari haklıydı. Biyolojinin hiçbir önemi yoktu. Onu seven ve onun için üzülen kişi onun gerçek babasıydı. Kan bağları olmayabilirdi ama onlar birbirlerine kalpten bağlıydı.

“Baba,” dedi, babasının mezar taşını okşayarak. “Annem her şeyi anlattı. Keşke bana sen söyleseydin. Bunu senden duymak kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Bana anlayamadığım bir çok şeyi açıklayabilirdin. Quinn’i neden sevmediğini anlatabilirdin.”

Ralph Reynolds ona çok iyi bir baba olmuştu, ama Quinn’e cehennem azabı yaşatmıştı.

“Bunu yapmamalıydın. İkimize de eşit davranmalıydın. Başka birinin çocuğu olarak beni kabul edebildiyse, onu da kabul etmeliydin.”

Babasına öfkelenmek istedi, ama bunun için çok geçti. yıllar geçmiş, olan olmuştu. Belki de babası bu yüzden ona bir şey söylememişti. Hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmayı, hatta olanları unutmayı tercih etmişti.

Boğazına kocaman bir yumru oturdu. “Her şeye rağmen, seni hâlâ seviyorum,” dedi. Doğal olarak babasından bir cevap gelmedi.

Babası gideli uzun zaman olmuştu. Ölen bir insandan ne istediği cevapları alabilirdi ne de huzura kavuşabilirdi.

Bu işi ancak hayatta olanlarla yapabilirdi. Bu da uğraması gereken başka bir yer daha olduğu anlamına geliyordu.

Verandada oturan Edie onun geldiğini görünce sadece bekledi. Ne onu karşılamak için merdivenlerden indi, ne de gülümsedi. Olduğu yerde durarak onun tepkisini bekledi. Gage son konuşmalarının nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştı, ama her şey bir sis perdesinin arkasındaydı. Çok fazla duygu, çok fazla açıklama vardı.

“Merhaba,” dedi merdivenlerden çıkarken. Başka bir şey söylemeden, ellerini kucığında kavuşturarak oturan annesinin yanına gitti. “Tamam, anne. Çok sinirlenmişim, ama şimdi sakınım.”

“Çok üzgünüm,” dedi yaşlı kadın ağlamaya başlayarak. “Seni incitmeyi hiç istemedim. Sana gerçeği çok önce söylemeyi istedim ama...”

“Biliyorum,” dedi Gage sevgiyle annesinin sacını okşayarak. “Sana inanıyorum. Babam söylemeni istememiştir. biliyosun, bir problem olduğunda yokmuş gibi davranmayı tercih ederdi.”

Edie oğlunun gözlerini içine baktı. Yaşlar yanaklarından süzülüyordu. “O senin baban, Gage. Ne olursa olsun bu gerçeği kimse değiştiremez.”

“Biliyorum, sadece bir süreliğine düşünme yeteneğimi kaybettim. Ama artık geri geldi.”

O sırada içeriden çıkan John da yanlarına geldi. Bir elini Edie’nin diğer elini Gage’in omzuna koydu. “Ona geleceğini söyledim.”

Annesi mutlulukla oğluna baktı. “İçeri gelmek ister misin? Sana söylemem gereken...”

Gage gülümseyerek annesinin sözünü kesti. “Hâlâ biraz zamana ihtiyacım var.” Annesinin onunla paylaşmak zorunda olduğu diğer bilgileri şuanda öğrenmek istemiyordu. “Bana birkaç gün daha izin ver.”

Annesini öperek, yanlarından ayrıldı. Arabasına binerken, Verandadan ona bakan çifte el salladı. Annesi de ona gülümseyerek karşılık verdi.

Annesi, artık her şeyin yoluna girdiğini düşünüyordu, ama Gage’in kafasında hâlâ bazı sorular vardı. Ama artık geçmişte olanlar yüzünden annesini yargılamayacaktı. Sadece bu yaşananların kendisinde bıraktığı etkiyle başa çıkmaya çalışacaktı.

Sonuçta ortada bir gerçek vardı. Annesini affetmek ya da babasıyla barışmak bunu değiştirmiyordu. O başka bir adamın çocuğuydu.

~ YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

KARİ banyonun lavabosunda fırçaları yıkadı. Saat dokuzu geçmişti. Beyninde tekrar tekrar dolaşan düşüncelerden sıyrılmak için elindeki işe odaklanmaya çalışıyordu.

Neredeyse bir haftadır Gage'i görmüyordu.

Bir hafta.

Altı gün ve yirmi iki saat.

Neden? Onun kendisinden kaçtığını biliyor, ama bunun için bir neden bulamıyordu. Onun geçmişi yüzünden olduğuna inanmak istiyordu, ama içinden bir ses bunun çok daha kişisel bir nedene dayandığını söylüyordu.

Hayatında onca şey varken, endişelenmek isteyeceği en son şey onun bekaretiydi.

Kari suyu kapatarak için çekti. Tamam, Gage'in sadece cinsellik yaşamak istediği için seks yapan bir erkek olmadığını biliyordu. Eğer gerçekten seks arayışında olsa, çıktıkları süre içinde bu kadar dikkatli ve özenli davranmazdı. Onu zorlar, Kari de zaten âşık olduğu için, kendini kolayca ona verirdi.

Ama Gage kolay zaferler peşinde olan biri değildi. Kendisi de yattığı ilk erkekle evlenme arayışında olan bir kadın değildi. Gerçek bu ikisinin arasında bir yerde duruyordu.

Islak fırçaları süzölmeleri için kenara koyduktan sonra elini yıkadı. Sonra fırçaları kuruladı.

İçinde yoğun bir dürtü hissetmesine rağmen, pencereye gidip yandaki eve bakmayacaktı. Gage'i gözetlemek, onun ne zaman eve döndüğünü izlemek biraz fazla hastalıklı bir durumdu. Ayrıca bunu az önce yapmıştı. Hem Gage ile istediğinde, normal bir insan gibi onu arayabilir, evine ya da ofisine gidebilirdi.

Mutfığa giderek, buzdolabını açtı. Markete son gittiğinde kendine kocaman bir paket dondurma almıştı ve şimdi yemenin tam zamanıydı.

İçinden yaptığı bütün o mantıklı konuşmalara rağmen, kendini Cumartesi akşamı tek başına pencere kenarında oturmuş, yan komşusunun gelip gelmediğine bakarken buldu.

Lisedekinden daha kötü durumdaydı. Sekiz sene boyunca büyük bir şehirde yaşamayı başarmış, farklı tecrübeler edinmiş, hatta modellik kariyerinde başarının eşiğine kadar gelmişti. Ama hiçbir şey değişmemişti.

Bu başka birinin başına gelmiş olsa herhalde kahkahayla gülerdi. Telefonun çaldığını duyunca kalbi yerinden çıkar gibi oldu. Onun olağan dünyasını alt üst eden iki tip telefon vardı. Biri Gage'den gelen, diğeri ise Gage'den gelmeyen telefon.

Bu telefonun hangisi olduğunu öğrenmek için ahizeyi kaldırdı.

"Alo?" dedi, nefes nefese olduğunu belli etmemeye çalışarak.

"Merhaba, Kari," dedi Gage. "Ne var ne yok?"

Geçen bir hafta boyunca onunla konuşmasını defalarca kafasında planlamıştı. Ama şimdi düşündüğü her şey uçup git-

mişti. Tek diyebildiği, “Hiç,” oldu. “Evde çalışıyorum işte. Bugünkü boyama işini az önce bitirdim.”

“Gelip sana yardım etmem gerekirdi.”

Evet, diye düşündü içinden. Ama, “Evin elden geçirilmesi senin sorumluluğun değil,” dedi. “Sen nasılsın?”

“İyi. Hâlâ bazı şeyleri çözmeye çalışıyorum.”

Sessizlik oldu. Kari içini çekti. Her şey çok daha kolaydı. Yani sevişmelerinden önce. Gage geçmişi hakkındaki gerçeği öğrenmeden önce.

Gage boğazını temizledi. “Bu akşam şehir kulübünde büyük bir parti olduğu için seni aradım. Endişeli birkaç aileden telefon aldım. Çocuklarının gece için otel odalarını kiralamış olabileceklerinden endişeleniyorlar. Şöyle bir araştırma yaptım. Geceyi Possum Landing Lodge’da geçirmeyi planlayan bir grup var gibi. Onların partilerini dağıtmaya gidiyorum. Belki sen de benimle gelirsın, diye düşündüm.”

Kari’nin kaşları çatıldı. “Partiyi dağıtmaya mı?”

“Evet... Şey. Bu yaştaki gençlerin odalarında neyle karşılaşacağım aşağı yukarı belli ve ben, bir grup yarı çıplak kızlarla ilgilenmek zorunda kalmak istemiyorum.”

Bu Kari’nin beklediği türden bir davet değildi, ama hiç yoktan iyiydi.

“Tamam, yardım ederim.”

“Harika. On dakika sonra orada olurum.”

“Tamam. Görüşürüz.”

Kari telefonu kapatıp uçarcasına üst kata koştu. Üzerindeki boya kıyafetlerini çıkartıp yazlık bir elbise giydi. Duş alacak ya da saçlarına bir model verecek zamanı yoktu. Bu yüzden saçlarını fırçalayarak, çalışmasının izlerini yok etmeye çalıştı. Banyoya koşup dişlerin fırçaladı. Rimelini ve rujunu sürdü. Gümüş halka küpelerini taktı. Sandallarını da giydikten sonra artık hazırды.

Yine koşar adımlarla aşağıya indi, evin anahtarını aldı ve

kapıya yöneldi.

Gage kapıya vurduğunda o da dışarı çıkmak üzereydi.

Ona gülümsememeye çalışarak kapıyı açtı. Ama tüm çabasına rağmen, dudaklarının kendisine ihanet etmesine engel olamadı.

Üstelik daha da hayal kırıklığı yaratan şey Gage'in gerçekten iyi görünüyor olmasıydı.

Tamam belki pek iyi uyuyamadığı için gözlerini altında gölgeler vardı, haki üniforması biraz kırışmıştı. Ama bunların hiç önemi yoktu.

Onun gözlerinin içine bakıp da kendisine gülümsediğini gördüğünde, hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

"Selam," dedi Gage. "Yardımın için teşekkür ederim."

"Soru değil."

Gage kenara çekilmediği için Kari de dışarı çıkamıyordu. Bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Sonra Gage uzanarak hafifçe onun yanağına dokundu.

"Senden kaçıyordum."

Onun itirafı Kari'yi şaşırtmıştı. O da kendi itirafını yapmaya karar verdi. "Fark ettim."

"Senin sandığın gibi değil..." Gage duraksadı. "Kafamda bir sürü şey var. Ben bütün sorunlarımı sana aksettirmek istemedim."

"Biz arkadaşız Gage. Seni seve seve dinlerim."

"Bu teklifini bir ara değerlendirebilirim. Çok düşündüm ama bir ilerleme kat edemedim."

"Annenle konuştun mu? En azından o tarafta işler yolunda mı?"

Gage başını salladı. "Birkaç gün önce onu görmeye gittim. Bana hâlâ bir şeyler daha söylemeye çalışıyordu, ama duymak istemedim. Yine de er ya da geç dinlemek zorunda kalacağımı biliyorum. Bunun dışında iyiyiz."

Kari, onların iyi olup olmadığını da sormak istedi. Sevişmelerinin bireyleri değiştirip değiştirmediğini? Eski eğlenceli, şakacı, rahat ilişkilerine geri dönüp dönemeyeceklerini?

“Seni özledim,” dedi kendine engel olamayarak.

“Ben de seni özledim. Hem de özlemem gerekenden çok daha fazla.”

Kari kalbinin göğsünden çıkacakmış gibi hopladığını hissetti. Başı dönmeye başlamıştı.

“Hazır mısın?” diye sordu Gage.

“Evet.”

Gage geriye doğru çekilince, Kari dışarı çıkıp arkasından kapıyı kapattı. Birlikte arabaya yürürlerken, Gage elini onun sırtına koydu.

Kari onun elinin sıcaklığını hissetmekten hoşlanmıştı. Onun bedeninin kendisine bu kadar yakın olmasından da...

Galiba Gage ile ilgili olarak hoşlanmadığı hiçbir şey yoktu.

Hiç konuşmadan otele gittiler. Bazı aileler çoktan park yerine gelmişlerdi. Gage onlarla konuştuktan sonra gece müdürüyle konuşup anahtarları aldı.

“Hazır mısın?” diye sordu Kari’ye merdivenleri çıkarırken.

“Hayır, ama sorun değil.”

Koridor karanlık ve sessizdi. Otelin arka tarafına geçtiklerinde park yerinden gelen sesler de azalmıştı. Yukarıda, açık bir kapıdan ışık sızıyordu. Kahkaha sesleri ve yüksek sesli konuşmaların geldiği tarafa yöneldiler.

“Bu tip işleri sık sık yapar mısın?” diye sordu Kari, onun peşinden giderken.

“İstendiği zaman. Ailelerin isteğiyle yapmayı ve işler çığı-rından çıkmadan müdahale etmeyi tercih ediyorum. O zaman çocukları uyarak evlerine bırakabiliyorum. Ama talep otel yönetiminden gelirse, şikayet resmi bir hal alıyor ve ben de daha sert davranmak zorunda kalıyorum. Çocukların çoğu bana

yakalanmanın utancını taşır.” O sırada açık olan kapının yanına gelmişlerdi. “Hazır mısın?”

Kari başını sallayıp, kendini az sonra olacıklara hazırladı. Gage içeri girerek odanın ortasına yürüdü.

“Sanki davet edilmiş gibi soğukkanlılıkla, “İyi akşamlar,” dedi.

Birkaç genç çığlık atarak kaçıştı.

Kari onun peşinden içeri girdiğinde, neredeyse yarı çıplak gençlerle dolu olduğunu gördü. İki kız yan odaya kaçarak, kapıyı kapatmışlardı. İki delikanlı ise içtikleri alkolün etkisiyle Gage’e meydan okuyacak kadar cesur davrandı.

“Biz yanlış bir şey yapmıyoruz, şerif. Burası özel bir mülk. Buraya girmeye hakkın yok.”

Gage kendisiyle konuşan çocuğun önünde durdu. “Benimle mi konuşuyorsun, Jimmy?”

Genç bir adım geriledi. Üzeri giyinik olmasına rağmen, gömleğinin üst düğmeleri açılmış, kravatı gevşemişti.

“Şey... Evet, şerif. Biz sessizdik. Hiç sorun çıkartmadık.”

“Bu iyi,” dedi Gage ifadesiz bir sesle. “Annen çok endişelendiği için beni aradı. Sen on sekiz yaşında olabilirsin, ama kız arkadaşın on yedi yaşında. Annen çok fazla içip, kontrolünü kaybedebileceğinden korkuyordu.

Jimmy bir adım daha gerileyince sırtı duvara değdi. “Annem seni mi aradı?”

“Hı-hı. Şimdi de araba parkında bekliyor.”

Diğer çocuklar kıkırdayınca, Kari Jimmy için üzüldü.

Gage gülen çocuklara döndü. “Sizin anneleriniz de burada, çocuklar. Bu yüzden hepiniz giyinip doğruca aşağıya iniyorsunuz.” Başıyla bitiştirteki odayı işaret etti. “Sen kızlara baka mısın?”

Kari başını sallayıp kapıdan çıktığında, kendini bir oturma odasında buldu. Burası, otelin her zaman ilanını verdiği özel

süiti olmalı, diye düşündü. Kırmızı ağırlıklı dekorasyon fazlasıyla dikkat çekiciydi. Desenli duvar kağıtlarıyla kaplı odada, meşeden yapılmış bir masa ve yine kırmızı bir kanepe vardı.

Etrafı incelemeyi bırakıp, kızların girdiği yatak odasına yöneldi.

Kızlardan biri, “Bunun olduğuna inanamıyorum,” dedi o odaya girdiğinde. “Bu gece Jimmy ile bizim olacaktı.”

“Bunun için biraz daha beklemeniz gerekecek,” dedi Kari. Odadaki iki kızın giyinerek odadan çıkmasını bekledikten sonra etrafı kontrol etmek için banyoya gitti. Orada yere oturmuş başka bir kız daha vardı ve haline bakılırsa çok fazla içmişti. Kızı ayağa kaldırarak onun da odadan çıkmasına yardım ettiğinde, Gage’i delikanlılara öğüt verirken buldu. Gençler bir dahaki sefere harekete geçmeden önce düşüneceklerine söz vererek odadan çıktı.

Gage son bir kez etrafına bakındıktan sonra, “Neredeyse hiç değişmemiş,” diye mırıldandı.

Onun ne demek istediğini anlamak için karide etrafına bakındığında, nerede olduklarını kafasına dank etti.

Burası balayı süitiydi.

Gage’in yüzünden kafasında bir sürü düşüncenin geçtiği belli oluyordu.

Kari ona takılmak için, “Ne o, yoksa buraya getirdiğin kadın arkadaşlarını mı hatırladın?” diye sordu.

Gage’in yüzünde acı bir gülümseme oynadı. “Hayır. Ben buraya seni getirmeyi planlamıştım. Sana burada evlenme teklif edecektim. Sen evet dedikten sonra da seninle sevişecektim.”

Kari’nin yüzündeki gülümseme silindi. “Demek bütün bunları planlamıştın.”

“Hem de en ince ayrıntısına kadar. Sana sevişmemizden önce evlilik teklifinde bulunacaktım, çünkü bu teklifin seks ile ilgili olduğunu düşünmeni istememiştim.”

“Düşünmezdim. Çünkü senin nasıl biri olduğunu biliyorum.”

“Şey...” Gage birden kendini çok beceriksiz hissederek çıkmak için kapıya yöneldi. Ancak Kari’nin sesini duyduğunda durdu.

“Daisy ile senin için kavga ettik.”

Gage şaşkın gözlerle ona baktı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Kari gülümsedi. “Müstakbel kız arkadaşın olmak isteyen kadın, yolundan çekilmem için beni uyardı. Benimle ilgilenmediğini, seni asla geri kazanamayacağımı söyledi.”

“Peki sen ne dedin?”

“Bir sürü şey.”

Bu Gage için pek açıklayıcı bir cevap değildi. Konuşmaya devam etmek isteyip istemediğine karar veremeden, Kari radyoyu açtı. Odaya eskilerden kalan güzel bir müziğin melodisi yayıldı.

Kari, Gage’in önüne gelerek, “Dans et benimle,” dedi.

Onu kollarının arasına aldığı anda, aslında kendisinin de bunu istediğini fark etti Gage. Onun bedenine değdiğini hissetmek öyle güzeldi ki...

Aralarında duygusal olarak yanlış şeyler yaşanmış olabirdi. Ama fiziksel olarak her zaman muhteşem bir uyum içindeydiler.

Müziğin ritmiyle salınırlarken, her ikisi de danslarının yavaş yavaş şekil değiştirmekte olduğunu farkındaydı. Ancak Gage bir hamle yapmamakta kararlıydı.

“Evlenmediğimize sevindim,” dedi birden.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Babam konusunu er ya da geç öğrenecektim. Ya evlenmiş olsaydık. Çocuklarımız olsaydı?”

“Ne fark ederdi ki?”

“Bu her şeyi değıştirdi.”

“Benim açımdan hiçbir şeyi değıştirmezdi. Acını anlıyorum. Kafadaki soruların cevaplarını almanı istiyorum. Ama bunların hiçbir şeye etkisi yok. Sen hâlâ benim sekiz sene önce tanıdığım adamsın. Evlenmiş olsaydık, hâlâ kocam olacaktın. Ve hâlâ seni seviyor olacaktım.”

Kari onun gözlerinin içine baktığında, Gage onun söylediklerinde çok samimi olduğunu anladı. Kari inandığı şeyleri söylüyordu, ama çok yanıliyordu.

“Bu her şeyi değıştirdi.”

“Sen tanıdığım en inatçı adamsın,” dedi Kari cevap olarak. “Seninle ne yapacağıma bir türlü karar veremiyorum.”

Ama birkaç saniye sonra kararını vermiş olmalıydı ki, parmaklarının ucunda yükselerek onu öpmeye başladı.

~ YİRMİ ALTINCI BÖLÜM ~

DUDAKLARININ yumuşak baskısının üzerinde anında etkisini göstermesi Gage'i çok şaşırttı. Hiç düşünmeden onu kendine çekti ve onu daha tutkuyla öpmeye başladı. Onu istiyordu.

Kari de, sanki yeterince yakın değillermiş gibi bedenini ona yaslayarak bu isteğe karşılık verdi. Dudaklarını kapatıp, ağzında hareket eden dili emmeye başladığında, Gage kendini kaybedeceğini sandı.

"Gage," diye inleyen Kari'nin de onunla aynı durumda olduğunu biliyordu.

Onunla, ne yaşayacağını bilecek kadar çok sevişmişti. Ama ona duyduğu istekte en küçük bir azalma bile olmamıştı. Kari'nin isteği ve ilgisi onu heyecanlandırıyor, mutlu ediyordu. İlk seferde Kari bakireydi ve bazı şeylerin onun için pek iyi olmamasından endişelenmişti. Ama Kari'nin sevişmelerinden hoşlandığı, bunu tekrar tekrar yaşamak istemesinden anlaşıyordu.

Gage de onun bu isteğini hiçbir zaman karşılıksız bırak-

mamıştı.

Şimdi olduğu gibi.

Birlikte atağa yürüdüler.

Gage başını kaldırıp yatağa baktı. Kim bilir kaç kez burada birlikte olduklarını hayal etmişti?

Kari dönüp de onun yüzünü gördüğünde, aklından geçenleri anlar gibi oldu.

“Burada olmak sana garip mi geliyor?”

“Bilmiyorum.”

“Seni ikna etmemi mi yoksa durmamı mı beklersin?”

Gage’in bakışları ona döndü. “Beni baştan çıkartmayı mı teklif ediyorsun?”

Kari’nin yanakları kıpkırmızı oldu. Boğazını temizledi. “Evet, şey... Yapabileceğimi söylemiyorum. Sadece bu teklif ilginı çektiysen, bir şeyler yapabilirim...” Sustu. “İzlemekten hoşlandığımı söylemiştin.”

Gage hızla giden bir kamyon kendisine çarpmış gibi hissetti. New York’taki bekar erkeklerin nasıl olup da Kari ile evlenmek için sıraya girmediklerini merak etti. Bu mücevheri nasıl olup da ellerinden kaçırmışlardı.

Neyse ki onların kaybı, Gage’in kazancıydı.

Çok şanslıydı ve bu şansına inanamıyordu.

Kari ondan önce başka bir erkekle birlikte olmadığı için değil, onu baştan çıkartmayı teklif ettiği için de çok şanslıydı. Doğrusu cesaretlendirilmeye ve ikna edilmeye hiç ihtiyacı yoktu.

Ona uzandı. Kari’ye en küçük bir şey yapmasına gerek olmadan bile ondan ne kadar etkilendiğini göstermekte kararlıydı.

“Kahretsin,” diye inledi. “Yanımda bir şey yok.”

Kari’nin dudaklarında muzip bir gülümseme oynadı. “Prezervatif ten mi bahsediyorsun?”

Gage başını salladı.

Kari'nin gülümsemesi bütün yüzünü aydınlattı. "Genç arkadaşlarımız bazı konularda aptallık etmiş olabilirler, ama bunu düşündüklerinden eminim." Bakışlarıyla televizyonu gösterdi.

Gage dönünce, daha önce rikkat etmediği şeyi gördü. Televizyonun üzerinde bir kutu prezervatif vardı. İçinde en az yüz tane olmalıydı.

"Oldukça büyük bir parti yapmayı planlıyorlarmış," dedi Kari'yi kollarının arasına alarak.

"Senin için de aynı şey geçerle olacak gibi görünüyor."

"Doğru."

Gage eğilerek onu öpmeye başladı. İçindeki yoğun tutkuya ve bir an önce onunla birleşme isteğine rağmen yavaştan almayaya kararlıydı.

Kari'yi tekrar tekrar kendinden geçirecek, birlikte zevk denizinde boğulacaklardı.

En azından böyle olması için elinden geleni yapacaktı.

Nihayet bedenleri birbirinden ayrıldığında, Kari, Gage'in üzerinden kalkacağını sandı.

Kari elleri ve ayakları üzerinde duruyordu ve Gage hemen arkasındaydı.

Ralph'ın biyolojik babası olmadığını öğrendiğinden beri Gage çok uzaklardaydı. Ama oturmak ya da giysilerine uzanmak yerine Kari'ye daha sıkı sarılarak kendine çekti.

"Çok güzeldi," dedi sessizce. "Hayal ettiğimden çok daha iyi... Ve ne çok hayal ettiğimi düşünürsen..." Tembel tembel konuştu, ama sözlerini yarım bıraktı.

"Ne demek istediğini biliyorum. Hâlâ nefesim düzelmedi."

Gage onun yüzüne bakabilmek için pozisyonunu değiştirdi. Ama beline doladığı kolu olduğu gibi duruyordu. "Seni kaç gündür görmedim."

Kari aslında tam olarak bir hafta olduğunu söylemek istedi, ama yapmadı. “Evde çalışıyordum. Ya sen neler yaptın?”

“İş güç işte,” dedi Gage doğal bir sesle.

“İşler nasıl gidiyor? İyiye mi kötüye mi?”

“Aynı.”

Kari onunla aynı fikirde olduğunu söyleyemezdi. Gage. Geçmişindeki sırra atıfta bulunarak, evlenmedikleri ve çocukları olmadığı için memnun olduğunu gibi saçma sapan bir şeyler söyledikten sonra, her şeyin aynı olduğunu söylemesi imkânsızdı.”

“Annem geldi.”

“Nasıl geçti?”

“Her zamanki gibi, garip.” Parmaklarını onun çenesinde, çıkmakta olan sakallarının üzerinde gezdirdi. “küçükken olanlar konusunda hep net bir bakış açım vardı. Ailem beni unutup gitti. Erkek kardeşlerimi yanlarında tutmuş olmaları da bu görüşümü destekliyordu. Ama annemle biraz konuştuktan sonra, artık bundan o kadar da emin değilim.”

Ona daha ayrıntılı bilgi vermesinin iyi olacağını düşünerek devam etti. “Annemi ve babamı hep kötü insanlar olarak düşündüm, hayatımda sadece siyah ve beyaz vardı. Ama şimdi grilerin olduğunu da görüyorum. Hâlâ beni bırakarak yanlış yaptıklarını düşünüyorum, ama artık bunu neden yaptıklarını anlayabiliyorum. Ama bu duygularımı yine de değiştirmiyor. Sence bu mantıklı mı?”

“Evet.”

Kari onun koyu renk gözlerini içine baktı. “Sanırım senin şaşkınlığını daha iyi anlıyorum. Senin için değişen hiçbir şey olmamasına rağmen, her şey değişti. Bilgiler bakış açısını değiştirebiliyor, ama duyguları değiştirmiyor. Onun bu kararı vermesine neden olan koşulları öğrendikten sonra anneme daha az mı kızgınım? Bilemiyorum. Emin değilim.”

“Benim için de aynı şey geçerli.”

Kari elini onun ağzına götürerek dudaklarında gezdirdi. "Sakin harika biri olduğun dışında bir şeyi düşünüyim deme. Sen benim tanıdığım en mükemmel erkeksin."

"Ben bundan şüpheliyim."

"Şüphe etme. Gerçeği söylüyorum." Doğru söylediğini gösterircesine elini kalbinin üzerine götürdü. "Yemin ederim."

"Teşekkür ederim." Gage onun dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

Kari onun öpücüğüne karşılık verirken, kendi sözleri tekrar tekrar beyninde yankılanıyordu.

Gage tanıdığı en mükemmel erkekti. O bir kadının isteyebileceği her şeye sahipti. O...

Birden göğsü sıkışır gibi oldu. Gerçek kafasına dank etmişti. Neredeyse yüksek sesle bir kahkaha atacak, hatta haykıracaktı.

Ona âşıktı.

Bunca zaman sonra, aralarındaki mesafeye rağmen ona hala âşıktı.

Bunu nasıl olup da daha önce fark etmemişti. Hâlbuki her yerde ip uçları vardı. Onu gördüğündeki tepkileri bile bunu anlaması için yeterliydi.

Diğer erkekleri kolayca bir tarafa atarken onunla sevişmekteki istekliliği. Onunla zaman geçirme arzusu. Onun için endişelenmesi. Dallas ya da Abilene'de öğretmenlik işi aramaktaki karışık hisleri.

"Kari, iyi misin?"

Kari konuşamayacağını bildiği için başını salladı.

Peki, şimdi ne olacaktı?

Ya görüşmelerinin sonucunda bir iş teklifi alırsa?

Gage'in de ona âşık olacağını umarak Possum Landing'te mi kalacaktı?

Gage evlenmediklerini çok memnun olduğunu söylemişti. Bu durumda Gage'in ona âşık olma umudu pek yok gibiydi.

Yapılacak en mantıklı şey ona duygularını sormak ve aralarında tam olarak ne olduğunu anlamaktı.

Kari ağzını açtı, ama sonra kapattı. Henüz değil, diye düşündü başını onun omzuna gömerken. Gage'e âşık olma fikrine alışması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Hey," dedi Gage onun sırtını okşayarak. "Her şey yolunda."

"Biliyorum," dedi Kari onun söylediği yalana eşlik ederek. Gerçi bir şey bildiği falan da yoktu ya...

Gage onun başına bir öpücük kondurdu.

"Benimle birlikte eve gelip geceyi birlikte geçirmek ister misin?"

Kari başını evet anlamında salladı.

Ona âşıktı. Onun kollarının dışında olmayı istediği başka bir yer yoktu.

~ YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM ~

GAGE ertesi gün işe gitmek zorunda değildi. Bu yüzden geç saatlere kadar yattılar. Sonra büyükannesinin evine giderek orada çalıştılar. Yemek odasındaki mobilyaları çıkartmaya başladıkları sırada kapı çalındı.

Kari kapıyı açtığında karşısında Edie'yi buldu.

"Gage burada mı?" diye sordu yaşlı kadın. "Evde değildi, ama kamyoneti burada. Ben de belki sana yardım ediyordur diye düşündüm."

"Evet," dedi Kari kapıyı sonuna kadar açarak. Sonra Gage'e seslendi.

Yaşlı kadını içeriye davet ederken içindeki endişeli kıpırtıları görmezden gelmeye çalıştı. Son birkaç saat büyüleyiciydi.

Gage ile birbirlerinin kollarında uyumuş, sonra şafak sökerken uyanmış ve tekrar sevişmişlerdi. Duyguları hâlâ o kadar yeni ve hassastı ki, aralarındaki büyüğü bozacak bir şey olmasın hiç istemiyordu. Ama ne yazık ki Edie'nin ziyareti bu büyüğü bozacaktı.

Gaga annesine bakarak, "Ne oldu?" diye sordu sertçe.

“Benden kaçıyorsun,” dedi Edie doğrudan. “Bana gelmediğin için ben sana gelmeye karar verdim. Konuşmamız gerek.”

Kari boğazının kuruduğunu hissetti. “Ben yukarıdayım.”

“Hayır,” dedi Gage. Bileğinden tutarak onun gitmesine engel oldu. “Gitmek zorunda değilsin. Hem ben de kalmanı tercih ediyorum,” diye ekledi onun gözlerinin içine bakarak.

Kari başını salladı.

Hep birlikte salona geçtiler. Kari ve Gage yan yana kanepeye oturmayı tercih ederken, Edie bir sandalyenin kenarına ilişti.

“Şimdi de bana gerçek annem olmadığını mı söyleyeceksin.”

Edie’nin yüzünde acı bir gülümseme belirdi. “Hayır. Ne yazık ki gerçekten annen olduğum gerçeğiyle yaşamak zorundasın.”

Gage, Kari’nin elini alarak parmaklıklarını birbirine kenetledi. Kari’nin bakışları ana oğul arasında gidip gelirken, bu anın bir an önce son bulmasını diliyordu.

Edie onun dileğini duymuş gibi söze başladı. “Kaldığım yerden devam etmek için geldim... Dallas’a ikinci kez gittiğimde ne istediğimi ya da ne hissettiğimi bilmiyordum. Her şey beni şaşırtıyordu. Sadece Earl’ü bir kez daha görmem gerektiğini biliyordum. Öyle de yaptım. Zaten Quinn de bunun kanıtı. Ama olan bitenlerin hepsi bu kadar değildi.”

Kari, Gage’in kendini daha kötü haberlere hazırladığını hissedebiliyordu.

“Geceyi birlikte geçirdik. Ertesi sabah otel odasının kapısı vuruldu. Kapıda ancak on sekizinde olabilecek genç bir kadın duruyordu.” Edie başını sallayarak devam etti. “Yanında iki küçük bebeği vardı. Onun yüzünü gördüğüm an gerçeği anladım. Earl onunla da birlikte olmuştu ve genç kadın babalarıyla tanıştırmak için çocuklarını getirmişti.”

Kari'nin midesine bir kramp girdi. Durumun daha da kötüleşeceği hiç aklına gelmemişti, ama yanıldığı ortadaydı.

"O anda Earl'ün nasıl biri olduğunu gördüm. Bana söylediklerinin ne kadarının doğru, ne kadarının yalan olduğunu bilmiyordum, ama hiç önemi yoktu. Ona bir anlık tutulmamı aşk sanmıştım. Ama âşık olduğumu sandığım bir adamla birlikte olmam, kötü biri olduğum anlamına gelmiyordu."

Kari, Gage'in elini sıktı, ama ona bakmaktan korkuyordu. İlk kez onun ne düşündüğünü bilmek istemedi.

"Ne oldu?"

"Kız ona bebekleri gösterdi. Earl çocukları inkar etmedi. Hiçbir şey olmamış gibi üzerini giyindi ve ona kendisine iyi bakmasını söyledi. Hepsi bu. Ne onunla evlenmeyi teklif etti he de oğullarına bir yardımda bulunmayı. O anda kendimi koca bir aptal gibi hissettim. Kız gözyaşlarına boğularak oradan gitti. Peşinden koşup onu lobide yakaladığımda, on sekiz yaşını doldurduğu gün ailesinin onu çocuklarıyla birlikte kapı dışarı ettiklerini öğrendim."

Gage kaçmak, buradan olabildiğince uzaklaşmak istedi. Gözlerini kapatıp geçmişin silinmesini istedi. Ama annesi konuşmaya devam ediyordu. Kendisi de onu dinlemeyi sürdürüyordu.

Annesi konuşurken kafasında çok çirkin bir düşünce belirdi. Earl Haynes denen, kadınları kullanıp sonra da terk eden bu adam, onun bir parçasıydı. Earl biyolojik özellikleri Gage'de de vardı.

Kendi geçmişini, bir kadınla uzun süreli birliktelik kuramamasını düşündü. İlişkiden ilişkiye ne kadar çabuk geçtiği aklına geldi. Acaba bu babasından ona geçen bir özellik miydi? O da babası gibi, kadın avcısı biri miydi?

Hayır! Daha fazla dinlemek istemiyordu. Bunun bir parçası olmayı istemiyordu.

Ama çok geçti. Geçmiş çoktan ortaya saçılmıştı.

Annesi konuşmayı sürdürüyordu. "Onu orada tek başına bırakamazdım. Bu yüzden beraberimde buraya getirdim. Ölmüş bir koca hikayesi yaratıp ona yeni bir soyadı bulduk."

Gage yavaş yavaş parçaları yerine oturtuyordu. Vivian Harmon annesinin en yakın arkadaşıydı. İkiz çocukları Kevin ve Nash onunla hemen hemen aynı yaşıydı. İkisi de esmer, uzun boylu, koyu renk gözlüdü. Ve babaları yoktu.

"Kevin ve Nash mı?"

Edie başıyla onayladı. "Sizin baba bir kardeşleriniz. Vivian ile bu konuyu dördünüze söylemeyi çok konuştuk. Yıllar içinde belki onlarca kez söylemeye karar verip vazgeçtik. Başlangıçta, Ralph yüzünden bir şey söylemek istemiyordum. Sizin gerçeği öğrenmenizi istemiyordu. Onun ölümünden sonra Vivian ile bu konuyu yeniden konuştuk. Ama o zaman da gerçeği itiraf etmekten çok korktum. Bu yüzden Vivian'dan sessiz kalmasını istedim. O da bu isteğime saygı duydu. Yıllar önce Howard ile evlenmişti ve Howard çocuklarına gerçek bir baba gibi davranıyordu. Oğullarının bir şeyin özlemini çektiğini düşünmüyordu."

Gage odanın etrafında dönmeye başladığını hissetti. Sadece California'da değil, burada, Texas'ta da kardeşleri vardı. Gerçi ne Nash ne de Kevin artık burada yaşıyorlardı, ama sık sık evlerine geliyorlardı. O ve Quinn hep ikizlerle oyun oynardı. Aynı takımlarda oynamış, birbirlerinin hayallerini paylaşmışlardı. Ama bundan çok daha fazla şeyi paylaştıkları hiçbirini aklına gelmemişti.

"Vivian çocuklara söyleyecek. Siz de artık bildiğinize göre konuşmanızın hepinize bir yardımı olabilir."

Gage ne söylemesinin beklendiğinden emin değildi. "Onun bir ailesi var," dedi en sonunda Earl Haynes. Onun hakkında internetten araştırma yaptım. Emekli olmuş, ama California'da küçük bir kasabada şeriflik yapmaya devam ediyor."

Annesi belli belirsiz başını salladı.

"Başka çocukları var. İlk karısından oğulları ve başka bir kadından da bir kızı var."

Edie irkildi. "Bir ailesi olduğunu hissetmiştim."

"Hiç sormadın mı?"

"Öğrenmek istemedim."

"Bu kadarı bana çok fazla."

"Özür dilerim." Yaşlı kadın duraksadı. "Öğrenmek istediğin başka bir şey ya da sormak istediğin başka bir soru var mı?"

"Hayır. Şu anda hiçbir şey düşünmüyorum." Acı bir kahkaha attı. "Herhalde açıklanması gereken başka sırlar yoktur, değil mi?"

"Yok."

"Güzel."

Zaten bu kadarı bütün hayatına yetecek kadar fazlaydı.

Edie ayağa kalktı. "Quinn'den haber aldın mı?"

"Hayır. Aradığında sana da haber veririm."

Gage, gerçeği kardeşine nasıl söyleyeceğini hâlâ bilemiyordu. Quinn'in nasıl bir tepki vereceğini de bilmiyordu. Bu kaldırılamayacak kadar ağır bir durumdu.

Kari'nin elini bırakarak ayağa kalktı ve annesini kapıya kadar geçirdi.

Yaşlı kadının gözyaşları artık yanaklarından süzölmeye başlamıştı. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Gage başını sallayarak ona özensizce sarıldı. Annesi gittikten sonra salona geri döndü.

Kari pencerenin yanında ayakta duruyor, ona bakıyordu. Üzerinde tişört boya lekesi içindeydi. Kollarını kıvrımış, saçını örtüyle kapatmıştı. Makyaj yapma gereği duymamıştı. Ama hâlâ çok güzeldi.

Onun yanına gidip kollarının arasına almak, kokusunu içine çekmek, her şeyin yolunda olduğu zaman geri dönmek istedi.

Ama ne yazık ki zaman geçmişti.

“Yardım edeceğimi söylemiştim, ama kafamı toparlamam gerek ve...” Sen yapması gerektiğini bilmiyordu. Tek bildiği bir süre yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğuydu.

“Tamam,” dedi Kari. Anlıyorum.”

“Seni ararım.”

“Bunu daha önce de söylemiştin.”

Sahi mi?

“Bu kez ciddiylim. Seni yarın ararım.”

Gage başka bir şey söylemeden çıkıp gitti. Tam kendi evinin merdivenlerinden çıkmak üzereyken Kari'nin kendisine seslendiğini duydu. Döndü.

“Ne oldu?”

Kari onun yanına geldi. “Yanlış yapıyorsun,” dedi kararlı gözlerle ona bakarak. “Şu anda bir sürü şeyle uğraştığını biliyorum, ama her şeyin mahvolmasına izin veremezsin.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Kari güçlükle yutkundu. “Daha öncesinde çekip giden bendim. Ama bu kez kaçan sensin. Sence biz böyle yaparak bu işi kıvrabilecek miyiz?”

~ YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

GAGE taşa döndüğünü sandı. Hareket edemiyor, konuşamıyordu. Sonra bu duygusal etki geçti ve nefes alabilmeye başladı.

Sence biz böyle yaparak bu işi kıvrılabilecek miyiz?

“Tanrı aşkına sen neden bahsediyorsun?”

Kari onun öfkesi karşısında geri adım atmadı. Aksine ellerini beline koyarak onun bakışlarına karşılık verdi.

“Bizden bahsediyorum. Senden ve benden. Burada bir şeyler var, Gage. Senin de hissettiğini biliyorum. Tanrı biliyor ya, benim bütün gece uyanık kalmama neden oluyor. Sekiz sene önce ben panikledim. Sana, zamana ihtiyacım olduğunu söylemeyecek kadar gençtim. Bu yüzden kaçtım. Korkularım ve hayallerimi gerçekleştirme arzum bizi ayırdı.

“Ben büyüdüm. Sen de değiştin. Yine de sahip olduğumuz şey hâlâ canlı. Ama korkarım bu kez senin geçmişin bizi ayıracak.”

Gage ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kari ile arasında bir şeyler olduğunu kabul etmek üzereyken geçmiş aklına hiç gel-

memişti. Kari'nin planlarını biliyordu ve bu planlarda ona yer yoktu. Gage durumu bu şekliyle kabullenmişti. Ancak Kari kuralları birden değiştiriyordu.

"Yani sen bana Possum Landing'ten ayrılmayacağını mı söylüyorsun?" diye sordu bu konuda ne hissedeceğini bilemeden.

"Hiçbir şey bilmediğimi söylüyorum. Dün gece bana evlenip çocukla karışmadığımız için ne kadar mutlu olduğunu söyledin. Ralph'in biyolojik baban olmamasının her şeyi değiştirdiğini söyledin."

"Değiştirdi." Nasıl değiştirmeyecekti ki?

Kari ellerini iki yanına indirirken derin bir nefes aldı. "Bak, benim korktuğum da bu. Bunun hiçbir önemi olmadığını görmeni istiyorum."

Gage birden öfkelenildi. "Sen çok net olan bir şeyi görmezden geliyorsun. Ralph Reynolds'un hayatımda çok büyük bir etkisi olduğunu kabul ediyorum. Beni inandığı doğrularla yetiştirdi. Ama tek etki bunlar mı? Ya karakterimin temeli? Annemin Earl Haynes hakkında söylediklerini duymadın mı? On yedi yaşındaki bir kızı hamile bırakmış. İkizler olduğunu anladığında da kızı terk etmiş. Bu benim genlerimde var. Babam olan adamın karakteri bu. Bu gerçeğe yaşamaya alışmak zorundayım. Tabi mümkün olabilirse, Onun hakkında çok fazla şey bilmiyor olabilirim, ama onun kendi zevkini tatmin etmek için kadınları kandıran ve kendi çocuklarının sorumluluğunu almayan pislik herifin teki olduğunu biliyorum. Bu özelliklerin başka bir nesle geçmesine izin veremem."

Kari'nin mavi gözleri acıyla kısıldı. Dudakları titremeye başladı. "Sen onun gibi biri değilsin," dedi yumuşak bir sesle. "Sen... onun... gibi... biri... değilsin."

"Çocuklarının geleceği üzerine iddiaya girmeye hazır mısın?"

"Evet," dedi Kari, Gage'i şaşırtan bir güvenle. "Ben seni

tanıyorum. Seni yıllardır tanıyorum. Sen hayatını bu şehre adanmış birisin. Sen başkalarının büyük anneleriyle ilgilenen, baban öldükten sonra annenden desteğini esirgemeyen birisin. Sen sorumluluk sahibi, ilgili, nazik, sevgi dolu ve tutkulu birisin. Sen iyi birisin.”

Kari’nin kelimeleri onu tam kalbinden vuruyordu. “Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun,” dedi uzaklaşarak.

Kari onun kolunu tutup önüne geçti. “Ben ne söylediğimi çok iyi biliyorum. Sen geçen ay neysen, geçen sene neysen, yine aynı adamsın. Ben sana tüm kalbimle inanıyor ve güveniyorum.”

Kari konuşmayı kesip elini ağzına götürdü. Gözleri yaş doluydu. “Ah, Gage.”

Gage dikkatle onu izliyordu.

Kari gözlerini kırıştırarak yaşları uzaklaştırdı. “Sana ne kadar çok inansam da bunun bir önemi olmadığını anladım. Sen kendine inanmayacaksan, bu konuşmayı sürdürmenin de bir anlamı yok. Seni ikna edemem. Senin inanmanı sağlayamam. Seni seviyor olmamın da hiç önemi olmayacak, çünkü buna izin vermeyeceksin.”

Gage olduğu yerde dondu. “Sen ne dedin?”

Kari elini indirdi. “Seni seviyorum. Aslında seni sevmekten hiç vazgeçmediğimi düşünmeye başlıyorum. Sen sevdiğim bütün özellikleri hala taşıyorsun, ama şimdi çok daha mükemmelsin. Buna nasıl karşı koyabilirim?”

Kari’nin sözleri Gage’i şaşırtıyordu.

Kari onu seviyor muydu? Hem de bütün olanlara rağmen? Şimdi?

“Sana inanmıyorum.”

“Hiç şaşırmadım. Daha da kötüsü. Seni nasıl ikna edebileceğimi bilmiyorum. Aslında hiçbir şey bilmediğimi düşünmeye başlıyorum.” İç geçirerek bir adım geriledi ve ellerini havaya kaldırdı.

“Seni seviyorum ve geçmişle ilgili saçma sapan saplantıların yüzünden gitmeme izin vermeden korkuyorum. Elde ettiğimiz ikinci şansı kaybedeceğimizden korkuyorum. Çünkü üçüncü bir şansımızın olmayacağını biliyorum.”

Kari'nin sözleri Gage'i hazırlıksız yakalamıştı. Aynı zamanda da çok şaşırtmıştı. Geri çekilmek, kafasını dinlemek istiyordu.

Ama Kari konuşmasını henüz bitirmemişti. “Hayat seçimlerden ibaret. Önemli olan hangi seçimleri yapacağın. Sen kendine güvenmeyi istiyor musun? Buna hazır mısın? Beni seviyor musun? Bunlardan herhangi biriyle ilgileniyor musun?” Acı bir kahkaha attı. “Duygularımın senin için önemli olduğunu varsayarak bunları söylüyorum. Ama tabi önemli olmayabilir de. Eğer hislerim senin için önemliyse seçim senin. Hayatını biyolojik kuralların yönlendirmesine mi izin vereceksin? Bu konuda seçimini yap.”

Kari sözlerini bitirdikten sonra arkasını döndü ve evine doğru yürümeye başladı. Yarı yola geldiğinde arkasını dönerek seslendi. “Kararını verdiğinde bana da bildir. Umarım birbirimizi yeniden bulduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu görecektir kadar mantıklı düşünürsün. Birlikte mükemmel olabildik. Bir ara Possum Landing'ten ayrılmayı aklıma koymuştum, ama artık bu bazı şeylere bağlı. Senin yakın zamanda geçmişinle ilgili öğrendiklerin konusunda yapacaklarınla ilgili. Ama öyle ya da böyle bir karar vermek zorundayım. Ya kalacağım ya gideceğim. Bu yüzden ne istediğine karar verdiğinde bana da söyle.”

Sözlerini bitirdikten sonra, bir daha arkasına bakmadan gitti. Gage onun gözden kaybolmasını izlerken hayatının kayıp gittiğini hissediyordu.

Kari onu seviyordu.

Bunca yıldan sonra, onu beklediği ki Gage onu beklediğini daha yeni fark etmişti, Kari sonunda onu sevdiğini anlamıştı.

Kendisiyle aynı sonuca varmıştı. Birbirlerine olan aşkları varlığını koruyordu. Hayır, eskisinden çok daha güçlüydü.

Ama bu açıklama birkaç hafta geç gelmişti.

Kari ile birlikte olmayı tüm kalbiyle istiyor olabilirdi, ama bunun bir anlamı var mıydı?

Ona önerebileceği, verebileceği hiçbir şeyi yoktu.

Sırtını dayayabileceği bir geçmiş olmadan, bir geleceği de olamazdı.

Kari eve girdiğinde telefonun çaldığını duydu. Önce duymazdan gelmeyi düşündü. Gage eve gidip onu arayacak değildi. Ayrıca söyleyecek bir şeyi varsa, buraya gelip söyleyebilirdi.

Bu yüzden telesekreterin devreye girmesini bekledi. Ancak görüşmeye gittiği Abilene'deki okuldan aradığını söyleyen bir kadının sesini duyunca ahizeyi kaldırdı.

"Alo?"

"Kari."

"Evet."

"Merhaba! Ben Margaret Cunningham. Görüşmeniz sırasında konuşmuştuk."

"Hatırlıyorum. Nasılsınız?" Kari yanaklarındaki yaşları sildi.

"Harika. Sana çok güzel haberlerim var. Hepimiz senden o kadar etkilendik. Sana bu işi teklif etmek için aramaktan çok mutluyum."

Kari hiç şaşırmamıştı. Gage'e yaptığı itirafın hemen arkasından tabi ki bu olacaktı. Kader onlarla oynamaktan hiç yorulmuyordu.

Diğer kadının işle ilgili verdiği detayları dinledi. Başlangıç olarak belirlenen maaşı ve ne zaman işe başlamasını istediklerini de öğrendikten sonra onları kırk sekiz saat içinde arayıp

kararını bildireceğini söyledi. Telefonu kapattıktan sonra yakında bulunduğu bir yastığı alıp odanın diğer köşesine fırlattı.

“Kahretsin, Gage,” diye bağırdı odanın sessizliğinde. “Şimdi ne olacak? Duymak istediklerimi bana söylemeyeceksin. Söylesen bile bunu söylemen uzun zaman alacak. Peki bu arada ben yapacağım? Sonra, seni sevdiğimi söyledim. Bunun hiç anlamı yok mu?”

Ayaklarını yere vura vura tepinmek istedi, ama bunun çocukça olacağını ve o anki ruh haline de durumu düzeltmeye de bir yardımı olmayacağını biliyordu. İçi acıyordu. Sonunda doğru olanı yapıp duygularını açıklamıştı. Ama Gage onlara karşılık vermemişti. Sadece dinlemiş ve Kari'nin gitmesine izin vermişti. Karşısında hiç de sevgi dolu duyguları içinden taşıyan bir erkek görmemişti.

Çökercesine yakınındaki sandalyeye oturdu ve elleriyle yüzünü kapattı. Bu gerçekten çok kötü ve yanlış diye düşündü üzüntüyle.

Gage'i sevdiğini söylemiş, ama Gage onun aşkına karşılık vermemişti.

Ona hiçbir şey önermemişti.

~ YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

GEÇEN yirmi dört saat boyunca Kari ağlamış, dondurma yemiş, kırılmayacak eşyaları etrafa fırlatmış ve uyumuştur. Hatta her an çalmasını beklediği telefonun etrafında dolaşıp durmuştu.

Ama bu sırada Dallas'taki bir okuldan başka bir iş için aranmıştı.

Ertesi gün öğlen olduğunda, duş alarak yüzündeki ağlama izlerinden kurtulmuş, görünüşte de olsa kendini toparlamıştı.

Aşkına karşılık vermesi için Gage'i zorlayamazdı. Kendi programına göre yaşaması için ona ısrar edemezdi. Sadece kendini kontrol edebilirdi. Duygularını, amaçlarını hayatını. Gage kendi başına farklı bir kişilikti. Kendisi için gereken kararları kendisi vermek zorundaydı.

Bu gerçek kendini yalnız, yapayalnız hissetmesine neden oluyordu. Şimdi ne yapacaktı? Gage'in günün birinde her şeye alışmasını ve birbirlerine ait olduklarını anlamasını umarak

kendi hayatına dört elle sarılıp bekleyecek miydi?

Duş aldıktan sonra üzerini değiştirip, saçlarına şekil verdi. Hafif bir makyaj yaptı ve kapıya yöneldi. Gage'i polis merkezinde buldu. Polislerden biriyle konuşuyordu. Kari onladır konuşması bitene kadar bekledi. Gage odasında yalnız kaldığına içeri girip kapıyı kapattı.

Gage çok yorgun görünüyordu. Gözlerini altında koyu gölgeler vardı. Kari onun düşüncelerini okuyamadığı için biraz tedirgindi. Gage'in, Kari'nin sıradaki itirafından korktuğu beliydi.

"Dün hakkında..." diye söze başlarken, onun masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturdu Kari. Aslında onun gibi ayakta durmak istemişti. Ama karşılıklı durmaları ve bu sırada kapının kapalı olması onların çok özel bir konuşma yaptığı izlenimini verebilirdi. Sonuçta bütün duvarlar camdandı ve herkes içerde ne olup bittiğini rahatça görebiliyordu. Görünüşte soğukkanlı bir hava vermek en doğrusuydu. Sonuçta kimse kalbinin atışını duyamıyordu.

"Kari," diye onun sözünü kesti Gage, ama Kari elini kaldırmak onu susturdu.

"Önce ben konuşmak istiyorum."

Gage kısa bir tereddüdün ardından kabul etti.

Kari, bedenindeki bütün hücrelerle onu koşup aşkına karşılık vermesi için yalvarmak istiyordu. Onu kollarının arasına almasını ve hiç bırakmayacağını söylemesini istiyordu. Tüm samimiyetiyle aşkını itiraf etmesini ve hayatının sonuna kadar onu aynı yoğunlukta seveceğini söylemesini istiyordu.

Ama bunun yerine gitmesine izin vermesinin kendisi için bir sorun olmadığını söyleyecekti.

"Dün hata ettim. Duygularımı itiraf etmemem gerekirdi. Ya da bunu daha farklı bir şekilde dile getirmeliydim. Yani yaşanan hiçbir şey senin suçun değil. Zaten üzerinde çok fazla yük var. Buna ben yenilerini ekledim. Benim için bu duygular

çok büyüktü ama senin için denizde bir su damlası kadar.”

Gülümsemek için kendini zorladı. Gülümsemesinin doğal görüldüğünü umuyordu. “Neler olup bittiğini yerlerine oturtabilmen için zamana ihtiyacın var. İlgilenmen gereken bir sürü şey var. Sene sevmediğimi söylüyorum. Seni seviyorum. Sensiz bir hayatı hayal edemiyorum. Ama seni hiçbir şey için zorlamayacağım. Zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum ve sana bu zamana vereceğim.”

Şimdi iş en zor kısma gelmişti. Güçlkle yutkundu. “Son olarak... Abilene'deki işi kabul ettim. Fikrini değiştirirsen gelebileceğin kadar yakın bir mesafede...” Boğazını temizledi. “Okul dönemi bitene kadar bekleyeceğim. Kararın... Yani beni istemediğine karar verirsen, hayatıma bir şekilde devam edeceğim.”

Gage, Kari ona sanki yumruk atmış gibi bakıyordu. “Kari, yapma.”

“Neyi yapmayayım? Gitmeyeyim mi? En doğru şey bu değil mi?”

Gage başını salladı. Kari'nin içinden bir ses onun, *beni sevmeye çalıştığını* söylüyordu.

İçi acıyla doldu. Devam etmek için kendini zorladı. “Uygunsuz durumlardan uzak durmak için, evdeki işleri

Bitirecek birilerini tuttum. Emlak bürosu da satış işleriyle ilgilenecek. Yani sabah gidiyorum. Sana bunu söylemek için uğramıştım. Hoşça kal, Gage.”

“Benim yüzümden gitmek zorunda değilsin.”

Nefes almak bile acı veriyordu. Gage, *gitme* değil, kendisi için gitmemesi gerektiğini söylüyordu.

“Burada kalmam için bir neden yok,” dedi nefes almak için kendini zorlayarak. İçindeki acı er ya da geç geçecekti. Hayat devam edecekti. Şu anda ne kadar canı acısa da, bu acı onu öldürmeyecekti.

“Ailem zaten başka bir yerde yaşıyor. Büyük annem öldü.

Yani Possum Landing artık benim evim değil. Benim için en önemli kişi büyük annemdi. Annem beni doğurmuş olabilir, ama büyük annem kalbinde kocaman bir yer açarak beni orada büyüttü.”

Daha söylemek istediği yığınla şey vardı. Ama bunları söylemesinin ne yararı olacaktı ki? Aşkının tek taraflı olduğu ortadaydı. Keşke...

“Hoşça kal, Gage,” dedi yeniden.

Tüm cesaretini ve gücünü toplayarak ayağa kalktı arkasını döndü ve Gage’in odasından çıktı. Bir kez bile arkasına bakmadı.

En doğru olanı yapmıştı. Kalbi iyileşmeye başladığında ki tahminen bu elli sene falan sürecekti, yaptığıyla gurur duyabilirdi. Ama şimdi buradan bir an önce çıkıp evine gitmek ve gözyaşları tükenene kadar ağlamak istiyordu.

Gage onun gidişini izledi. Attığı her adımla, Gage ruhundaki tozun bir parçasının havalandığını hissetti.

Kari gidiyordu. Çok fazla şey söylemişti ve Gage onun söylediği her kelimeye inanıyordu. Bu koşullar altında gitmesi her ikisi için de en doğru olan şeydi. Kari kendine yeni bir hayat kuracaktı. Kendisi de buralara ait olmadığı gerçeğine alışmaya çalışacaktı.

Bakışlarını bilgisayar ekranına çevirdi, ama gördüğü hiçbir şeyi algılayamıyordu. Çünkü gördüğü tek şey Kari’nin gidişiydi.

Bir kez daha...

İlkinde gitmesine izin vermişti, çünkü hayallerini gerçekleştirme şansını hak ettiğini düşünmüştü.

Bu kez gitmesine için verme nedeni ise...

Yapılacak en doğru şey olduğu içindi. Çünkü Kari, ona verebileceklerinden çok daha fazlasını hak ediyordu. Çünkü...

Kari’nin söyledikleri beyinde yankılanırken kendi kendine küfretti.

Aurora onun annesi olmasına rağmen, Kari'nin kalbine, sevgisine sahip değildi. Ama büyük annesi için durum çok farklıydı.

Kari için Aurora sadece dünyaya gelmesine neden olan, biyolojik annesiydi. Onları birbirlerine bağlayan bir geçmişleri yoktu. Birlikte paylaştıkları mutlu dolu anlar, kahkahalar, sırlar, sohbetler, Noel sabahları yoktu.

Anılar bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçerken ellerini sımsıkı yumruk yaptı. Babası ona bisiklete binmeyi, yıllar sonra ise araba kullanmayı öğretmişti. Onu balık tutmaya götürmüştü. Birlikte kamp kurmuşlardı. Uzun yürüyüşler yapıp, gece ateşinin etrafında kadınlardan ve seksten bahsetmişlerdi. Babası ona her zaman doğruyu söylemeyi nazik olmayı, başkalarını düşünmeyi öğretmişti. Saygılı ve cesur olmayı öğretmişti.

Earl Haynes dünyaya gelmesine vesile olabilirdi, ama hayatın anlamını ona öğreten Ralph idi.

Gage hışımla ayağa kalkınca sandalyesi odanın diğer tarafına kaydı. Hemen kapıyı açıp telaşla odasından dışarı çıktı.

Bütün cevapları bulamamış olabilirdi, ama tek bir şeyden emindi.

Kari'yi ikinci kez kaybetmeyecekti. Özellikle de Kari ona ikinci bir şans vermeye hazırken.

Merkezin giriş kapısını açarak dışarıya çıktığında, Kari'nin kaldırımında yürüdüğünü gördü.

"Kari," diye seslendi. "Bekle."

Kari döndüğünde, Gage onun güzel yüzünün yaşlardan sırlıklam olduğunu gördü. Yaşlar ve yüzündeki ifade öylesine acıtıcıydı ki, Gage kalbinin parçalandığını hissetti.

Gözyaşlarının görüş sahasını bulanıklaştırdığı belliydi. Kari yaşları sildiğinde onu gördü. Yüzünde acıyla savaşılan bir umut belirir gibi oldu.

Gage de bu umut ışığını görmüştü.

“Gitme,” dedi onun yanına gelerek. Kollarıyla onu sardı. “Lütfen gitme. Seni bir kez daha kaybedemem.”

Onun yüzünü avuçlarının arasına alarak gözlerinin içine baktı. “Kari, seni seviyorum. Her zaman sevdim. Sadece bunu kabul etmek istemedim. Kendime bile itiraf etmek istemedim, ama çok uzun zamandır senin geri dönmeni bekliyorum. Lütfen, gitme.”

Kari’nin dudaklarında bir gülümseme oynadı. Çok geçmeden o gülümseme bütün yüzüne yayıldı.

“Gerçekten mi? Beni seviyor musun?”

“Evet. Hep sevdim.

“Peki ya annenin sana söyledikleri.”

“Kafamda hâlâ cevapları olmayan sorular var.”

Kari’nin yüzündeki gülümsemede hiçbir azalma olmadı. Aksine, gözleri aşkla parlamaya başladı. “Bu cevapları tek başına bulmak zorunda değilsin. Birlikte bulacağız. Ne olursa olsun, ben her zaman senin yanında olacağım.”

Gage’in duymak istediği de buydu. Onu öptü.

“Sen seviyorum. Kal. Lütfen. Bir yıl için Abilene’de çalışmak zorunda olduğunu biliyorum. Sonuçta işi kabul ettin. Değil mi? Bunu da bir şekilde hallederiz. Ben seninle birlikte olmak, seninle evlenmek, senden çocuk sahibi olmak istiyorum.”

Kari kahkahayla gülmeye başladı. “O işi daha kabul etmedim. Eve gidip arayacaktım. Sanırım şimdi onlara hayır demek zorunda kalacağım.”

Gage, Kari’nin onun için bunu yapacağına inanamıyordu. Kari’yi kendine doğru çekip yüzünü yumuşacık saçlarının arasına gömdü. “Seni bir daha kaybetmek istemiyorum.”

“Kaybetmeyeceksin. Seninle evleneceğim, Gage. Çocuklarımız olacak. Bu arada sen de California’daki kardeşlerinle ilgili ne yapmak istediğine karar vereceksin. Bu işin üstesinden birlikte geleceğiz.”

Gage başını kaldırarak ona baktı. Aşkı içinden taşıyor, tüm gölgeleri yok ediyor bütün dünyasını aydınlatıyor, her şeyi çok daha güzel yapıyordu.

“Nasıl bu kadar şanslı olabildim?”

“Buna verebileceğim tek bir cevap var. Ben seni seviyorum. Bunca zaman sonra bile seni hâlâ aynı tutku ve yoğunlukta seviyorum. Sen benim ilk ve tek aşkımsın.”

